

ДАНИЕЛ СТИЙЛ

ИЗГУБЕНИТЕ НАДЕЖДИ

Превод от английски: [Неизвестен], 2002

chitanka.info

ГЛАВА 1

Мари Анж Хоукинс лежеше в тревата под огромното старо клонесто дърво, слушаше птиците и гледаше пухестите бели облаци, които пълзяха по небето в слънчевата августовска утрин. Тя обичаше да лежи тук, да се опиянява от жуженето на пчелите, да вдъхва упойващия аромат на цветята и да отхапва от ябълката, която преди малко бе откъснала от градината. Дните ѝ минаваха безгрижно и спокойно в един сигурен и защитен свят, заобиколена от хората, които я обичаха. Мари Анж живееше в Шато де Мармутон откакто се бе родила, вече единадесет години, и скиташе сред горите и хълмовете като млада кошута, която безстрашно газии с тънките си крачета в потока, който минаваше през имението. През цялото лято тичаше на воля, прескачаше огради, катереше се по дърветата и коленете ѝ бяха вечно ожулени.

В долния край на старата ферма имаше конюшни и краварник. Мъжете, които работеха там, винаги ѝ се усмихваха и махаха с ръка, когато я видеха. Тя беше едно усмихнато, обичливо и щастливо дете с волна душа и ведър характер. И през повечето време, докато бродеше из високата трева, береше ябълки и праскови в градината или тичаше по поляните, беше боса.

— Приличаш на малка циганка! — караше се майка ѝ, но винаги с усмивка. Франсоаз Хоукинс обожаваше децата си.

По-големият ѝ син Робер се роди малко след войната, единадесет месеца след брака ѝ с Джон Хоукинс. По същото време Джон започна своя бизнес, свързан с износ на вина, и за пет години натрупа истинско състояние. Когато се роди Мари Анж, те купиха Шато де Мармутон и момиченцето израсна тук. Посещаваше местното селско училище, където бе учил и брат ѝ Робер.

Сега, след по-малко от месец, той щеше да отиде в Сорбоната в Париж, за да следва икономика и евентуално да продължи бизнеса на баща си. В работата на Джон естествено имаше скокове, спадове и върхове, но, общо взето, без големи сътресения и самият той беше

удивен колко успешно върви бизнесът му. Франсоаз бе много горда с него. Всъщност тя винаги се бе гордяла със съпруга си. Историята на тяхната любов бе изключително романтична и удивителна.

През последните месеци на войната, като войник от американската армия, Джон бе скочил с парашут по време на десанта в Нормандия и бе счупил крака си, приземявайки се неуспешно върху едно дърво в малката ферма на родителите на Франсоаз. Тя и майка ѝ били сами, защото баща ѝ участвал в Съпротивата и бил на нелегална среща с партизаните. Нещо, което се случвало почти всяка нощ. Двете жени скрили Джон на тавана. Тогава Франсоаз била на шестнадесет години и била направо заслепена от високия красив и чаровен американец от Средния запад. Той самият бил фермерски син, само четири години по-голям от нея. Майка ѝ непрекъснато го следяла и не сваляла очи от войничето, защото се страхувала, че дъщеря ѝ ще се влюби и ще направи някоя глупост. Но Джон се държал много внимателно, макар здравата да бил хлътнал по Франсоаз. Тя му давала уроци по френски, а той я учел шепнешком на английски по време на разговорите им през нощта в плътния мрак на тавана. Не смеели да запалят дори свещ от страх да не ги видят германците. Младежът останал във фермата цели четири месеца, а когато си тръгнал, Франсоаз била безнадеждно влюбена в него и раздялата разбила сърцето ѝ. Баща ѝ и няколко негови приятели от Съпротивата успели да го преведат невредим при американците и по-късно той взел участие в освободението на Париж. На тръгване красивият млад американец обещал да се върне и тя знаела без никакво съмнение, че ще удържи на думата си.

Родителите ѝ били убити в последните дни преди освободението и Франсоаз била изпратена в Париж при свои братовчеди. Нямаło никакъв начин да се свърже с Джон. В суматохата и хаоса загубила адреса му и дори нямала представа, че той може да е в Париж. Впоследствие двамата установили, че през цялото време са живели почти един до друг, на около километър разстояние. Франсоаз била на булевард „Сен Жермен“, а Джон дори не подозирал това.

Войната свършила и младежът се върнал обратно в Америка, в родния си щат Айова. Там го чакали неприятности. Баща му бил убит при Гуам и Джон трябвало да се погрижи за фермата, за майка си, братята и сестрите. Веднага писал на Франсоаз, но така и не получил

отговор. Писмата му сякаш потъвали вдън земя, дори не се връщали обратно. Минали цели две години, докато успял да събере достатъчно пари, за да се върне във Франция и да се опита да я намери. Непрекъснато мислел за нея, бил много влюбен. Когато отишъл във фермата, където се срещнали, се оказало, че тя е продадена и там живеят други хора. Единственото, което знаели съседите, било, че родителите ѝ са мъртви, а Франсоаз е в Париж.

Тогава Джон заминал за столичния град и използвал всички възможни начини, за да я открие полицията, Червения кръст, регистрите в Сорбоната, както и в много други училища. Търсел неуморно, с надеждата да намери някаква следа. Но без резултат. И така до деня, в който трябвало да отпътува обратно в Америка.

Джон седял в едно малко кафене на левия бряг на Сена, когато изведнъж видял Франсоаз. Тя вървяла бавно под дъжда с наведена глава. В първия момент си помислил, че сигурно е някое момиче, което прилича на любимата му, но все пак скочил и се затичал след нея. Чувствал се глупаво, но си казал, че трябва да опита за последен път. И станало чудо. Тя вдигнала очи и го погледнала, избухнала в сълзи и се хвърлила в прегръдките му.

Прекарали нощта при нейните братовчеди, а на другата сутрин Джон заминал за Америка. Писали си около една година, докато накрая той дошъл отново в Париж, този път, за да остане завинаги. Франсоаз била на деветнадесет, а той на двадесет и три години. Оженили се две седмици след неговото пристигане. През следващите деветнадесет години двамата не се разделили нито за миг. След раждането на Робер напуснали Париж, но останали във Франция, тъй като Джон решил, че тук се чувства повече у дома, отколкото в Айова. И това е самата истина, приключваха с усмивка Франсоаз и Джон, когато разказваха тази история. Мари Анж бе я чувала хиляди пъти, а и всички ахкаха колко романтично и красиво било всичко, като в приказките.

Мари Анж никога не бе виждала роднините на баща си. Родителите му бяха починали много преди нейното раждане, както и двамата му братя. След това бе умряла едната му сестра, а другата бе загинала в катастрофа, когато Мари Анж била още бебе. Единствената останала жива роднина бе една негова леля от бащина страна, но Мари Анж знаеше от разказите на баща си, че тя не го обича много. Никой от

близките му не бе посещавал Франция, а баща ѝ често повтаряше, че го мислели за луд, когато решил да остане в Париж с майка ѝ. Братовчедите на Франсоаз също бяха загинали в катастрофа, когато малката Мари Анж бе на три годинки. Майка ѝ нямаше братя и сестри, а родителите ѝ отдавна бяха напуснали този свят.

Единственото семейство на Мари Анж^[1] бяха брат ѝ Робер и родителите ѝ, както и онази далечна пралея от щата Айова, която баща ѝ не обичаше. Веднъж той дори бе казал, че лелята има лош характер и „птичи мозък“, макар че момиченцето не успя да разбере напълно какво означава това. Баща ѝ дори не си кореспондираше с нея. Но Мари Анж не чувстваше липса на близки хора. Животът ѝ беше пълен, а всички, които я познаваха, се отнасяха с нея като с принцеса. Тя бе обожавана и дори името ѝ подсказваше, че носи в себе си нещо ангелско.

Всички гледаха на нея като на малък ангел, а брат ѝ Робер често обичаше да я закача на тази тема.

Сега Робер щеше да замине да учи и тя беше много тъжна, но Франсоаз ѝ обеща, че ще я води в Париж, за да го вижда. Джон често пътуваше по работа там и двамата с жена му обичаха да прекарват една-две нощи в големия град. В такива случаи обикновено оставяха Мари Анж на Софи, възрастната икономка, която живееше със семейството откакто се бе родил Робер. Тя бе пристигнала в Шато де Мармутон заедно с тях и обитаваше малка къщичка близо до замък. Мари Анж обичаше да ходи при нея, да пие чай и да яде от сладкишите, които Софи печеше.

Животът на момичето беше прекрасен във всяко отношение. На такова детство мнозина можеха само да завиждат и да мечтаят за нещо подобно. Свободна, обичана и осигурена, тя прекарваше дните си безгрижно в красивия стар замък като истинска малка принцеса. А когато майка ѝ я обличаше с красиви рокли и я водеше в Париж, тогава и изглеждаше като принцеса. Или поне баща ѝ твърдеше така. Но пък когато тичаше боса по поляните, а роклите ѝ бяха скъсани от катеренето по дърветата, той казваше, че прилича повече на бедно сираче.

— Е, скъпа моя, каква беля стори днес? — попита я брат ѝ, когато я намери под дървото, за да я извика за обяд. Софи беше твърде

стара, за да тича подир нея и да я гони, така че пращаше Робер. Той знаеше всички любими тайни места и скривалища на сестричката си.

— Никаква — усмихнато му отговори Мари Анж, но по лицето ѝ имаше размазан сок от праскова, а джобовете ѝ бяха пълни с плодове.

Брат ѝ беше висок и рус като баща им. Тя също имаше руси къдрици, сини очи и лице на малък ангел. Единствено Франсоаз беше с тъмна коса и големи кадифени очи, а баща ѝ често подхвърляше, че би искал да имат още едно дете, което да прилича на нея. Но това беше само шега, смяташе Мари Анж.

— Мама каза, че е време да се прибиращ. Ще обядваме — рече Робер, побутвайки я пред себе си като младо жребче. Не искаше да признае, но истината бе, че сестричката му много щеше да му липсва, когато отидеше да учи и живее в Париж. Откакто беше проходила, тя бе негова неизменна сянка. Следваше го навсякъде.

— Не съм гладна — отвърна Мари Анж, като направи муцунка.

— Разбира се, че не си. След като си яла цял ден плодове, направо се чудя как не те боли корем от тях.

— Софи казва, че за мен е полезно да ям плодове.

— А също така и да обядваш. Хайде, татко ще се върне след няколко минути. Трябва да се прибереш, да си измиеш лицето и да се obuеш. — Брат ѝ я хвана за ръка и тя тръгна с него към къщата.

Когато майка ѝ я видя, от устните ѝ се изтръгна истински стон.

— Господи, Мари Анж — рече на френски тя. Само Джон говореше на дъщеря си на английски и тя го знаеше учудващо добре, макар да имаше лек акцент. — Погледни се на какво приличаш! Тази сутрин ти сложих нова рокля. Цялата е на парцали! — Франсоаз завъртя очи, но не изглеждаше ядосана или сърдита. Всъщност обикновено се забавляваше от лудориите на дъщеря си.

— Но, мамо, не е вярно! Само престилката ми е скъсана. Роклята си е съвсем здрава — отвърна Мари Анж и глезено се нацупи.

— Да благодарим на Бога и за това. Сега върви и измий лицето и ръцете си, а също така обуи някакви обувки. Софи ще ти помогне.

Старата жена с избеляла черна рокля и чиста престилка последва Мари Анж и двете се качиха в нейната стая на втория етаж на замъка.

На Софи не ѝ беше лесно да се качва по стълбите, но тя бе готова да отиде на края на света заради своето бебе. Беше се грижила за Робер от деня, в който се роди, и бе извън себе си от радост, когато седем

години по-късно на света се появи и сестричката му. Софи обичаше цялото семейство Хоукинс, сякаш бяха нейни собствени деца. Имаше своя дъщеря, но тя живееше в Нормандия и двете рядко се виждаха. Софи никога и пред никого не бе признала, но всъщност беше много по-привързана към семейство Хоукинс и техните деца. И тя като Мари Анж беше много натъжена от факта, че Робер трябва да замине, за да учи в Париж. Но знаеше, че това е необходимо за него и за бъдещето му, и се утешаваше, че щеше да го вижда, когато се прибира вкъщи през ваканциите или за празниците.

Джон беше споменал мимоходом, че му се иска да изпрати сина си в Америка, за да учи там една година, но Франсоаз не даде и дума да се издума по този въпрос. А и самият Робер заяви, че не иска да ходи толкова надалеч. Семейството им бе задружно и сплотено, пък и той имаше многобройни приятели в околностите. Дори Париж беше твърде далеч според него, а и той, също като майка си и сестра си, обичаше повече Франция, от която и да е друга страна.

Когато Мари Анж слезе долу, Джон вече седеше край кухненската маса. Франсоаз му бе сипала чаша вино, както и една помалка на Робер. Те пиеха вино при всяко ядене, а понякога даваха и на Мари Анж няколко капки, разредени в чаша вода. Джон много лесно и бързо се бе адаптирал към френските навици. Фирмата му във Франция действаше от години, но той продължаваше да говори на децата си на английски, за да научат езика. Робер знаеше много повече от сестра си и говореше съвсем свободно.

Разговорът бе непринуден и приятен както винаги. Джон и Робер говореха за работа, докато Франсоаз коментираше местните новини и клюки и следеше Мари Анж да не троши хляба, докато яде. Въпреки че детето растеше едва ли не на полето, възпитанието му бе добро и то имаше отлични маниери, особено когато решише да ги използва.

— А ти, малка моя, я кажи какво свърши днес? — попита я баща ѝ, като нави една от къдриците ѝ около пръста си, докато Франсоаз му поднасяше чаша силно черно кафе.

— Обра градините ти, татко — отвърна вместо сестра си Робер със смях, и Мари Анж го изгледа възмутено.

— Робер твърди, че ако ям много праскови, ще ме заболи коремът, но не е познал — рече гордо тя.

— Следобед смятам да отида до фермата — оповести малко по-късно като малка кралица, която има намерение да направи посещение и уведомява своите подчинени.

Момичето досега не бе срещало човек, който да не го обича или харесва, нито някой, който да не е очарован от нея. Тя наистина беше едно слънчево дете и Робер много я обичаше. Тъй като разликата им бе седем години, помежду им така и не възникна детската ревност.

— Ти скоро ще трябва да се връщаш отново на училище — напомни баща ѝ. — Ваканцията е към края си. — Но тези думи натъжиха Мари Анж. Те ѝ припомнях, че Робер ще замине, а моментът на раздялата щеше да е труден и за двамата, макар че младежът все пак очакваше с нетърпение приключението да живее сам в Париж.

Бяха му намерили един малък апартамент на левия бряг на Сена и Франсоаз смяташе да отиде да го подреди преди започването на учебните занятия. Дори вече бе изпратила някои мебели и куфари с дрехи, които ги очакваха в Париж.

Когато най-сетне настъпи дългоочакваният ден, в който Робер трябваше да замине, Мари Анж стана рано-рано, още призори, и отиде в овощната градина. Остана там, докато брат ѝ не дойде да я потърси.

— Няма ли да закусиш с мен, преди да тръгна? — попита я тихо той. Можеше съвсем ясно да види следите от сълзи по лицето ѝ.

— Не искам.

— Не можеш да стоиш тук през целия ден. Ела и изпий едно *safe au lait*^[2], преди да тръгна.

— Не искам!

Беше ѝ забранено да пие кафе, но той винаги ѝ позволяваше да отпие голяма глътка от неговата чаша. Най-много обичаше да пуска вътре бучки захар и да наблюдава как те потъват и се напояват с кафявата течност. Мари Анж ги вземаше в уста и пръскаше брат си, преди Софи да я види.

— Не искам да ходиш в Париж — рече през сълзи, а брат ѝ я прегърна нежно и я поведе към замъка, където ги чакаха родителите им.

— Няма да отсъствам дълго. Ще си дойда в къщи за деня на Все светии. — Тогава бе първата ваканция според учебната програма на Сорбоната и беше само след два месеца. Но за малката му сестричка

явно изглеждаше като след цяла вечност. Не бива да тъгуваш за мен. Ще бъдеш много заета да измъчваш Софи, мама и татко, а освен това отново ще видиш всичките си приятели от училище.

— Защо изобщо трябва да ходиш в тази тъпа Сорбона да учиш? — тросна се момичето, като закри лицето си с ръце. Пръстите ѝ вече бяха целите в прах от дърветата и той се разсмя, като я погледна. Лицето ѝ бе толкова мръсно, че приличаше на малко циганче. Бе галеница, обичана и защитена от всичко. Беше наистина тяхното бебе.

— Трябва, за да получа образование, така че да мога да помагам на татко в работата му. И ти също ще дойдеш в Париж някой ден, защото едва ли цял живот ще искаш да се катериш по дърветата. Мисля, че ще ти хареса. — Тя му се усмихна през сълзи и седна до него на масата за закуска.

Франсоаз бе облякла много елегантен костюм в морскосиньо, който си бе купила от Париж предната година, а баща им бе с черни панталони и блейзър, а тъмносинята вратовръзка „Хермес“ бе подарък от жена му. Бяха красива и впечатляваща двойка. Тя бе само на тридесет и осем, но изглеждаше поне с десетина години по-млада, с тяло на момиче и интелигентно, фино лице без грим. Бе почти същата, каквато си я спомняше Джон от първия ден на тяхната среща. И той беше хубав и много рус, непроменен от онзи съдбовен ден, в който се бе приземил неуспешно с парашута си върху дървото във фермата на нейните родители.

— Обещай ми, че ще слушаш Софи, докато ни няма — помоли я майка ѝ, докато Робер слагаше захарчета в кафето под масата, а Мари Анж ги вземаше и смучеше с изпълнен с благодарност и любов поглед. — Няма да ходиш там, където не може да те намери! — Всъщност момичето щеше да започне училище след два дни и майка ѝ се надяваше, че това ще отвлече достатъчно мислите ѝ и ще разсее скръбта по брат ѝ. — Татко и аз ще си бъдем вкъщи в края на седмицата.

— А аз ще ти се обаждам по телефона от Париж — обеща ѝ Робер.

— Всеки ден ли? — попита Мари Анж и огромните ѝ сини очи се впериха в него. Бяха същите като очите на брат ѝ и на баща ѝ.

— Толкова често колкото мога. Ще бъда доста зает с уроците си, но ще ти се обаждам.

Той я прегърна силно, притисна я до гърдите си и я целуна по двете бузи. После се качи в колата при родителите им. Точно преди да затвори вратата, Робер пхна едно малко пакетче в ръцете ѝ и заръча да си сложи онова, което е вътре. Мари Анж все още го държеше в ръце, когато колата се изгуби от погледа ѝ. Когато двете със Софи се върнаха в кухнята, момичето отвори подаръка и откри вътре тънка златна верижка и медальон със снимката на брат си в него. Беше усмихнат и тя си спомни, че правиха снимките миналата Коледа. А в другата половина на медальона имаше малка снимчица на родителите им, правена същия ден. Беше прекрасна. Софи ѝ помогна да закопчае капачето и да окачи верижката на врата си.

— Какъв чудесен подарък ти е направил Робер! — рече добрата икономка, бършейки очи, сетне се залови да събира чиниите от масата.

Мари Анж изтича до огледалото, за да разгледа по-добре медальона. Усмихна се, но изведнъж се почувства много самотна. Сякаш някаква огромна вълна от самота я блъсна и погълна, когато спря очи на образа на брат си. Вълната се върна и я заля отново, когато погледна майка си и баща си. Майка ѝ я бе целунала два пъти, преди да тръгне, а баща ѝ я бе взел в прегръдките си и отново бе навил къдриците ѝ около пръстите си. Беше ѝ обещал да я вземе от училище в събота рано следобед, когато щяха да се върнат от Париж. Но сега къщата беше невъобразимо празна без тях. Мари Анж изтича в стаята на Робер, седна на леглото му и се замисли.

Все още бе там, когато след час и половина Софи се качи горе, за да я потърси.

— Искаш ли да дойдеш във фермата с мен? Трябва да взема малко яйца, пък и обещах на мадам Фурние да ѝ занеса бисквити.

Но Мари Анж поклати отрицателно глава. Дори всички изкушения, които предлагаше фермата, не можеха да я накарат да излезе тази сутрин. Чувстваше се ужасяващо самотна. Брат ѝ толкова ѝ липсваше! Сигурно тази зима щеше да бъде много, много дълга без него!

Така че Софи трябваше да се примири и да отиде до фермата сама.

— Ще се върна по обяд. Стой в градината, миличка. Не искам да те търся из горите. Обещава ли?

— Oui, Софи — рече тихо детето. Нямаше никакво желание, нито настроение да ходи някъде, но когато икономката излезе, тя се отправи към градината и откри, че няма какво да прави там. Тогава реши да слезе към овощните градини и да набере малко ябълки. Знаеше, че с тях Софи може да направи ябълков пудинг.

Когато се върна за обяд, Мари Анж не откри Софи. Икономката бе сготвила супа и препечен сандвич със сирене. Това бяха любимите ястия на момиченцето, но днес едва се докосна до тях.

Върна се в градината, за да си играе, и полегна в тревата, като гледаше небето и мислеше за брат си. Лежа така доста време и когато се върна вкъщи, беше късен следобед. Както обикновено беше боса, раздърпана и разрошена. Забеляза, че колата на местната полиция е паркирана в двора на замъка. Но дори това не я развълнува. Полицаяте често спираха в тяхната къща, за да изкажат почитанията си или да пият чай със Софи. Мари Анж се зачуди дали знаят, че родителите ѝ са в Париж. Докато крачеше към кухнята, видя един полицай да седи със Софи и забеляза, че тя плаче. Зачуди се защо. Сигурно беше разказала на полицаая, че Робер е заминал за Париж и това я бе разстроило. Мисълта за брат ѝ я накара да докосне медальона. През целият следобед го бе чувствала до гърдите си, но сега ѝ се прииска да се увери, че не го е загубила в градината. Когато влезе, полицаят и Софи спряха да говорят. Старата жена я погледна. Очите ѝ бяха изпълнени с отчаяние и мъка и когато Мари Анж осъзна това, се зачуди каква ли е причината. Не можеше да бъде само заради заминаването на Робер, почувства подсъзнателно тя. Помисли си, че може би нещо се е случило с дъщерята на Софи. Но тъй като никой от възрастните не каза нито дума, а продължиха да гледат втренчено в нея, тя усети как я обхващат страх и ужас.

Тишината бе сякаш безкрайна. Софи погледна безпомощно полицаая, после момичето и сложи ръце върху раменете му.

— Ела и седни, любов моя. — Тя потупа скута си, нещо, което не бе правила много отдавна, защото Мари Анж вече беше голяма. Момичето седна на коленете ѝ и почувства познатите топли ръце около себе си. Софи обаче не можеше да намери нито думи, нито сили, за да изрече онова, което току-що беше научила, така че се наложи полицаят да ѝ разкаже.

— Мари Анж — започна бавно и тържествено той, а тя усещаше как под нея тялото на Софи трепери. Изведнъж ѝ се прииска да запуши с ръце ушите си и да избяга от тази стая. Не желаше да чуе онова, което този мъж се канеше да изрече. Но не можеше да го спре.

— Станала е катастрофа по пътя към Париж. — Сърцето ѝ прескочи и дъхът ѝ спря. Каква катастрофа? Не можеше да бъде! Не! Сигурно някой е бил ранен, щом този полицай е тук, и тя се помоли дано да не е Робер. — Ужасна катастрофа — продължи мъжът, докато ужасът в нея нарастваше като огромна снежна лавина. — Родителите ти... и брат ти... — понечи да довърши, но в този миг Мари Анж се изтръгна от ръцете на Софи и се опита да избяга от кухнята. Мъжът скочи и я прегърна здраво с едната си ръка. Колкото и да не искаше, трябваше да го направи. — Те... катастрофирали са преди около час. Колата им е връхлетяла върху обърнал се на пътя камион и всички са загинали. Пътната полиция току-що ни се обади. — Думите му заглъхнаха неочаквано, така както се бяха появили. Мари Анж стоеше вцепенена и чувстваше, че сърцето ѝ ще се пръсне. Единственият звук в тишината бе тиктакането на часовника, който оглушително отброяваше секундите. Погледна ужасено полицая.

— Не е вярно! — извика. — Това е лъжа! Мама, татко и Робер не са умрели! Те са в Париж!

— Не са успели да стигнат дотам — рече мрачно полицаят. В този миг Софи се разхлипа, а Мари Анж закрепця неистово и започна да го бие с ръце. Понеже не знаеше какво да направи, нито пък искаше да я нарани, мъжът я пусна, тя изхвърча през вратата като торпедо и се затича към овощната градина. Човекът се чудеше как да реагира, затова се обърна към Софи. Той беше млад, нямаше свои деца и не знаеше как се постъпва в подобни случаи.

— Да отида ли при нея? — попита, но Софи само поклати глава и скри лицето си в престилката.

— Остави я. Аз ще отида след малко. Трябва ѝ време, за да осъзнае случилото се. — Но всичко, което Софи можеше да стори, беше да плаче, да страда и да се чуди какво ще стане с Мари Анж, а и с нея самата сега. Беше невъобразимо, невероятно, непоносимо, че тези трима души, прекрасни любими хора, бяха мъртви. Сцената, която полицаят бе описал, бе толкова ужасяваща, че Софи дори не искаше да го слуша. Единственото, на което се надяваше, беше смъртта им да е

била бърза и безболезнена. Единственото, което можеше да мисли сега, бе да се тревожи за малката Мари Анж и за бъдещето, която я очакваше без родителите ѝ.

Полицаят нямаше никаква представа какво ще стане със сирачето, но каза, че сигурно адвокатът на семейството ще се свърже с тях в най-скоро време и ще им съобщи подробностите.

Когато Софи излезе, за да потърси Мари Анж, вече бе притъмняло. Детето седеше близо до едно дърво, отпуснало глава върху коленете, като малка загубена топка по време на игра, и плачеше. Софи не каза нищо. Само приседна тихо до нея на земята.

— Такава е Божията воля, Мари Анж. Той ги е прибрал при себе си на небето — рече тихо през сълзи жената.

— Не! Не биваше да прави това! Не е честно! — изплака момичето. — И ако го е направил, тогава аз го мразя!

— Не говори така. Трябва да се молим за тях. — Тя сгуши Мари Анж в прегръдките си и те останаха така, ридаейки. Когато се върнаха в замъка, вече бе съвсем тъмно. Мари Анж погледна учудено към къщата, след което се обърна към Софи и прошепна уплашено:

— Какво ще стане с нас сега? — Гласът ѝ бе тих като полъх на вятър в тъмнината, а очите ѝ тревожно потърсиха очите на старата жена. В тях се четеше безпомощност и страх. — Ще останем ли тук?

— Надявам се, любов моя. Всъщност не зная — отвърна честно Софи. Не искаше да дава обещания, които не можеше да изпълни, а и нямаше никаква представа как стоят нещата. Знаеше, че момичето няма дядо и баба, никакви роднини и никого, при когото да отиде във Франция. Освен това бе чувала, че семейството няма роднини и в Америка, така че вероятно Мари Анж е останала съвсем сама на света.

В този миг самата Мари Анж се опита да си представи бъдещето без родителите си и без Робер. Обхвана я такъв ужас, все едно мракът се разтвори и я погълна. Повече никога нямаше да види мама и татко, нито брат си, нямаше да бъде спокойна, сигурна, обичана, животът, който бе свикнала да живее, неочаквано бе свършил за нея. Сякаш беше умряла заедно с тях.

[1] Ange (фр.) — ангел. — Б.пр. ↑

[2] Кафе с мляко (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Погребението се състоя в църквичката, която се намираще в границите на имението. От околните ферми и от близкото село се стекоха много хора. Приятели на родителите ѝ и на Робер, целият му клас от училище, онези, които все още не бяха отишли в университета, и много хора, които работеха или бяха свързани с бизнеса на баща ѝ. В замъка бяха приготвили храна и след церемонията всички отидоха там, за да хапнат и пийнат за „бог да прости“, но никой не намери думи да утеши бедното дете, което бе останало съвсем само след трагедията, и старата икономка, която го обичаше.

Ден след погребението пристигна адвокатът на баща ѝ, за да обясни ситуацията. Оказа се, че Мари Анж има все пак един жив роднина, лелята на баща ѝ — Карол Колинс, която живееше някъде далеч, в някакво чуждо място, наречено Айова. Мари Анж я бе чула само веднъж или два пъти по телефона и си спомняше, че баща ѝ не я обичаше особено много. Лелята никога не бе идвала във Франция, а те никога не бяха ходили на гости в Америка, нито си кореспондираха с нея, така че детето не знаеше нищо за тази жена.

Адвокатът съобщи, че вече е разговарял с нея и че тя иска Мари Анж да се премести да живее в Америка. Същевременно той се нагърби с грижата да я „отърве“ от замъка и да закрие бизнеса на баща ѝ, които за Мари Анж, тъй като е само на единадесет години, не представляват интерес. Обясни също така, че имало някои малки дългове, термин, който ѝ прозвуча доста тайнствено, както и думата, собственост на родителите ѝ. Детето го гледаше онемяло.

— Тя не може ли да остане да живее тук, господине? — попита Софи през сълзи, но адвокатът поклати глава. Не можело да се остави едно дете да живее в замъка само с някаква стара прислужница, която дори не му била роднина. Предстояло да се вземат решения за нейното образование, за живота и бъдещето ѝ, и едва ли някой би очаквал Софи да се нагърби с тези толкова важни неща. Вече бил казал на хората от офиса на Джон, че старата икономка е с влошено здраве и очевидно

било най-добре детето да се изпрати да живее при роднини, които ще се грижат за него и ще осигурят бъдещето му, колкото и добри да били намеренията на Софи. Уведоми я още, че би могъл да ѝ осигури пенсия или настаняване в пансион, и беше много доволен да чуе, че предложението му не представлява интерес за нея. Тя се тревожеше единствено и само за това, какво ще стане с Мари Анж, изпратена да живее при непознати хора. Старата икономка наистина се безпокоеше за детето. То почти не бе яло от деня, в който загинаха родителите му, и беше мълчаливо и напълно отнесено. По цял ден лежеше на тревата в градината с очи, вперени в небесата, сякаш търсеше там образите на любимите си хора и отговор на незададените си въпроси.

— Сигурен съм, че леля ви е много мила жена — обърна се към Мари Анж адвокатът. А тя продължи да го гледа втренчено, без да мигне, неспособна да му обясни, че баща ѝ бе нарекъл леля си „малоумна и с лош характер“. А това определение никак не звучеше като „много мила жена“, нали!

— Кога смятате да я изпратите? — попита шепнешком Софи, след като детето излезе. Дори не можеше да си представи, че ще се разделят.

— Вдругиден — отвърна мъжът, което накара старата жена да изхлипа. — Ще я заведа лично в Париж и ще я кача на самолета. Ще лети до Чикаго, след което ще смени полета. Леля ѝ ще изпрати човек, който да я вземе от летището и да я заведе във фермата. Мисля, че това е мястото, където господин Хоукинс е роден и израснал — увери я той, но чувството ѝ за загуба бе толкова огромно, че тя не можеше да се успокои. Беше загубила не само работодателите си, които обичаше и от които се възхищаваше. Беше загубила момчето, за което се бе грижила от деня на рождението му, а сега щяха да ѝ отнемат детето, което обожаваше от мига, в който очите му се отвориха за първи път за света. Мари Анж беше като лъч светлина за всички, които я познаваха. Все едно губеше собствената си дъщеря и дори още по-жестоко, защото това дете се нуждаеше от нея и беше толкова обичливо и мило.

— Как ще научим дали се отнасят добре с нея? — продължи да разпитва Софи. — Ами ако не е щастлива там?

— Няма друг избор — отвърна адвокатът. — Това е нейното единствено семейство, госпожо. Все ще трябва да живее някъде и, слава Богу, че госпожа Колинс се съгласи да я приеме.

— Тази жена има ли деца? — продължи да разпитва Софи, надявайки се, че ако е така, то Мари Анж може би ще намери любов и спокойствие в непознатата страна и дом.

— Мисля, че е доста възрастна, но говореше много интелигентно и разумно. Беше изненадана, когато ѝ се обадох, но веднага поиска да вземе детето при себе си. Каза да я изпратим с топли дрехи, защото зимите там били много студени.

Всичко, което Софи знаеше за щата Айова, не бе повече от онова, което знаеше за Луната. Не можеше да понесе мисълта да изпрати Мари Анж надалеч, но опакова всичките ѝ дрехи и вещите, които момиченцето обичаше — играчки и кукли, снимките на Робер и родителите ѝ, така че поне да бъде заобиколена с познати предмети.

Успя да побере багажа в три огромни куфара, а адвокатът не направи никакъв коментар, когато след два дни дойде да вземе Мари Анж. Детето изглеждаше изпаднало в дълбока депресия и очевидно не можеше да възприеме какво става. В очите му се четяха шок, страх и агония, а когато се хвърли в прегръдките на Софи, нещата станаха още по-зле. Възрастната жена също беше много разстроена. Адвокатът изчака десет минути, докато те безнадеждно и отчаяно плачеха. Чувстваше се неловко и неудобно, но накрая си позволи да докосне внимателно Мари Анж по рамото.

— Трябва да вървим. Не бива да изпусκαме самолета в Париж.

— Да, добре — изхлипа нещастно детето. — Не искам да ходя в Айова. Искам да остана тук. — Той не си направи труда да ѝ напомни, че замъкът ще бъде продаден, заедно с цялата покъщнина в него. Нямаше смисъл нещо да бъде запазено, защото Мари Анж беше много малка и освен това отиваше да живее надалеч. Нейният живот в Шато де Мармутон беше приключил. И тя знаеше това, независимо от мълчанието на адвоката. Огледа се, преди да тръгне, сякаш се опитваше да запомни всичко наоколо и да вземе спомените завинаги със себе си. А Софи остана да хлипа безутешно, когато те отпътуваха. На сбогуване обеща на Мари Анж да ѝ пише всеки ден. Колата изчезна зад хълмовете, а старата жена се свлече на колене в двора и заплака с глас. После се прибра в кухнята, преди да се върне в своята къщичка и да събере багажа си. Остави всичко в замъка чисто и подредено, след което излезе, хвърли един последен поглед и заключи вратата след себе си.

Навън грееше септемврийското слънце. Софи вече имаше планове. Щеше да остане за малко при свои приятели в една съседна ферма, а после да отиде при дъщеря си в Нормандия.

По време на дългото пътуване до Париж Мари Анж не продума нито дума. Адвокатът безуспешно се опита на няколко пъти да подхване разговор и накрая се отказа. Тя нямаше какво да му каже, а той съзнаваше, че няма думи, с които да я утеши. На момичето тепърва му предстоеше да се учи да живее с болката, както и да свикне с живота при пралеля си в Айова. Мъжът беше почти сигурен, че ще бъде щастлива. Нямаше цял живот да остане неутешима я!

Те спряха да обядват в едно ресторантче край пътя, но Мари Анж не хапна нищо, а когато ѝ предложи да ѝ купи сладолед късно следобед на летището, тя само поклати отрицателно глава. Сините ѝ очи изглеждаха огромни върху бледото лице, а къдриците ѝ бяха разрошени. Но Софи я бе облякла в красива синя рокля с жабо, донесена от майка ѝ неотдавна от Париж. А върху нея носеше късо тъмносиньо сако. Беше обула най-хубавите си кожени обувки, на врата ѝ висеше златният медальон — последният подарък от брат ѝ. Ако човек я погледнеше отстрани, трудно можеше да предположи, че е прекарала цяло лято, тичайки боса из поляните, прескачайки оградите и катерейки се по овощните дървета в градината.

Когато се качи на самолета, изглеждаше като малка принцеса от романтична трагедия. Адвокатът остана дълго време загледан след нея, но тя не се обърна нито веднъж, дори за да махне с ръка. Не каза и нищо, освен учтивото „Довиждане, господине“, когато той стисна ръчичката ѝ, а стюардесата я поведе към борда на самолета за Чикаго. Беше обяснил много внимателно на екипажа, че детето е загубило цялото си семейство и че го изпраща при роднини в Щатите. Стюардесите забелязаха, че момиченцето е дълбоко нещастно. Беше отнесено, сякаш не възприемаше реално нещата, а се рееше в един друг свят, който те не можеха да видят, нито да възприемат.

Връзките ѝ с този свят бяха срязани, прекъснати, а тя не знаеше какво я очаква в другия, към който се бе упътила.

Главната стюардеса обеща да я наглежда през целия полет и когато кацнат в Чикаго, да се погрижи за нея и да я качи на следващия самолет, който щеше да я отведе в Айова. Адвокатът ѝ благодари, но сърцето му се сви при мисълта, какво ли очаква малката Мари Анж.

Все пак се радваше, че поне имаше пралеля, която да я приюти и да се грижи за нея.

Той остана на летището, докато самолетът излети, след което отпътува обратно в Шато де Мармутон, мислейки през цялото време за детето и за безмилостната съдба, отнела му всичко, но също и за работата, която му предстоеше, свързана с разпродаването на имуществото, замъка и бизнеса на баща ѝ. Все пак беше доволен и благодарен, че поне Джон Хоукинс бе оставил работите си в изряден вид.

Мари Анж остана будна почти през цялата нощ на полета и едва след неколкократното настояване на стюардесите се съгласи да хапне едно малко парченце пиле. Но не яде нищо друго и не продума нито дума. Седеше, вперила очи през прозореца, сякаш можеше да съзре нещо навън. Но там, в мрака, нямаше нищо. Нищо, което да види, за което да мечтае или да се надява. В единадесет часа тя почувства, че всичко е свършено. Сякаш целият ѝ живот бе останал зад гърба ѝ. И когато най-накрая затвори очи, можа да види любимите лица толкова ясно, сякаш ги гледаше на снимките в медальона. Носеше и една снимка на Софи със себе си, както и адреса на дъщеря ѝ. Беше ѝ обещала да ѝ пише веднага след като пристигне при лелята, а Софи бе дала дума незабавно да ѝ отговори.

Пристигнаха в Чикаго в девет вечерта местно време и един час по-късно Мари Анж вече бе на борда на самолета за Айова с трите си огромни куфара. А в единадесет и половина кацна на летище Форт Додж. Тя погледна през прозореца. Навън бе съвсем тъмно и трудно можеше да види нещо, но земята изглеждаше равна като тепсия, докъдето поглед стига, а летището — съвсем малко. Стюардесата ѝ помогна да слезе и я заведе до терминала, където я очакваше един мъж с широкопола каубойска шапка. Имаше мустаци и сериозни тъмни очи. Мари Анж малко се уплаши от него, но той побърза да обясни на стюардесата, че е работник при лелята. Госпожа Колинс му бе дала писмо, с което го упълномощаваше да вземе Мари Анж. Така че девойката му връчи паспорта на детето, сбогува се, а мъжът хвана малката ръчичка и двамата тръгнаха да вземат багажа. Човекът се изненада от големината и броя на куфарите и за пръв път се усмихна.

— Значи добре направих, че дойдох с камиона? — рече закачливо, но не получи отговор. Тогава си помисли, че може би

момичето не знае английски, въпреки че баща му е американец. Всичко, което детето каза на стюардесата, беше „Good bye“, а и той забеляза, че има силен френски акцент. Това, разбира се, не бе изненадващо. Нали майка ѝ бе французойка, а самата тя бе израснала във Франция.

— Гладна ли си? — попита въпреки опасенията си, произнасяйки думите бавно и отчетливо, за да го разбере. Тя само поклати глава, без да каже нищо.

Мъжът повика един носач, който да носи единия куфар до камиончето, а самият той взе другите два. По пътя ѝ съобщи, че се казва Том Карол. Мари Анж слушаше и кимаше, и той се зачуди дали мълчи, защото е дълбоко травмирана от смъртта на родителите си, или просто е свенлива и плаха. В очите ѝ прочете тъга и толкова безутешна мъка, че сърцето му се сви от жалост и съчувствие.

— Твоята леля е добра жена — рече окуражително Том, като подарява старото, очукано камионче.

Куфарите бяха подредени в каросерията отзад. Мари Анж не продума. Тя вече мразеше тази неизвестна леля, която я бе отделила от родния дом и от Софи. Всъщност Мари Анж искаше да си остане вкъщи. Повече отколкото който и да е човек на света би могъл да проумее това.

Пътуваха около час и когато слязоха от магистралата по един тесен коларски път, бе около един часът след полунощ. Продължиха няколко минути по него и Мари Анж видя голяма къща, която изплува пред очите ѝ в нощта. Показаха се също така два силоса, висок и дълъг хамбар и някакви други постройки. Изглеждаше като ферма, но не приличаше на онази в Шато де Мармутон. Всичко ѝ изглеждаше толкова различно, сякаш бе кацнала на чужда планета. Всъщност то си бе почти така. Когато спряха пред вратата на къщата, никой не излезе да ги посрещне. Том взе багажа ѝ от камиончето и отвори вратата на стара, селска и доста неподдържана и бедна кухня. Мари Анж остана колебливо на прага зад него. Сякаш се страхуваше какво ще открие, ако влезе вътре. Мъжът се обърна и с любезна усмивка ѝ се поклони.

— Влизай, Мари — рече той, изпускайки втората половина от името ѝ. Ще видя дали ще мога да откроя леля ти Карол. Тя каза, че ще те чака. — Мари Анж беше пътувала повече от двадесет и четири часа

и изглеждаше изтощена. Но очите ѝ бяха широко отворени и съвсем будни, когато го погледна.

В този момент чу шум и цялата подскочи, когато една стара жена, седнала в инвалидна количка, се появи на вратата. Зад гърба ѝ се виждаше полутъмната стая, откъдето беше излязла. За едно дете на единадесет години това безспорно бе доста страшно.

— Каква е тази глупава рокля, която си облякла! Да не си тръгнала на бал! Та тук е ферма — рече жената вместо поздрав.

Имаше ъгловато сурово лице и очите ѝ съвсем бегло напомнях очите на баща ѝ. Ръцете ѝ бяха дълги, груби и кокалести. С тях обаче тя много чевръсто въртеше колелата на инвалидната количка. Мари Анж бе силно изненадана, че всъщност лелята е саката, и това доста я поизплаши.

— Облякла си се сякаш ще ходиш на гости. — В думите ѝ нямаше похвала или насърчение, а укор, критика. Всъщност Софи бе сложила в багажа ѝ още много „красиви и глупави“ рокли като тази, която носеше. — Говориш ли английски? — попита жената, за която Мари Анж вече бе разбрала, че е пралеля ѝ. Затова кимна в отговор. — Благодаря ти, че я доведе, Том — обърна се тя към мъжа, който потупа окуражително детето по рамото и си тръгна.

Той също имаше деца и дори внуци, и му беше много тъжно за момиченцето, дошло чак тук, толкова далеч от родния си дом и поради такива трагични причини. Беше толкова сладко малко човече и изглеждаше така уплашено през целия път от летището въпреки всичките му усилия да я разсее и утеши.

Том познаваше Карол Колинс. Беше сурова жена. Никой не можеше да каже за нея, че е мила, нежна или любвеобилна. Не бе имала свои деца и очевидно те не я интересуваха, защото никога не говореше на тази тема. Децата на работниците и на малкото приятели, с които общуваше, не означаваха нищо за нея. Тя сякаш не ги забелязваше. Беше истинска ирония на съдбата, че на тази възраст, почти в заника на живота, пътят ѝ се пресичаше с пътя на едно дете. Том се надяваше това да повлияе благотворно на характера ѝ и да посмекчи малко суровостта ѝ.

— Сигурно си изморена — рече лелята, като огледа критично Мари Анж, след като двете останаха сами в кухнята. Момичето се бореше с все сили да не се разплаче и мълчаливо преглъщаше сълзите

си. Копнееше за ласкавата, топла прегръдка на Софи, където можеше да се скрие и да се наплаче. Софи щеше да я притисне към гърдите си и да я успокои. — Можеш да си лягаш.

Мари Анж наистина беше изморена, но много повече беше гладна. Карол Колинс беше първият човек тази вечер, който не ѝ предложи нищо за ядене, а пък детето се страхуваше да си поиска.

— Все пак ще кажеш ли нещо? — попита лелята, гледайки я строго. Момичето си помисли, че това е намек да благодари.

— Благодаря, че ми позволихте да дойда — рече тя на английски, съвсем правилно, но с лек акцент.

— О, ти си можела да говориш! Мисля, че нямахме особено голям избор по въпроса с идването ти. Нито ти, нито аз — отсеке Карол Колинс. — Ще трябва обаче да се справим и да извлечем взаимна полза от положението. Ще имаш доста работа тук. — Тя искаше още от самото начало да постави нещата на местата им, така че после да няма недоразумения. — Надявам се, че си взела и нещо подходящо за обличане от това — подхвърли пренебрежително и саркастично жената през рамо, като обърна количката си с опитна ръка.

Карол Колинс бе прекарала детски паралич като младо момиче и така и не успя да използва краката си, въпреки че можеше да се влачи и куцука с шини по тях. Но тя реши, че няма да го направи. Инвалидната количка за нея беше по-достойно и не толкова унижително средство за придвижване и тя я използваше вече повече от петдесет години. Следващия април щеше да навърши седемдесет. Беше овдовяла, след като съпругът ѝ бе убит през войната, и никога повече не се омъжи. Фермата, която притежаваше, беше на баща ѝ и тя я управляваше със здрава ръка, при това много добре. След като бащата на Джон, който ѝ беше брат, умря, тя присъедини и неговата земя към своята. Жена му се бе омъжила повторно и бе заминала надалеч. При това бе много доволна от факта, че сестрата на мъжа ѝ я бе отгървала от земята. Карол Колинс беше единственият жив член от семейство Хоукинс, единственият жив роднина на Мари Анж. Знаеше всичко за земята и абсолютно нищо за децата.

Беше определила за момичето резервната стая за гости и не бе особено очарована от това, макар че стаята много рядко се използваше. Реши, че е по-добре това дете да спи в нея, отколкото да стои празна.

Карол поведе Мари Анж през смътно осветения хол по един дълъг тъмен коридор. Детето мълчаливо я следваше. При всяка стъпка сълзите напиреха в очите ѝ и тя с мъка се сдържаше да не се разреве на глас от скръб, ужас и изтощение. А стаята, която видя, когато Карол светна лампата, беше празна и грозна. На едната стена висеше разпятие, а на другата — картина от Норман Рокуел. Леглото беше с метални рамки и тънък матрак. Имаше два чаршафа и едно одеяло, сгънато на две, една-единствена възглавница и хавлиена кърпа. Другите мебели бяха малка ракла и тесен гардероб и Мари Анж си помисли, че просто няма да има къде да побере нещата и дрехите, които носеше в куфарите. Но реши, че за този проблем ще мисли на сутринта.

— Банята е долу, в дъното на коридора — обясни Карол. — Ще трябва да я ползваме заедно и ще бъде най-добре, ако не прекарваш прекалено дълго време в нея. Но предполагам, че не си толкова голяма, та да седиш с часове там.

Мари Анж кимна. Майка ѝ винаги стоеше безкрайно дълго в банята, вземаше вана с уханни соли, във водата бълбукаха мехурчета, а когато излизаше, прекарваше часове пред огледалото, докато направи грима и косата си. Мари Анж обичаше да я съзерцава. Но Карол Колинс не носеше никакъв грим, сивата ѝ коса беше късо подстригана, а ноктите — ниско изрязани. Нямахше нищо женствено или по-особено у нея, което да привлече вниманието. Изглеждаше стара, намусена и сърдита.

— Предполагам, че знаеш как да си оправиш леглото. Ако ли не, ще трябва да се научиш — рече тя, без каквато и да е топлинка в гласа и Мари Анж отново кимна. Софи я бе научила как да си оправя леглото още преди много време, макар че все още не можеше да го прави особено добре. Затова понякога Софи ѝ помагаше, а Робер винаги я закачаше, защото той се справяше идеално.

Двете така далечни една на друга роднини се изгледаха за момент. Карол присви очи доста удивено. За пръв път на лицето ѝ се изписа някакво чувство, нещо като почуда и вълнение.

— Но ти приличаш на баща си, дете! Не съм го виждала от двадесет години — добави тя, без да си даде сметка, че забележката ѝ може да натъжи момичето. Никакво съжаление. В съзнанието на Мари Анж припламна определението безсърдечна, което бе чула от татко си,

и тя започна да разбира какво е имал предвид. Нейната новооткрита пралеля наистина изглеждаше студена, безсърдечна и нещастна, вероятно защото бе в инвалидна количка, реши детето. Но беше достатъчно възпитано и учтиво, за да не я попита защо не може да върви. Знаеше, че майка ѝ не би одобрила подобно поведение от нейна страна. Беше я учила да бъде тактична и внимателна с хората.

— Не съм го виждала откакто замина за Франция. Това винаги ми е изглеждало най-налудничавото нещо, което един човек може да стори. След като имаше толкова много неща, които можеше да свърши тук. Баща му, моят брат, прие много тежко решението му да замине. Беше му трудно да се оправя сам във фермата, но Джон явно не се интересуваше от това. Мисля, че тръгна, защото искаше да бъде с майка ти. — Каза го почти обвинително и Мари Анж кой знае защо се почувства длъжна да се извини за поведението на баща си. Но не го направи. Вече можеше да разбере защо той бе избрал да живее във Франция. Къщата, в която бе попаднала, изглеждаше тъжна и потискаща, а лелята бе всичко друго, но не и мила или дружелюбна. Тя се зачуди дали всички останали членове на това семейство са приличали на нея. Карол Колинс беше толкова различна от майка ѝ — весела, любвеобилна и гореща жена, изпълнена с любов, радост от живота и смях. И освен това беше много, много красива. Нямахме нищо странно, че баща ѝ бе избрал да живее с нея, че бе избягал оттук, особено ако всички жени в Айова приличаха на тази леля.

Ако бе по-голяма, Мари Анж може би щеше да осъзнае, че Карол Колинс всъщност бе една тъжна жена. Беше нещастна, озлобена от живота и безсърдечна, но най-вече беше тъжна. Животът е бил несправедлив към нея. Беше я осакатил в най-ранните ѝ и красиви години и бе отнел съпруга ѝ няколко лета по-късно. В този живот сигурно бе имало много малко радост и затова тя не можеше да предложи радост на никого. Не беше изживявала това прекрасно чувство и не бе научена да дарява другите с него.

— Ще те събудя, когато стана — предупреди я лелята, а детето се зачуди кога ли ще бъде това, но не посмя да попита. — Ще ми помогнеш да приготвим закуската.

— Благодаря — прошепна едва чуто Мари Анж. Очите ѝ плуваха в сълзи, но старата жена очевидно не ги забелязваше. Тя се завъртя с

инвалидната си количка, а Мари Анж затвори вратата след нея, седна на леглото и безутешно заплака.

След доста време стана, оправи постелята си, после отвори куфарите, разрови ги и намери нощничката си, перфектно сгъната от Софи. Нощничката беше много красива, от най-фин памук и с нежна бродерия, която Софи бе извезала със старите си набръчкани ръце. Всъщност и всичко останало, което имаше, закупено от Париж, беше красиво и скъпо. Мари Анж си помисли, че Карол Колинс едва ли някога е виждала подобни неща, но и едва ли би се интересувала от тях.

Легна в студеното легло и остана дълго време будна в мрака, чудейки се какво ужасно нещо, какъв непростим грях бе извършила в живота си, че съдбата така я наказваше. Робер и родителите ѝ вече ги нямаше. Бяха си отишли, а след тях и Софи, и сега тя бе съвсем сама с тази ужасна стара жена, в това враждебно, чуждо и мрачно място. Единственото, което искаше, докато лежеше в негостоприемното легло тази нощ, заслушана в непознатите звуци отвън, бе през онзи ден родителите ѝ да я бяха взели заедно с Робер в пътуването си към Париж. Сега нямаше да е сама и всички щяха да бъдат заедно.

ГЛАВА 3

Когато на другата сутрин Карол отиде да събуди Мари Анж, беше съвсем тъмно. Тя застана в инвалидната количка на прага на стаята като зловещо привидение. Извика ѝ отсечено да става, след което рязко обърна количката и със скрибуцане се упъти към кухнята. Пет минути по-късно със сънени очи и невчесана, Мари Анж също слезе долу. Беше пет и половина сутринта.

— Тук ставаме рано, Мари — рече лелята, изпусвайки втората част от името ѝ като нещо съвсем естествено.

След минута мълчание детето я погледна и произнесе съвсем ясно и категорично.

— Аз се казвам Мари Анж. — Акцентът ѝ може би някои биха определили като очарователен, но не и Карол. За нея този префърцунен изговор само ѝ напомняше колко глупава е племенницата ѝ, а освен това второто име беше нещо, което звучеше прекалено претенциозно и изтънчено. Не беше за тук.

— За мен Мари е съвсем достатъчно — отвърна лелята, като постави на масата бутилка мляко, комат хляб и буркан сладко. Това беше закуската. — Можеш да препечеш няколко филийки, ако искаш — посочи с ръка един допотопен, ръждясал тостер в ъгъла.

Мари Анж мълчаливо постави две тънки филийки хляб в него, надявайки се, че може би ще има яйца и шунка, каквато закуска ѝ приготвяше Софи, или поне праскови от градината. Когато филийките бяха готови, Карол безцеремонно взе едната и я намаза със сладко, без да сложи масло дори, а другата постави пред Мари, след което прибра хляба. Беше напълно ясно, че закуската в тази къща е оскъдна, а Мари Анж бе страшно гладна.

— Днес Том ще те разведе навсякъде и ще ти покаже работата, която ще вършиш. Отсега нататък, когато станеш сутрин, ще си оправяш леглото, ще идваш тук и ще приготвяш закуска за двете ни. Както ти показах. След това ще си свършиш работата във фермата, преди да отидеш на училище. Ако не го правиш — лелята я погледна

строго, — няма причини да оставаш тук и можеш да отидеш веднага в дома за сираци в нашия щат. Има такъв във Форт Додж. Но тук ще ти бъде много по-добре, така че не си мисли как да се измъкнеш от задълженията си или да не работиш за мен. Няма начин, ако искаш да останеш тук.

Мари Анж отново само кимна, осъзнавайки за пръв път в живота си какво означава да си сирак. Беше чела за това само в приказките.

— След два дни ще тръгнеш на училище. В понеделник. А утре ще отидем заедно на църква. Том ще ни закара. — Карол така и не беше си купила специално пригодена кола за инвалиди, която да кара сама. Въпреки че можеше да си го позволи, тя не искаше да харчи излишни пари. — Днес, след като свършиш работата си, ще отидем в града и ще ти купим подходящи дрехи. Сигурна съм, че не си донесла нищо, което да ти бъде от полза.

— Не знам, мадам... лелю... госпожо... — опита се да каже Мари Анж. Единственото, за което си мислеше в момента, беше страшната, измъчваща я празнота в стомаха. В самолета почти не беше яла, не беше вечеряла нищо и след пристигането си, сега стомахът ѝ се бунтуваше. Просто беше гладна. — Софи опакова багажа ми — обясни детето, без да пояснява коя е Софи, а и леля Карол не я попита. — Имам някои рокли, с които ходя да играя. — Но всички, които вече бяха скъсани от игрите, бяха останали в Шато де Мармутон, защото икономката реши, че леля ѝ ще ги сметне за грозни и неподходящи.

— Ще погледна какво може да се използва — отвърна Карол, без дори да се усмихне. — А ти най-добре се приготви за работа. Да те докарам дотук, ми струваше страшно много пари. Не можеш да очакваш да получиш подслон и хляб безплатно и да не правиш нищо, за да си платиш разноските.

— Да, госпожо — кимна тържествено Мари Анж, а старата жена в инвалидната количка я загледа втренчено, докато детето се опитваше дори да не мигне.

— Можеш да ме наричаш леля Карол. Сега измий чиниите.

Мари Анж се справи много бързо. Бяха използвали една-единствена чиния за препечените филийки и една чаша за кафето на Карол. Веднага след това момичето отиде в стаята си, седна на леглото и се загледа в снимките на брат си и на родителите си, които бе поставила на нощното шкафче. Ръцете ѝ докоснаха медальона.

В този момент чу колелата на инвалидната количка да скърцат и видя лелята на прага.

— Искам да видя какво си донесла в тези огромни смешни куфари. Никое дете няма толкова дрехи, Мари. Това е направо грехота! Да не си принцеса!

Мари Анж скочи от леглото и като отвори куфарите, започна да вади оттам роклички, бродирани нощнички и няколко жакетчета, които майка ѝ бе купила от Париж и Лондон. Обличаше ги, когато ходеше на училище, а също и на църква в събота, или когато пътуваше до Париж с родителите си. Карол ги изгледа с мрачно неодобрение.

— Тук няма да имаш нужда от подобни дрехи.

Тя се приближи с количката си към Мари Анж, бръкна в куфара и започна да вади дрехите. Направи малка купчинка върху леглото от пуловери, панталони и една-две блузки и поли. Тези дрехи не бяха красиви, но Софи ѝ бе казала, че може да ѝ бъдат полезни. Сега Мари си помисли, че лелята ги отделя, защото са грозни. Без да промълви нито дума, Карол затвори куфарите и заповяда на детето да прибере отделените от нея дрехи в тясното гардеробче. Мари Анж изпълни нареждането. После лелята я изпрати на двора да намери Том, който да ѝ каже какво да прави. След това си тръгна и се загуби в тъмнината на коридора.

Том наистина я очакваше навън. Хвана я за ръка и я поведе към хамбара, където ѝ показа как да дои кравата и някои други дребни неща, които трябваше да върши. Мари Анж реши, че не са кой знае колко трудни, макар че всъщност пралеля ѝ искаше прекалено много от малко дете като нея. Но Том я успокои, че ако не успее да свърши всичко сутрин, преди да отиде на училище, може да го довърши късно следобед, преди вечеря. Минаха цели два часа, преди той да я върне обратно в къщата.

Мари Анж се изненада, когато видя леля си да седи на верандата в инвалидната си количка, облечена като за излизане. Очакваше я. Тя заговори на Том, без да обръща внимание на детето. Нареди му да вземе куфарите от стаята и да ги закара в града. Мари Анж я гледаше онемяла от ужас. Единственото, което си помисли, бе, че лелята все пак е решила да я изпрати в сиропиталището. Но мълчаливо ги последва до камиончето, с което бяха пътували предишната нощ. Видя как Том сложи куфарите отзад, но не каза нищо, нито го попита.

Животът ѝ изглеждаше безсмислен и страшен. Очите ѝ плуваха в сълзи, докато стигнаха в града и леля Карол каза на Том да спре пред магазина „Добра воля“^[1].

Мъжът свали инвалидната количка и ѝ помогна да седне в нея, след което взе куфарите и ги внесе в магазина. Мари Анж продължаваше да се чуди какво става. Нямаше никаква представа къде са, какво ще правят и защо дойдоха тук и донесоха нейните куфари. А лелята не си направи труда да ѝ даде някакво обяснение.

Жената зад щанда позна Карол веднага щом влязоха в магазина. Зад нея вървеше Том с големите куфари в ръце. Той ги постави до щанда.

— Имаме нужда от работни дрехи за моята племенница — обясни Карол и Мари Анж въздъхна с облекчение. Значи нямаше да я оставят в сиропиталището все пак. И поне за момента нищо ужасно нямаше да се случи.

Леля ѝ избра три ката работни дрехи, няколко тениски, един доста износен и избелял пуловер, няколко почти нови чифта гуменки и едно грозно кафяво палто, което ѝ бе прекалено голямо, но всички казаха, че с него ще ѝ бъде топло през зимата. Мари Анж се престраши и докато пробваше нещата, обясни с тихо гласче, че току-що е пристигнала от Франция. А Карол бързо добави, че е домъкнала със себе си три куфара с непотребни и ненужни дрехи, и ги посочи пренебрежително с ръка.

— Ето ги! Можете да ги вземете срещу дрехите, които току-що избрахме за нея, а за останалите ще ми дадете кредит. Тя няма да има никаква нужда от тях тук, а още по-малко, ако отиде в държавното сиропиталище. Там носят униформи — добави безпоощадно, докато по бузите на Мари Анж се затъркаляха сълзи. Дори на продавачката ѝ стана мъчно за нещастното дете.

— Може ли... да запазя някои неща, лельо Карол? Например нощничките ми... и куклите...

— Няма да имаш време да си играеш с кукли — отсече сурово лелята, но след миг се поколеба. — Но нощниците може да оставиш. Няма нужда да купуваме други, след като си имаш. — Мари Анж бръкна в един от куфарите и ги извади. Останалото очевидно щеше да изчезне завинаги. Всички прекрасни неща, които майка ѝ бе купувала с толкова любов и на които баща ѝ се любуваше, когато бе облечена с

тях. Стори ѝ се, че с това окончателно къса нишката, която я свързваше с миналия ѝ живот. Мари Анж не успя да спре сълзите си. Карол не каза нищо, подаде пакета с покупките на Том и затъркаля инвалидната си количка към изхода на магазина. Мъжът и детето я последваха. Мари Анж вече не се тревожеше дали ще я заведат в сиропиталището. Струваше ѝ се, че вече не може да ѝ се случи нищо по-лошо. Сърцето ѝ се гърчеше в агония и отчаяние. Пътуваха до фермата в пълно мълчание. Когато видя отново познатия хамбар, тя осъзна, че няма да я изпратят в сиропиталището. Поне не днес.

Отиде в стаята си и остави нощниците и грозните стари дрехи, които взеха от магазина. След десет минути леля ѝ я извика да обядват. Обядът се състоеше от мизерен сандвич съвсем тънка филийка хляб и парче шунка, без масло или майонеза, чаша мляко и една-единствена бисквитка. Сякаш на лелята ѝ се свидеше всяка трошичка, която ѝ даваше. А Мари Анж дори не се сети за стотиците долари, които Карол току-що бе записала на сметката си като кредит в магазина срещу дрехите, които оставиха там. Всъщност излизаше, че Мари Анж не ѝ струваше нищо, напротив, беше ѝ донесла печалба.

През остатъка от деня момичето се занимаваше със задачите си в къщата и фермата и не видя леля си, докато не стана време за вечеря. И този път храната беше оскъдна. Състоеше се от едно малко парче месо и варени зеленчуци с отвратителен вкус.

Мари Анж изми чиниите, след което си легна и дълго лежа, без да заспи. Мислеше за родителите си и за всичко, което се бе случило след тяхната смърт. Отсега нататък я чакаше не живот, а съществуване, изпълнено с ужас, самота, глад и скръб по изгубените любими хора. Скръбта беше толкова всепоглъщаща и непоносима, че Мари Анж си помисли, че няма да може да издържи. Неочаквано, както си лежеше и разсъждаваше за тези неща, тя разбра какво е искал да каже баща ѝ, когато бе нарекъл лелята ограничена и лоша. Почувства увереност, че майка ѝ, ако беше жива, въпреки своята доброта и любвеобилност щеше да мрази тази жена дори повече от баща ѝ. Но от подобни мисли нямаше полза. Не ѝ стана по-добре. Защото тя беше тук, а не те. И Мари Анж нямаше никакъв друг избор, освен да се опита да оживее.

На следващия ден двете с Карол отидоха заедно на църква. Том отново ги закара с камиончето, а службата беше дълга и отегчителна. Свещеникът говореше за ада, за вечния огън, за прелюбодейството и

наказанието и всички тези неща плашеха момичето. Монотонният глас я унесе и тя едва не заспа по някое време. Почувства как леля ѝ я раздруса здравата, за да не клюма глава.

Вечеряха с парче жилаво месо, а след това лелята я уведоми, че на другия ден ще трябва да отиде на училище.

Карол беше установила с облекчение, че въпреки доста забележимия акцент Мари Анж говори свободно английски. Дотолкова, че да може да ходи на училище и да разбира какво ѝ преподават. Наистина нямаше представа дали детето може да пише. Всъщност Мари Анж не можеше нито да чете, нито да пише.

— Ще вървиш около миля по пътя, докато стигнеш до жълтия знак — обясни ѝ лелята, преди да си легнат. — Ще тръгнеш, след като си свършиш работата в хамбара, разбира се. В седем часа ще мине автобус, който ще те вземе оттам. До училището са четиридесет мили, автобусът спира на много места по пътя си. Не знам колко бързо можеш да вървиш, но най-добре ще е да тръгнеш оттук към шест и да засечеш за колко време ще стигнеш до знака. Значи до тогава ще трябва да си приключила със задачите си, ето защо според мен ще трябва станеш в четири и половина.

Тя ѝ даде един първобитен, полусчупен будилник за тази цел и Мари Анж си помисли, че сигурно е от магазина за вещи втора употреба, откъдето предния ден купиха дрехите ѝ. Там беше пълно с такива стари, износени, счупени и грозни неща, които хората изхвърляха от къщите си.

— Автобусът ще те върне тук около пет следобед. Ще можеш да довършиш работата си във фермата и другите задължения в къщи и в кухнята, а след вечеря ще си напишеш домашните.

Очертаваше се дълъг ден и изтощителна работа, истинска робия. Живот като на слугиня.

Мари Анж искаше да я попита защо Том не я закара до училището, но не посмя. Вместо това мълчаливо отиде в стаята и си легна.

Сякаш бяха минали само няколко минути, когато будилникът иззвъня и тя бързо скочи от кревата. Този път беше сама в кухнята, нямаше кой да я следи и наблюдава и тя си отрязва три дебели филии, намаза ги със сладко и се помоли леля ѝ да не забележи. Знаеше, че не бива да прави така, но бе непрекъснато гладна.

Когато излезе навън и отиде в хамбара, беше още тъмно. Не бе се развиделило и когато тръгна сама по пътя в посоката, която ѝ бе описала лелята. Знаеше, че по това време тя вече е станала, но не отиде в кухнята да ѝ каже „довиждане“. Обу чифт панталони и навлече грозния пуловер, който купиха от „Добра воля“. Косата ѝ бе сресана, но за пръв път, откакто ходеше на училище, в нея нямаше заплетени панделки. Нямаше я и Софи, която да ѝ маха с ръка от прага, нито Робер, който да напоява захарни бучки с кафе. Нямаше ги целувката на мама и прегръдката на татко.

Над равнините на Айова тежаха тишина и мрак. Момичето вървеше надолу по дългия пуст път към автобусната спирка и умираше от страх. Беше тъмно, не познаваше околността и не знаеше накъде е тръгнала. Нямаше никаква представа какво ще бъде училището, какви деца ще срещне, а и това сякаш не я интересуваше кой знае колко много. Дори не си мечтаеше да си намери приятели. Предстоеше ѝ живот на каторжник, а лелята бе пазачът на затвора.

Когато стигна до автобусната спирка, там вече имаше пет-шест деца, повечето от които по-големи от Мари Анж и само едно значително по-малко. Никой не я поздрави, нито я заговори. Децата просто стояха и я гледаха, докато чакаха автобуса. Слънцето бавно изпъзля и ѝ напомни за утрините в Мармутон, когато лежеше в тревата по гръб под дървото, наблюдавайки как небето порозовява от зората. Мари Анж също не заговори децата. Автобусът дойде и всички се качиха в него, а след около час пристигнаха пред една дълга, ниска тухлена сграда, където вече имаше спрели други училищни автобуси и от тях слизаха деца на различна възраст. Някои бяха съвсем малки, други — гимназисти. Идваха от стотици ферми, разпръснати на стотици мили наоколо. Мястото, от което идваше Мари Анж, всъщност не бе най-отдалеченото. Момичето се огледа и тръгна към сградата. Там стоеше една млада учителка.

— Ти ли си момичето на Колинс? — попита тя, а Мари Анж поклати отрицателно и в недоумение глава.

— Не, аз се казвам Мари Анж Хоукинс. — И през ум не ѝ бе минало, че лелята ще я запише под собствената си фамилия.

— Значи не си детето на Колинс? — Учителката изглеждаше объркана. Това момиче беше единствената нова ученичка. Всички останали бяха записани още преди две седмици. Все пак веднага

различи акцента и я поведе към учителската стая, където един плешив мъж с брада ги поздрави тържествено и показа на Мари Анж в коя класна стая да отиде.

— Какво тъжно малко момиченце — промърмори той, след като тя излезе.

Учителката му обясни шепнешком:

— Загубила е цялото си семейство във Франция и е дошла да живее тук при пралеля си.

— Добър ли е английският й? — попита мъжът загрижено, на което учителката отвърна, че ще я изпитат, за да проверят.

Докато те обсъждаха тези неща, Мари Анж прекоси коридора и се отправи към класната стая, която й бяха посочили. Когато влезе вътре, видя, че е пълна с деца. Учителят все още не бе дошъл. Децата тичаха, скачаха, крещяха и си подхвърляха хартиени топчета. Никой не й каза нито дума. Тя седна на чина най-отзад до едно момче с червена коса, сини очи като нейните и лунички. Предпочиташе да седне до някое момиче, но нямаше друго празно място.

— Здравсти — рече момчето, избягвайки очите й, когато тя го погледна.

В този момент влезе учителката. Мина почти цял час, преди да забележи, че има нова ученичка. Даде й куп листове с въпроси, за да оцени степента, на която знаеше езика — четене, писане и говорни способности. Въпросите бяха доста лесни и Мари Анж разбра повечето от тях, но отговорите й, особено написаните, бяха пълни с грешки.

— Не знаеш ли как се пишат думите? — попита я изненадано момчето до нея, когато погледна какво е написала. — И какво е това смешно име Мари Анж?

Произнесе го много странно и тя го изгледа с достойнство, преди да му отговори.

— Аз съм францужойка. Баща ми е американец. — Трябваше да каже беше американец, но не можеше да го произнесе.

— Значи говориш френски? — възкликна момчето. Изглеждаше силно заинтригувано.

— Разбира се — отвърна Мари Анж със своя очарователен акцент.

— Можеш ли да ме научиш и мен? — усмихна се плахо момчето.

— Искаш да се научиш да говориш френски ли? — Прозвуча ѝ смешно, но той кимна да потвърди.

— Да. Ще бъде нещо като таен език и никой няма да ни разбира какво си приказваме. — Тази гледна точка ѝ се стори примамлива.

През междучасието момчето я последва навън. Смяташе, че русите къдрици и сините ѝ очи са много красиви, но не ѝ го каза. Беше на дванадесет, една година по-голям от нея, но бе тръгнал на училище по-късно, защото бе боледувал от ревматична треска. Вече беше излекуван и напълно възстановен, но бе изгубил цяла година. Изведнъж се почувства голям и силен, в известен смисъл нещо като защитник на това непознато момиче. Когато излязоха на двора, той ѝ каза името си — Били Паркър, а тя го научи как да произнася правилно нейното. Това беше първият му урок по френски.

Този ден двамата ядоха заедно. Тя не си носеше нищо и Били раздели сандвича си с нея. Още няколко деца я заговориха, но когато в края на деня се качиха заедно в автобуса, Били вече ѝ бе станал приятел. Той живееше почти на средата на пътя между училището и фермата на леля ѝ и обеща скоро да ги посети, може би през уикенда. Предложи ѝ да си пишат домашните заедно. Беше очарован от нея и правеше планове как тя ще го учи на френски през свободните дни. Очевидно идеята му допаднаше, а и на Мари Анж ѝ беше приятно да има с кого да говори на родния си език.

На следващия ден тя му разказа за родителите си и за Робер, за катастрофата и за смъртта им. А момчето изглеждаше ужасено, когато чу за отношението на леля ѝ Карол.

— Мислех си, че е добра жена — рече Били. Той живееше с родителите си и още седем братя и сестри. Имаха неголяма ферма, отглеждаха пшеница и царевица. Притежаваха и малко стадо добитък. Били дори ѝ предложи понякога да идва и да ѝ помага. Мари Анж обаче не спомена на леля Карол за него, докато вечеряха, пък и старата жена не я попита нищо. Ядоха в пълно мълчание.

И така цяла седмица, всяка вечер. Беше събота следобед, когато Мари Анж видя Били да кара колелото си по пътеката и да ѝ маха с ръка. Беше я предупредил, че ще дойде да я види и да вземе урока си по френски. И тя се бе надявала, че ще го направи, но не вярваше, че наистина ще пристигне. Изтича към него и двамата се заговориха оживено, когато чуха изстрел от пушка. Куршумът профуча покрай

ушите им и те подскочиха уплашено като зайци. Погледнаха в посоката, откъдето бе дошъл изстрелът. Леля Карол седеше на верандата в инвалидната си количка и държеше в ръцете си пушка. Мари Анж не можеше да повярва, че е стреляла по тях. И в интерес на истината леля ѝ бе насочила дулото във въздуха, а очите ѝ пламтяха от гняв.

— Махай се от моята собственост! — извика лелята, когато Били я погледна. Мари Анж започна да трепери.

— Но той ми е приятел, лельо Карол. От училище — започна да обяснява бързо, сигурна, че това ще реши проблема. Нищо подобно.

— Ти си нарушител! — кресна обвинително старата жена.

— Дойдох да видя Мари Анж — отвърна учтиво момчето, опитвайки се да скрие страха си. Госпожа Колинс изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да го убие.

— Не искам никакви посетители. Не сме те канили! Махай се с колелото си и да не съм те видяла повече тук. Чу ли ме!

— Да, госпожо! — кимна Били и се упъти към колелото си, като хвърли поглед към Мари Анж. — Не исках да я ядосам — прошепна той. — Ще се видим в училище.

— Съжалявам — отговори също така тихо Мари Анж и се загледа след него, докато момчето изчезна от погледа ѝ. Сетне се обърна и бавно закрачи към пралеля си. За пръв път откакто бе дошла тук чувстваше омраза към тази чужда жена. До този момент само се бе страхувала от нея.

— Кажете на приятелите си да не идват тук! — отсече старицата. — Нямаме време да се занимаваме с малки безделници, пък и ти си имаш работа да вършиш — допълни, като остави пушката на коленете си и загледа намръщено и строго момичето. — Няма какво да се мотаеш с разни нехранимайковци. Ясно ли е?

— Да, госпожо — отвърна тихо Мари Анж и се върна в хамбара.

Враждебността на лелята само заздрави още повече приятелството помежду им. Същата вечер Били ѝ се обади по телефона и старата жена ѝ подаде слушалката с гримаса на неодобрение. Не ѝ харесваше, но не можеше да забрани на хората да се обаждат по телефона.

— Добре ли си? — попита я Били. През целия път към къщи и през остатъка от деня се бе притеснявал и тревожил за нея. Старата

госпожа Колинс явно беше луда и на него му бе много мъчно за Мари Анж. Семейството му беше многолюдно, задружно и весело и той винаги имаше време за приятелите си, след като свършеше работата си у дома. Винаги когато поискаше.

— Добре съм — отвърна срамежливо тя.

— Тя направи ли ти нещо след това?

— Не, но каза, че не може да имам приятели — обясни шепнешком Мари Анж, изчаквайки лелята да отиде в кухнята. — Ще те видя в понеделник в училище. Мога да те уча на френски и през обедната почивка.

— Искан да се уверя, че не те е застреляла — рече Били. — Хайде, довиждане. Ще се видим...

— Довиждане — отвърна Мари Анж и остави слушалката. Искане да му благодари за обаждането. Беше му признателна от дъното на душата си. Той беше единственият ѝ близък човек, който имаше сега. Единственият ѝ контакт с останалия свят.

[1] „Добра воля“ — верига магазини за вещи втора употреба. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

През годините приятелството между Били и Мари Анж заздравя, укрепна и се превърна във връзка, на която и двамата разчитаха. Чувстваха се като брат и сестра. Когато той стана на четиринадесет, а тя на тринадесет години, съучениците им започнаха да ги закачат, че са гаджета. Мари Анж яростно отричаше и настояваше, че не е вярно. Тя се бе вкопчила в Били като тревичка, поникнала в цепнатината на скала. А той като верен рицар всяка вечер ѝ се обаждаше по телефона. Животът на момичето с леля Карол продължаваше да тече безрадостно и тъжно. Така беше от деня, в който бе пристигнала тук. Но това, че всеки ден виждаше Били на училище и пътуваше в автобуса с него, ѝ бе достатъчно, за да поддържа духа ѝ. Посещаваше неговото семейство толкова често, колкото ѝ бе възможно. Да бъде с тях, беше все едно да си почива на някое безопасно и уютно място. Гостуваше им през ваканциите, след като свършеше работата си във фермата на леля Карол. Семейството на Били за нея беше като рай. Всъщност тези бяха единствените близки, които имаше на този свят. Защото дори Софи бе изчезнала. Мари Анж ѝ бе писала цели две години, но не бе получила нито едно писмо, никакъв отговор и се страхуваше, че нещо много лошо се е случило с възрастната жена. В противен случай, тя беше сигурна, старата ѝ бавачка щеше да ѝ отговори.

В известен смисъл Били замести брат ѝ Робер, а донякъде и родителите ѝ. И както му бе обещала още първия ден, тя продължаваше да го учи на френски по време на междучасията и обедната почивка. Когато навърши четиринадесет години, той вече бе доста напреднал и двамата си говореха в двора на училището. Както бе казал някога преди години, това беше техният таен език. А нейният английски така се подобри, че вече трудно можеше да бъде доловен акцент. Мари Анж приемаше Били като брат и затова силно се изненада, когато един следобед, докато вървяха към автобуса, той ѝ каза, че я обича. Изрече го тихо и едва чуто, с наведени очи, но тя се стресна и го зяпна с глуповато изражение.

— Е, това е най-тъпото нещо, което съм чувала — възкликна Мари Анж. — Как можа да го кажеш?

Той изглеждаше учуден от отговора ѝ. Явно не бе онова, което бе очаквал или което се бе надявал да чуе.

— Защото наистина те обичам — повтори на френски, така че другите да не разберат за какво си говорят.

За тях разговорът им прозвуча като разгорещен спор, защото Мари Анж се сопна:

— „Oh, alors, tes vraiment con!^[1]“, после го загледа и избухна в смях.

— И аз също те обичам. Но като сестра. Как можа да объркаш всичко помежду ни? — Беше твърдо решена да не му позволи да развали приятелството им.

— Не съм го направил нарочно — оправда се намръщено Били, чудейки се къде сбърка, дали каза нещо не както трябва, или избра неподходящ момент.

Но те нямаха друго време, през което да бъдат заедно. Леля ѝ все още не го допускаше да припари до фермата, така че единствените часове, когато бяха сами, бяха в училище или в автобуса. И по време на нейните редки посещения в къщата на родителите му. През лятото дори им беше още по-трудно да се виждат, защото не ходеха на училище.

През ваканцията отиваха с колелата си до едно тайно място за срещи, което си бяха намерили преди година и където прекарваха часове наред край малко поточе. Седяха на брега и си говореха. За живота си, за семействата си, за надеждите и мечтите, които имаха за бъдещето. Мари Анж винаги казваше, че иска да се върне във Франция, когато стане на осемнадесет.

Имаше намерение да си намери работа веднага щом стане достатъчно голяма, за да може да събере пари за билет. Веднъж Били ѝ призна, че също би искал да отиде с нея, макар че за него тази мечта беше по-трудно осъществима, отколкото за нея, и не толкова привлекателна.

Така мина лятото и те си останаха предани и искрени приятели, до следващото лято, когато отново се срещнаха на тайното място.

Мари Анж бе донесла термос със студена лимонада и двамата си говориха часове наред, когато най-неочаквано Били се наведе и я

целуна. Той вече бе на петнадесет, а тя на четиринадесет и от цели три години двамата бяха най-добрите приятели на света. И сега, когато я целуна, Мари Анж отново се стресна, но не реагира така остро, както първия път, преди година, когато ѝ каза, че я обича. Никой от двамата не продума. Но тя се разтревожи и когато следващия път се видяха отново, му каза, че никак не ѝ харесва идеята да променят и опорочат своето приятелство. Довери му по своя изключително наивен и искрен начин, че се страхува от любовта.

— Защо? — попита тихо Били, като докосна бузата ѝ с ръка. Беше се източил и пораснал. Беше станал красив младеж и Мари Анж понякога си мислеше, че прилича малко на баща ѝ и на брат ѝ. Макар че много обичаше да го закача и дразни заради луничките му. — Защо се страхуваш от любовта?

Говореха на английски, защото тя го владееше по-добре, отколкото той френския, въпреки че се занимаваха много и търпеливо и той вече бе усвоил дори някои жаргонни изрази, с които беше убеден, че ще впечатли учителя по френски в гимназията.

През септември същата година и двамата щяха да продължат образованието си там.

— Не искам нищо между нас да се променя — отвърна Мари Анж. — Ако се влюбиш в мен, някой ден ще се отегчим един от друг и ще се разделим. Пък ако си останем само приятели, това никога няма да се случи.

Думите ѝ не бяха съвсем лишени от разум и смисъл и тя остана твърдо на тази позиция. Но никой, който ги познаваше, не повярва. Всички бяха решили, че са гаджета още от деца, дори леля ѝ Карол, която продължаваше да прави пренебрежителни забележки по адрес на Били. Това винаги ядосваше Мари Анж, въпреки че не спореше с нея, нито ѝ даваше каквито и да е обяснения.

Приятелството им продължи да цъфти и през годините, когато учеха в гимназията. Тя ходеше да го гледа на баскетболните мачове, той пък посещаваше най-редовно театралните представления, в които тя участваше. И така, двамата завършиха заедно гимназия и се дипломираха. Като се изключат няколкото случайни срещи с момичета, Били никога не бе имал приятелка, а Мари Анж продължаваше да твърди, че не се интересува от любовта и от момчетата — нито от Били, нито от когото и да било друг — и че единствената ѝ мечта е да

завърши и един ден да се завърне във Франция. Освен това леля й никога нямаше да й позволи да излезе с момче. Тя имаше строги морални норми и твърдо становище по този въпрос. През всички изминали години бе продължила да плаши Мари Анж със сиропиталището. Но на абитуриентската вечер все пак позволи Били да я вземе от къщи.

Той дойде във фермата с камиончето на баща си. Леля Карол дори й бе разрешила да си купи синя копринена рокля със същия цвят като очите й, която подсилваше блясъка на косите й. Те грееха като слънцето и светеха като златни. Беше много красива и Били изглеждаше направо като омагьосан.

Прекараха страхотно. Двамата си говориха безкрайно за училището, вече останало зад гърба им, за стипендията, която бе спечелила, но нямаше да може да използва, за да продължи да учи в колеж. Университетът бе на петдесет мили, в Ейвс, но леля Карол не даваше и дума да се издума по въпроса. Категорично заяви, че няма да й даде нито кола, нито камиончето, за да ходи на лекции, и че й е необходима във фермата. Били много се ядоса.

— Но ти трябва да учиш, Мари Анж! Не е възможно да й работиш като роб през останалата част от живота си!

Нейната мечта бе да се върне във Франция, когато стане на осемнадесет, но това очевидно нямаше да се случи. Щеше да ги навърши това лято, но нямаше никакви собствени пари, никога не бе имала възможност да си намери работа, защото Карол я товареше с купища задължения във фермата. Беше живяла с леля си цели седем години и те й се виждаха цяла вечност. Колежът й изглеждаше непостижима мечта, защото стипендията покриваше само учебната такса и не оставаха пари за учебници, книги, пансион, храна. Дори да си намереше работа, едва ли щеше да печели достатъчно, за да покрива всички тези разходи. Единственото, което й оставаше, бе да живее във фермата при леля си и да пътува всеки ден до колежа. Това беше осъществимо решение, но Карол беше заявила, че не е съгласна и с него.

— Просто ти трябва една кола, за Бога! — ядосваше се Били по пътя към къщи. Бяха говорили на тази тема цялата вечер.

— Да, но нямам. Така че ще върна стипендията през следващата седмица — въздъхна Мари Анж. Надяваше се, че може би ще успее да

си намери работа и да събере достатъчно пари, за да отиде във Франция. Но нямаше никаква представа какво щеше да прави там. Вероятно само щеше да отиде и да се върне. Във Франция нямаше къде да живее, нито при кого, нямаше никакви близки или роднини, не знаеше как да печели пари, за да се изхранва. Нямаше професия, нито някакви особени умения. Всичко, което можеше, беше да работи във фермата.

Били бе записал курсове по земеделие. Искаше да подобри организацията в тяхната ферма и дори да я модернизира въпреки съпротивата на баща си. Готвеше се да бъде съвременен фермер и смяташе, че Мари Анж заслужава добро образование. И двамата го заслужаваха. Ето защо мразеше леля й още повече. Дори баща му разбираше важността човек да получи добро образование. Затова настоя Мари Анж да не връща стипендията поне до края на лятото.

Докато караха към къщи, и двамата бяха в отлично настроение. Бяха развълнувани от завършването на гимназията.

— Знаеш ли, че сме приятели вече цели седем години? — попита го гордо тя. Родителите й се бяха поминали точно преди седем лета, но сякаш бяха минали само седем минути в някакво друго измерение. Тя все още ги сънуваше — и тях, и Робер, и все още можеше да види Шато де Мармутон в спомените си толкова ясно, сякаш беше там. — Ти си единственото семейство, което имам — добави, а Били се усмихна.

И двамата не слагаха в сметките леля Карол, макар Мари Анж все да твърдеше, че се чувства добре с нея.

Отнасяше се добре към нея, поради причини, които той не можеше да разбере. Момичето наистина живееше в дома на лелята, но Карол я експлоатираше и използваше безмилостно през всичките тези седем години като слугиня, готвачка, медицинска сестра болногледачка и работна ръка в стопанството.

Нямаше нещо, което Мари Анж да не бе правила през последните две години, но здравето на лелята се бе влошило доста и Мари Анж дори я обслужваше.

— Смятам, че бихме могли да бъдем истинско семейство — рече внимателно Били и я погледна с усмивка, но тя се намръщи. Не обичаше да й говори по този начин и продължаваше да настоява, че обичта им е като между брат и сестра.

— Бихме могли да се оженим — престаши се той.

— Това е глупаво! И ти много добре го знаеш! — каза Мари Анж. Никога не му даваше аванси и не му позволяваше да говори за това. — И къде ще живеем като се оженим? Никой от нас не работи нямаме никакви пари — заключи мъдро тя.

— Можем да живеем при родителите ми — отвърна с надежда младежът, защото я желаше.

Бе на деветнадесет години, достатъчно голям бе да се ожени, ако иска, дори и без разрешението на, родителите си.

— Или при леля Карол, нали? Сигурна съм, че ще бъде очарована и много ще ѝ хареса. Ти би могъл да работиш във фермата ѝ също като мен — нервно се изсмя Мари Анж. — Не, не можем да се оженим — продължи практично тя. Освен това не искаше. — Знаеш много добре, че трябва да си намеря работа, за да отида догодина във Франция. — Тази мечта не бе мъртва и тя все още искаше да я осъществи. Пък и Били все още искаше да отиде с нея. В Айова, във фермата на баща му, френският език бе нещо напълно безполезно. Но той беше щастлив, че го бе научил от нея.

— Аз все още те съветвам да постъпиш в колежа тази есен. Ще видим пък, може нещо да се случи — каза той, като я погледна нежно.

— Да бе, сигурно някой ангел ще кацне на рамото ми от небето — продължи да се смее Мари Анж — и ще изсипе в краката ми цяла камара пари, за да отида в университета. А леля Карол ще приготви багажа ми с любов и ще ме изпрати с въздушни целувки, когато тръгна. Нали, Били? — Беше се примирила със съдбата си от деня, в който бе пристигнала тук.

— Кой знае — отвърна замислено той.

И още на следващия ден започна да работи по един специален проект. Това му отне цялото лято. Брат му Джак, който работеше в един гараж в града, му помогна да намери всичко, от което имаше нужда. Така че на първи август Били се появи във фермата на леля Карол с кола, която наистина ръмжеше ужасно и вдигаше адска пушилка, но вървеше. Беше стар шевролет, който бе сглобил и боядисал сам. Беше яркочервен, а седалките — от черна кожа.

Били спря пред къщата и излезе от колата, като изгледа предизвикателно леля Карол. За изминалите седем години идваше за

трети път в тази къща. Никога не забрави предупреждението, което получи първия път.

— Откъде взе тази страхотна кола! — Извика Мари Анж с широка усмивка, докато бършеше ръцете си с кърпата, излизайки от кухнята. — Чия е?

— Направих я сам. Започнах веднага след завършването на гимназия. Искаш ли да покараш?

Беше се научила да кара трактор още преди години. А и често караше камиончето на леля си до града, за да пазарува или да я вози, така че сега седна усмихнато зад волана. Колата изглеждаше чудесно, макар да беше стара. Били гордо обясни, че я е сглобил с малко плунка и тел. Мари Анж излезе от фермата и подкара по магистралата. Сетне обърна и решително тръгна към къщи. Трябваше да сготви вечеря за леля си. Нямахме време за разходки.

— Какво смяташ да я правиш? Да ходиш с нея на черква в неделя? — попита го усмихнато тя. Мари Анж не знаеше, че все повече и повече заприличваше на майка си въпреки разликата в цвета на косата.

— Нищо подобно. Имам по-добри планове за нея — рече загадъчно Били, горд от себе си и изпълнен с любов. Любов, която тя не му позволяваше да сподели.

— Например? — поинтересува се любопитно Мари Анж, докато завиваха по пътя към фермата.

— Това ще бъде новият ти училищен автобус.

— Какво? Какъв автобус? Какво искаш да кажеш?

— Че ще можеш да използваш стипендията си. Остава единствено да намериш пари за учебници. Ще можеш да ходиш на училище с колата всеки ден. — Беше я направил за нея. Очите ѝ се напълниха със сълзи, когато го погледна, удивена и изненадана. А той копнееше да я целуне, но знаеше, че никога няма да му позволи.

— Имаш намерение да ми я дадеш на заем? — заговори тя на френски. Не можеше да повярва. Били поклати отрицателно глава.

— Нямам намерение да ти я давам на заем. Това е подарък, Мари Анж. Цялата е твоя. Това е твоят училищен автобус.

— О, Господи! Не може да направиш това! — Тя обви врата му с ръце и го прегърна силно. — Сериозно ли говориш? — попита, като го гледаше невярващо. Никой не бе правил за нея толкова необичайно

нещо и не знаеше какво да каже. Всъщност ѝ подаряваше не кола, а колежа, даваше ѝ възможност да го посещава. Беше превърнал мечтата ѝ в действителност.

— Мога, разбира се, и го направих. Цялата е твоя.

Били се ухили широко, от ухо до ухо, докато тя избърсваше сълзите от лицето си.

— Е, какво ще кажеш да ме закараш до нас, преди леля ти да е излязла с пушката и да ме е застреляла? — Двамата се разсмяха при този спомен.

Мари Анж влезе в къщата, за да предупреди леля си, че ще се върне след няколко минути. Не ѝ обясни нищо за колата, щеше да го направи по-късно.

Били кара по пътя до тях, а Мари Анж седеше до него и разпалено повтаряше колко прекрасна била колата, колко невероятен бил този подарък и как тя не можела да го приеме.

— Добре де, разбрах. Но не бива да останеш необразована. Трябва да завършиш, за да можеш да се измъкнеш отгук някой ден.

Били знаеше, че пред него няма подобна перспектива, защото трябваше да помага на баща си в стопанството. Това открай време беше повод за война помежду им. Неговият подарък за Мари Анж всъщност я освобождаваше от леля Карол.

— Не мога да повярвам, че си я направил за мен — развълнувано произнесе Мари Анж. Уважаваше го изключително много като човек и личност. И никога досега в живота си не бе изпитвала такава благодарност към някого, както към Били в този момент. А той бе щастлив да я види така радостна и ентузиасирана. Беше толкова развълнувана, колкото си бе представял. И толкова много я обичаше.

Били слезе от колата и Мари Анж я подкара обратно към фермата. Докато вечеряха, каза на леля си Карол какво е направил Били. Старицата ѝ забрани да я вземе.

— Не може да приемеш такъв подарък! Все едно, че му обещавах да се омъжиш за него! — рече строго и намусено.

— Което нямам намерение да правя, защото сме приятели — отвърна спокойно Мари Анж.

— Не можеш да задържиш колата — настоя Карол с каменно лице.

Но за първи път откакто живееше при нея Мари Анж беше твърдо решена да не ѝ се подчини. Нямахше да се откаже от колежа заради прищевките и глупостите на старата изкуфяла старица. Цели седем години тази зла вещица я бе лишавала от всичко. От ласка, от чувства, от любов, от пари и дори от хляб. Животът ѝ бе едно огромно лишение. Сега искаше да ѝ отнеме и образованието. Не, този път Мари Анж нямаше намерение да се предава.

— Тогава ще я заема от него. Но ще я използвам, за да ходя на училище — рече твърдо тя.

— За какво ти трябва да учиш? Каква мислиш да ставаш? Докторка? — Тонът на лелята бе подигравателен и заядлив.

— Не знам още каква ще стана — отвърна кротко Мари Анж. Но бе сигурна, че ще стане нещо повече от леля Карол. Искаше да бъде като майка си, макар тя да не бе ходила в университет, защото се бе омъжила за баща ѝ. Но младото момиче искаше животът ѝ да протече по-различно. Не в тази студена и безрадостна ферма в Айова, където нямаше капчица живеца, никакво веселие, нищо, заради което да се живее. Пък и бе уверена, че един ден, когато успее да се измъкне най-сетне оттук, ще отиде някъде другаде, за предпочитане във Франция, дори и само на посещение. Но тази мечта все още бе далеч на хоризонта. Първо трябваше да получи образование, както казваше Били, за да може да се докажеш.

— Ще изглеждаш като пълна глупачка, докато се — развяваш по пътищата с тази стара бричка, особено ако хората научат кой ти я е дал.

— Не ме интересува — отвърна Мари Анж. — Гордея се с нея.

— Тогава защо не се омъжиш за него? — притисна я Карол повече от любопитство, отколкото от истинска загриженост. Тя така и не проумя връзката между тях, пък и не я интересуваше особено много. Същето ѝ си остана студено като камък и тя не успя да заобича сирачето. Леля Карол не можеше да обича. Обикновените човешки чувства ѝ бяха чужди и неразбираеми.

— Той ми е като брат. И не искам да се женя. Мечтая някой ден да си отида у дома — отвърна Мари Анж.

— Това е единственият дом, който имаш — натърти назидателно Карол, като я гледаше в очите. Племенницата също я погледна, но не каза нищо. Карол Колинс я бе подслонила и ѝ бе дала покрив над

главата, място за живеене, адрес и безкраен списък от тежка селска работа и задължения, но нито капчица близост, нежност, съчувствие, обич или усещането за семейство.

Те дори не празнуваха Коледа или Деня на благодарността като другите хора. През всичките години, докато живееше тук, Мари Анж бе третирана като слугиня. Пепеляшка. Били си имаше своето семейство и тези хора бяха далеч по-мили и любезни с нея, отколкото собствената ѝ леля. И сега Били ѝ бе предоставил единственото средство, от което се нуждаеше, за да се измъкне оттук. Така че нищо на този свят не бе в състояние да ѝ го отнеме. Със сигурност не и леля Карол.

Мари Анж почисти масата и изми чиниите, без да каже нито дума повече, а когато лелята се прибра в стаята си, вдигна телефона и се обади на Били.

— Искам само да ти кажа колко много те обичам и колко много означаваш за мен — каза му на френски тя. Гласът ѝ потрепваше от вълнение. Били искаше тези думи да означават нещо друго, искаше тя да говори за друга любов, но знаеше, че не е така. Познаваше я много отдавна и бе наясно, че тя го обича, но не както той искаше. — Ти си най-прекрасният човек, когото познавам.

— Не, ти си — отвърна той и това не бе учтив израз, а самата истина. — Щастлив съм, че ти хареса, Мари Анж. Просто искам да се измъкнеш оттук някой ден. Заслужаваш го.

— Може би ще го направим заедно — рече тя с надежда, но никой от двамата не вярваше в това. Знаеха, че Били е осъден да остане във фермата. Това беше неговата съдба.

Но не и нейната. Мари Анж имаше да извърви много дълъг път. И благодарение на него бе започнала да вярва, че може би един ден мечтите ѝ ще се сбъднат.

[1] Е, тогава наистина не си в ред! (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Мари Анж постъпи в колежа една седмица след Деня на труда. Тръгна от фермата в шест и половина сутринта с шевролета, който Били бе сглобил за нея. Леля Карол повече не издума и дума по въпроса. Затова пък Били ѝ се обади, за да ѝ пожелае успех. Обеща му на връщане да намине покрай тях и да му разкаже всичко. Но напусна университета късно, отби се до книжарницата, за да си купи необходимите учебници с парите, които взе на заем от Том, така че трябваше да се прибере направо вкъщи, за да сготви вечеря за леля Карол.

Едва на другата сутрин успя да види Били. Лекциите ѝ започваха чак в десет часа, така че успя да отиде у тях около седем и половина, след като приключи с обичайните си задължения във фермата. Прекара времето с голямата и весела фамилия Паркър. Всичките им прибори за хранене и чинии бяха стари, а чашите нацърбени. Балатумът на пода беше също стар, износен и изцапан с боя, но майката на Били го поддържаше чист и в къщата както обикновено цареше топла и дружелюбна атмосфера. Тук Мари Анж се чувстваше като у дома си. Сякаш седеше в кухнята в Шато де Мармутон. За разлика от леля ѝ родителите на Били много я обичаха. Направо я обожаваха. А майка му вярваше, че някой ден двамата със сина ѝ ще се оженят, поне така ѝ бе подшушнала една от дъщерите ѝ. Но дори това никога да не станеше, те се отнасяха с нея като със собствена дъщеря.

— Е, как беше училището вчера? — попита я Били, когато влизаха заедно в кухнята. Беше облечен с работни дрехи, готов за работа на полето. Наля по една голяма чаша кафе и ѝ подаде нейната.

— Страхотно! — усмихна се Мари Анж. — Страшно ми харесва. Искане ми се и ти да си с мен.

Курсовете, на които той ходеше, бяха във Форт Додж и голямата част от упражненията и писмените работи Били изпращаше по пощата. По-рядко се явяваше лично.

— Аз също — отвърна с усмивка той. Липсваха му дните в училище, когато се виждаха всеки ден и можеха да си говорят на френски по време на обедната почивка. Но сега всичко бе съвсем различно. Той трябваше да работи във фермата, а тя щеше да води друг, нов живот, с нови приятели, нови идеи, да общува с професори и състуденти, които сигурно бяха по-интересни и имаха цели, напълно различни от неговите. Знаеше, че ще си остане фермер завинаги. Това малко го натъжаваше, но той искрено се радваше за Мари Анж. След непосилно тежкия живот, който бе водила в къщата на леля си през последните седем години, Били знаеше по-добре, от който и да е друг какво означава университетът за нея.

След като остана час и половина във фермата на семейство Паркър, тя тръгна за лекции, като обеща да дойде на следващата сутрин отново.

По време на следването ѝ в колежа двамата се виждаха много често, отколкото бяха очаквали. Наистина пътуването ѝ отнемаше доста време, а и Мари Анж си намери работа в града като сервитьорка в едно ресторантче през почивните дни, което ѝ помагаше за разходите и ѝ позволи да върне сумата за учебниците, която бе взела от Том. Леля Карол продължаваше да отказва да ѝ отпусне каквито и да е средства, като повтаряше, че щом се нуждае толкова много от тях, ще трябва да си ги спечели. Но въпреки пътуването, ученето и домашната работа, която продължаваше да върши всеки ден, Мари Анж успяваше да се види и с Били. От време на време той идваше да вечеря в ресторанта, където тя работеше, а след това понякога ходеха на кино.

Мари Анж премина във втори курс, а Били си намери приятелка. Но веднъж ѝ призна, че за него тя е по-важна, от когото и да е друг на света. Тяхната детска дружба беше прераснала в силна и неразрушима връзка. Мари Анж хареса приятелката му.

Около Коледа обаче той се раздели с нея. Момичето нямаше дори искрица от огъня, който гореше в Мари Анж, не притежаваше нейната енергия, ум и стил, и той се отегчаваше и дори се дразнеше, когато правеше сравнение между двете. Мари Анж го бе обсебила.

Били навърши двадесет и една, а тя двадесет. Тази година беше особено тежка за нея. Леля Карол бе непрекъснато болна. Вече беше много остаряла, ставаше все по-крехка и слаба и постепенно отпаднаше. Беше на седемдесет и девет години, но изглеждаше както винаги

корава и непоколебима, макар в повечето случаи това да бе само голо самохвалство, и Мари Анж я съжаляваше, въпреки че според Били тази жена не го заслужаваше. Той винаги я бе мразил заради отношението ѝ към Мари Анж, заради суровото ѝ сърце и лош характер. Мари Анж вече отдавна знаеше, че когато баща ѝ бе направил своята оценка за леля Карол, не бе сгрешил. Но тя беше свикнала с нея, беше ѝ благодарна, че когато бе останала сама на света, старата я бе прибрала при себе си и затова правеше всичко, което бе по силите ѝ да се грижи за нея.

Оставаше до късно през нощта, за да сготви, защото на сутринта трябваше да излезе рано-рано за университета, така че Карол да има ядене през деня. И освен това беше много по-щедра в порциите, които оставяше на леля си, в сравнение с онези, които бе получавала по време на тъжното си детство.

Тази Коледа Карол посрещна в болницата със счупено бедро. Беше паднала от инвалидната количка, докато се бе придвижвала по заледената пътека към хамбара, и за пръв път Мари Анж прекара празниците единствено с Били, необезпокоявана от никого. Това бе най-щастливата Коледа, която бе имала от години. С него и с неговите близки се наслаждаваха на спокойни и свободни часове, украсяваха коледната елха, подготвяха подаръците и пееха. Мари Анж занесе на леля Карол в болницата печена патица и много се натъжи, когато видя, че старата жена е толкова зле, та дори не докосна яденето. Полиомиелитът от детските ѝ години очевидно не ѝ позволяваше да се възстанови бързо и тя изглеждаше по-крехка и слаба от всякога.

Мари Анж прекара и Нова година с Били. Заедно с братята и сестрите му пяха, танцуваха и се смяха до късно след полунощ. Едно от момичетата си пийна малко повече от бялото вино и събра смелост да попита Мари Анж кога най-сетне ще се оженят с Били. Обвини я, че е провалила живота му, че го е объркала и за какъв дявол му е този френски, който учел заради нея. Ако не се оженели, всичките му старания били пълна загуба на време. И въпреки че изрече всички тези неща през смях и с добро чувство, думите ѝ накараха Мари Анж да се почувства виновна.

— Не ставай глупава — рече ѝ по-късно Били, когато тя сподели за разговора.

И двамата бяха съвсем трезви и сериозни. Останаха на верандата да си говорят, след като всички отидоха да си легнат. Беше студено и мразовито, но те бяха добре облечени и увити с шалове. Гледаха обсипаното със звезди небе и бърбеха.

— Сестра ми не знае какво говори. Ти не си ме провалила, дори напротив — помогна ми. Пък и знаеш ли кравите обичат да им говоря на френски. Смятам да напиша статия за това. Кълна ти се, че животните дават повече мляко, ако им говоря на френски, когато ги доя. — Той ѝ се усмихна и те се хванаха за ръце както някога. В този жест имаше нещо много топло и успокояващо.

— Ти все пак трябва да се ожениш за някое момиче — започна да разсъждава практично Мари Анж, но в гласа ѝ се прокрадна тъжна нотка. И двамата знаеха, че някой ден животът ще ги раздели, но все още не бяха готови за това.

— Може би никога няма да се ожени — рече просто Били. — Не съм сигурен дали въобще го искам. — Премълча, че иска да се ожени за нея. И двамата го знаеха, но щом не можеше... Приятелството им бе чисто и дълбоко и не можеха и да си помислят, че е възможно да намерят подобно чувство у някой друг партньор.

Мари Анж не искаше никой друг въобще. Тя харесваше живота си, споделяше всички свои тайни и надежди, сънища и мечти с Били. Но все още беше твърдо решена да не помрачава приятелството им с любовна връзка.

— Не искаш ли да имаш деца? — попита го тя, изненадана от думите му, макар да знаеше причината.

— Може би. А може би не. Не знам. Но със сигурност ще имам много племенници и племеннички. Те ще ме подлудяват достатъчно, така че едва ли ще чувствам необходимост от собствени деца. — Погледна я сериозно, докато го изричаше. Единственото, което наистина искаше на този свят, бе да бъде с нея и не можеше да понесе мисълта някой да му попречи. — Ти ще имаш деца някой ден. Сигурен съм. И ще бъдеш чудесна майка.

— Дори не мога да си го представя — отвърна съвсем искрено Мари Анж. Почти не можеше да си спомни какво означава да имаш истинско семейство, както когато родителите и брат ѝ бяха живи. За семейната атмосфера ѝ напомняха само посещенията в къщата на Били. Обичаше да ходи у тях, да седи с него, да чувства и споделя

обичта и привързаността на членовете на фамилията, но това все пак бяха чужди хора. По принцип и във всяко едно отношение Мари Анж се чувстваше много самотна.

Говориха до късно през нощта. Тя остана да преспи в тяхната къща, като легна в леглото на една от сестрите му. А на следващата сутрин отиде в болницата, за да види леля си. Възстановяването ѝ вървеше бавно и мъчително. Оставаше още цял месец, докато я изпишат, и поне два, докато станеше от леглото. Отсега нататък бе малко вероятно да се държи отново тиранично или заплашително. Слабостта ѝ ставаше все по-видима и дори силната ѝ воля не можеше да надделее над слабата плът. С една дума изглеждаше доста безпомощна и смачкана. Мари Анж правеше всичко възможно да се грижи за нея, но двете рядко си говореха откровено, нито отношенията им бяха сърдечни, така че грижите бяха продиктувани повече от чувство за роднински дълг, отколкото от някакви чувства.

В началото на лятото Карол бе станала на осемдесет години, малко преди Мари Анж да навърши двадесет и една. За старицата бе голям удар, когато Том обяви, че напуска и се мести в Аризона, за да бъде по-близо до жена си. Тя бе отишла там при родителите си, вече цяла година живееше там и се грижеше за тях и ѝ беше тежко сама.

— Стари хора като тях трябва да бъдат изпращани в старчески домове — обяви Карол, когато Мари Анж ѝ съобщи за решението на Том. Всъщност беше объркана, макар че опита да го скрие, като прецени, че такива като Том могат да се намерят под път и над път. С лопата да ги ринеш.

Дългогодишният работник им бе препоръчал един свой племенник, който да го замести в работата, но чепатата Карол не харесваше момчето. Мари Анж искрено съжаляваше, че Том ги напуска. Възрастният човек винаги бе внимателен към нея, съчувстваше ѝ и се държеше приятелски.

Това лято Мари Анж работеше на пълен работен ден, за да събере повече пари за колежа, и почти нямаше свободно време, което да прекара с Били, който отново си бе хванал приятелка. Този път ѝ се стори, че нещата може да станат по-сериозни, ако той позволи. Момичето беше мило и много влюбено, освен това много красиво. Беше от тяхното училище, един клас след тях, бяха съседи и семействата им се познаваха от години. Можеха да имат много добър

живот заедно. Освен това Били вече бе на двадесет и две и готов за брак. Беше се дипломирал в гимназията преди три години, преди година бе завършил и разширените курсове по земеделие и работеше здравата във фермата на баща си. И като много други момчета, които работеха във ферми от ранните си детски години, поемайки всички отговорности и тежести, бе възмъжал много рано.

Беше горещ и лепкав летен ден, когато Мари Анж отби от магистралата с любимия си шевролет, за да посети Били. Тогава видя срещу себе си непозната кола, карана от възрастен мъж с каубойска шапка и официален костюм, и се зачуди дали не е някой кандидат за работата на Том. Разминаха се и тя отпраши към Били.

Но когато след три часа се върна вкъщи, беше изненадана да види същата кола в двора. И през ум не ѝ беше минало, че човекът може би е дошъл да се срещне с нея. Той точно излизаше от кухнята с леля ѝ, когато тя се измъкна от колата с няколко пакета продукти, които бе купила за вечеря. Мъжът я погледна очаквателно, когато леля ѝ я посочи с ръка.

Карол ги запозна. Името му не ѝ говореше нищо. Казваше се Ендрю Макдърмот и бе пропътувал целия път от Де Моанс до тук, за да ги посети. Той се усмихна, когато Мари Анж го попита дали идва, за да говори с Карол за вакантното място.

— Не, аз съм тук заради вас — обясни любезно мъжът. — Имах разговор с вашата леля. Може ли да поседнем за малко? — Мари Анж имаше работа, трябваше да приготви вечеря за леля си и се зачуди за какво този човек иска да говори с нея.

— Какво има? Какво не е наред? — обърна се тя към Карол, а старата жена се намръщи и заклати глава. Тя нито приемаше, нито одобряваше онова, което непознатият ѝ бе казал, но то не бе изненада за нея. Защото го знаеше от самото начало.

— Не, всичко е наред — побърза да я успокои посетителят. — Дойдох да ви видя във връзка с наследството, което баща ви е оставил. Леля ви и аз говорихме за това преди време. Наследството е инвестирано и попечителите са го управлявали изключително добре през изминалите години. И сега, когато вече сте пълнолетна, аз съм длъжен да ви информирам.

Мари Анж нямаше ни най-малка представа за какво говори този човек. Виждаше, че леля ѝ Карол изглежда намусена и не особено

очарована. Помисли си дали баща ѝ не е направил нещо лошо нещо, което може да струва много пари. Нямаше представа за какво става дума. Но знаеше какво значи думата попечителство. Нещо, оставено за управление от други хора.

— Може ли да поседнем за малко, за да ви обясня? — Те все още стояха прави на верандата и Мари Анж ги остави за минута, за да прибере покупките в кухнята.

— Няма да се бавя — обеща тя на леля си, докато инвалидната количка със скърцане изчезна във вътрешността на къщата. Лелята вече бе чула онова, което мъжът бе казал, и нямаше желание да остане с тях.

— Госпожице Хоукинс — започна Ендрю Макдърмот. — Вашата леля обяснила ли ви е какво ви е оставил баща ви?

Мари Анж поклати глава. Изглеждаше изненадана и уплашена.

— Не, но не мисля, че е оставил нещо. Винаги съм смятала, че е оставил само дългове — рече просто, без преструвки или претенции, спомняйки си онзи далечен ден, когато адвокатът спомена за пръв път тази тогава непонятна за нея дума.

— Напротив. — Мъжът изглеждаше изненадан. — Той е оставил един изключително успешен бизнес, който беше продаден няколко месеца след смъртта му. Един от неговите партньори го закупи на прилична цена, а всички недвижими имоти, които вашето семейство притежаваше, бяха продадени. Баща ви имаше известни спестявания и малко дългове, разбира се, но нищо сериозно. Оставил е завещание в полза на вас и на брат ви, но поради неговата смърт всичко остава за вас. — Мари Анж за първи път чуваше тези неща и бе изненадана. Дори не проумяваше какво означава всичко. — Вие трябва да наследите една трета от имуществото, след като навършите двадесет и една години. Това е причината да съм тук. Попечителският фонд ще продължи да управлява останалото състояние и ще ви предостави втората третина, когато станете на двадесет и пет, а остатъка — когато навършите тридесет години. Баща ви е оставил една много солидна сума — произнесе тържествено мъжът, без да сваля очи от Мари Анж, осъзнавайки, че тя е напълно непросветена и не очаква абсолютно нищо. Дали лелята е била права да не ѝ каже нищо по този въпрос?

— Колко пари е оставил? — попита младото момиче, чувствайки се доста неловко. — Много ли? — Всъщност не я интересуваше.

— Доста — усмихна се непознатият. — Средствата бяха инвестирани изключително умело през последните години и в момента вие сте притежателка на около десет милиона долара.

Настъпи тишина. Мари Анж го гледаше и не можеше да проумее чутото. Дори не искаше да го повярва. Изглежда бе някаква нелепа шега, но на нея въобще не ѝ беше смешно.

— Колко? — беше единствената дума, която се откъсна от устните ѝ след дълго мълчание.

— Попечителският фонд има повече от десет милиона долара за вас — повтори мъжът. — Една трета от тях ще ви бъде прехвърлена по сметка следващата седмица и аз се надявам, че ще реинвестирате голяма част от парите веднага след като сте готова за това. Ние можем да го уредим. — Човекът беше адвокатът на банката, която управляваше нейните пари. Първоначално парите били във Франция, но след това били прехвърлени в Айова по настояване на Карол. Тя не допускала, че племенницата ѝ някога ще се върне обратно във Франция. — Трябва да ви кажа — рече поверително Макдърмот, — че ние предложихме на леля ви известна сума за вашата издръжка, но тя любезно ни отказа, като заяви, че няма нужда от тези пари. През последните десет години е осигурявала всичко необходимо за вас, без да се възползва от наследството, което баща ви е оставил. Мисля, че трябва да го знаете.

Дори тази нищожна информация беше убийствено потискаща. Значи леля Карол е знаела! А колко често я бе държала гладна до смърт, купуваше ѝ дрехи единствено и само от магазина за втора употреба, караше я да работи тежка физическа работа за всяко пени, което изразходваше за нея или ѝ даваше и дори бе отказала да ѝ помогне, когато искаше да се запише в университета. Така, въпреки че бе поела на плещите си отговорността за детето, без да се възползва от предимствата, които им даваше наследството, тя бе лишила Мари Анж от всичко през тези години и дори се бе старала да ѝ пречи да продължи образованието си!

Беше ѝ много трудно да реши дали леля Карол е чудовище или героиня. Но вероятно старата жена бе сторила онова, което бе смятала за най-добро. Лошото бе, че не бе я предупредила по никакъв начин какво я очаква. И то се стовари върху главата ѝ като огромно бреме и предизвика истински шок.

Ендрю Макдърмот ѝ поднесе един голям плик, пълен с документи, и ѝ предложи да ги прегледа. Трябваше само един подпис от нейна страна, за да бъде открита сметка на нейно име.

Когато си тръгна, човекът я поздрави с добрия късмет и придобитото богатство. Но дори и в този миг Мари Анж не бе сигурна какво да мисли. Би била много по-щастлива, ако майка ѝ, баща ѝ и брат ѝ бяха живи, ако бе израснала заедно с тях в Шато да Мармутон, макар и бедна, вместо да прекара тези десет години в Айова с леля Карол в безкрайна самота и тежък живот. Какво значение имаше колко е богата сега! Мари Анж все още не можеше напълно да разбере и проумее значението на случилото се, нито какво ще означава то за нея. Докато стоеше на верандата и гледаше как колата на господин Макдърмот се отдалечава, продължаваше да държи плика с документи в ръцете си.

— Кога най-после ще вечеряме? — излая леля Карол зад гърба ѝ през мрежестата врата. Мари Анж се втурна вътре и остави плика на плота, бързайки да приготви вечерята. Докато се хранеха, лелята не каза нито дума. Накрая младото момиче не издържа и наруши мълчанието.

— Знаеше ли? — Очите ѝ потърсиха тези на лелята, но не видяха в тях нищо. Никаква радост, нито топлинка, нито съжаление или нежност, или омраза дори. Лелята изглеждаше така, както винаги — безизразна, тъжна и изморена, стара и студена като висулка лед от покрива през зимата.

— Не съвсем всичко. И все още не съм наясно с подробностите. Но не ме интересува. Не е моя работа. Знаех, че баща ти е оставил доста пари. Радвам се за теб. Това ще улесни живота ти, когато мен няма да ме има. — А след това каза нещо, което още повече изненада Мари Анж. Направо я втрещи. — Другия месец смятам да продам фермата. Имам изгодно предложение, а ти вече си осигурена. Изморена съм. Искам да отида в един дом за стари хора в Буун. — Изрече всичко това без извинение или съжаление, без каквато и да е загриженост какво щеше да стане с момичето. Според нея нямаше защо да се тревожи. Да, така беше от финансова гледна точка. И всичко беше наред, с изключение на това, че Мари Анж бе само на двадесет и една години и за втори път в живота си оставаше без дом.

— Още колко време ще останеш тук? — попита Мари Анж, гледайки я втренчено. Търсеше поне някаква следа на чувство, нещо,

което никога не бе виждала върху лицето ѝ.

— Продажбата ще стане през следващия месец. Собствеността ще премине в чуждо владение в рамките на тридесет дни. До края на октомври трябва да съм се пренесла в старческия дом. Том се съгласи да изчака дотогава.

Всъщност оставаха само шест седмици, осъзна Мари Анж. Тя също трябваше да вземе някакво решение. Тази есен щеше да започне втората половина от образованието ѝ и тя се замисли дали не би могла да се пренесе по-близо до университета, или да прекъсне годината и да отиде във Франция, за да я види отново. За част от секундата през главата ѝ мина налудничавата мисъл да купи отново Шато Мармутон. Нямаше никаква представа на кого принадлежи имението в момента, какво е станало с него и се запита дали в документите, които адвоката ѝ бе оставил, няма някаква информация по този въпрос.

— Значи аз ще трябва да се изнеса преди това — рече ясно Мари Анж, питайки се дали изобщо някога е познавала тази жена. — Ще бъдеш ли щастлива в този дом, леля Карол?

Имаше чувството, че дължи нещо на леля си, колкото сурова и безсърдечна да бе тя. Все пак се бе грижила за нея цели десет години, макар и по нейния особен начин, и Мари Анж ѝ бе благодарна.

— Аз не съм щастлива и тук. Какво значение има щастието? Пък и съм твърде стара, за да се грижа за фермата. Ти сигурно ще се върнеш във Франция или поне ще си намериш работа в града, след като завършиш колежа. Нямаш никакви причини да оставаш тук, освен ако не се омъжиш за онова момче. Но винаги си казвала, че не искаш да се жениш. И най-вероятно не бива да го правиш. С парите, които имаш, ще можеш да си хванеш някоя много голяма риба.

Думите ѝ прозвучаха някак грозно, а начинът, по който ги произнесе, накара Мари Анж да потръпне. Мисълта, дали леля ѝ бе обичала някого досега, не беше я занимавала и тя се зачуди какъв ли щеше да бъде животът ѝ, ако бе имала съпруг, и щеше ли да го обича, ако изобщо беше способна на това. Не можеше да си представи Карол млада, влюбена и щастлива. Не можеше да си представи усмивка на това лице.

Почисти кухнята след вечеря и когато лелята каза, че отива да си легне, ѝ пожела лека нощ. Колелата на количката тъжно заскрибуцаха

по коридора. След известно време позвъни Били, за да я чуе, и Мари Анж поиска да се видят.

— Нещо лошо ли се е случило? — попита той разтревожено. Не беше обичайно по това време Мари Анж да излиза, за да се среща, с когото и да е.

— Не... да... ами всъщност, не... И аз не знам. Объркана съм. Случи се нещо, за което трябва да поговорим. — Наистина се нуждаеше да сподели с някого, нуждаеше се от присъствието на Били. На света нямаше друг, с когото можеше да поговори за това, макар да знаеше, че той е точно толкова непросветен във финансовите операции, колкото и тя самата. Но Били беше интелигентен и разумен и освен това ѝ желаше доброто. Нито за миг не ѝ мина през ума, че може да ѝ завиди или да ревнува.

— Добре ли си? — попита младежът, а тя се поколеба.

— Мисля, че да. — Не искаше да го тревожи. — Всъщност новините са добри. Но все още не мога да ги проумея напълно.

— Идвай, когато искаш — рече Били. Новата му приятелка беше у тях, но тъй като живееше в съседна ферма, той ѝ предложи да я закара, преди Мари Анж да пристигне. Момичето нямаше нищо против.

Двадесет минути по-късно Мари Анж пристъпи прага на къщата. Носеше със себе си големия плик.

— Какво е това? — Били веднага забеляза плика и си помисли, че е писмо от университета. Предположи, че може да е спечелила още една стипендия, което го зарадва, но един поглед към лицето ѝ му подсказа, че е нещо много по-важно.

— Днес един адвокат ме посети — обясни младо момиче с тих глас, така че другите от семейства да не чуят какво си говорят. На него му имаше пълно доверие. И той никога не бе го предал, знаеше, че и този път ще бъде така.

— За какво?

— Преди да умре, баща ми е оставил някакви пари — обясни просто Мари Анж и Били за миг си помисли, дано поне да са няколко хиляди долара. Това щеше да я оправи засега. Щеше да ѝ помогне да завърши образованието си. Той се зарадва заради нея.

— Много пари — продължи Мари Анж. Онова, което ѝ се бе случило, беше толкова необичайно и фантастично, че не бе сигурна

дали Били ще го разбере, така както тя самата все още не можеше.

— Колко? — Изстреля въпроса той, след което веднага се поправи. — Ако не искаш, не ми казвай! Няма нужда, знаеш това. Не е моя работа.

— Мисля, че не бива да казвам нищо — промълви Мари Анж, без да откъсва поглед от лицето му. Беше уплашена, че богатството може да промени отношенията им. — Не искам да ме мразиш.

— Не ставай глупава! Да не би да е убил някого или да ги е откраднал? — подразни я.

— Не, разбира се — усмихна се нервно Мари Анж. — Парите са спечелени честно. От работата му и от продажбата на имението, което имахме. И са се увеличили чрез успешно инвестиране. Онова, което е оставил, е нараснало многократно през тези години. — Тя се поколеба за миг, сетне продължи: — И сега са много пари. — Неочаквано ѝ се прииска да се извини. Изглеждаше ѝ някак грешно да има толкова много. Но такива бяха фактите. И тя трябваше да се справя с тях.

— Стига, Мари Анж! Подлудяваш ме! Ще ми кажеш ли най-сетне или не? Между другото, леля ти Карол знаела ли е за това? — Беше любопитен да го чуе.

— Да, знаела е. Повече или по-малко. Никога не им е позволила обаче да ни изпратят и една стотинка. Мисля, че в известен смисъл гордостта ѝ е за уважение, но пък от друга страна, парите щяха да направят живота ни доста по-лесен, отколкото беше. Особено моят. Е, както и да, сега всичко е мое.

Очите им се срещнаха. Тя си пое дълбоко въздух, преди да прошепне думите, които дори не можеше да проумее, нито да си представи.

— Десет милиона долара — прошушна Мари Анж тихо, но достатъчно високо, за да бъде чута.

— Да бе, сигурно — разсмя се той и седна на стола на верандата, развеселен от шегата ѝ. — Аз пък съм Мики Маус.

— Говоря ти сериозно. Това е сумата. — Тя гледаше сякаш му бе изповядала нещо ужасно, някакво страшно и гнусно престъпление. Той неочаквано спря да се смее и я загледа недоверчиво.

— Не ме будалкаш, нали?

Мари Анж поклати глава. Били затвори очи, сякаш го бе ударила с нещо тежко, след което ги отвори и я загледа удивено.

— Господи! Мари Анж... И какво смяташ да правиш сега? Къде ще отидеш? — Сърцето му се сви от неясна тревога. Това бяха много пари, огромно количество пари. Много повече, отколкото човек можеше да си представи.

— Не знам. Тази вечер леля Карол ми съобщи, че смята да продаде фермата следващия месец и да отиде в старчески дом. След шест седмици няма къде да живея. Вече е намерила купувач и е решила да приключи продажбата колкото е възможно по-скоро.

— Можеш да живееш тук — покани я гостоприемно Били, макар да знаеше, че в къщата няма място за нея, пък и не беше уверен, че това е правилното решение.

— Не, благодаря. Ще си наема стая в университетските общежития или ще живея под наем. Не знам какво прави човек, когато му се случи нещо такова.

— Нито пък аз — усмихна се Били. — Баща ти трябва да е бил доста богат, когато си била малка. Аз май така и не го разбрах. Онзи замък, за който ми говореше, сигурно е бил колкото Бъкингамския дворец.

— Глупости, нищо подобно! Беше красив и аз го обичах. Мисля, че имахме доста земя и че бизнесът на татко беше много успешен. Той имаше и спестени пари... Господи, Били... Не знам... Какво да правя сега? — Беше дошла при него за съвет, но и двамата бяха прекалено млади и онова, за което си говореха, им бе така неприсъщо, непознато и далечно. Животът в Айова, който бяха водили досега, беше прост и обикновен.

— Какво е твоето желание? — попита замислено Били. — Искаш ли да си отидеш у дома и да започнеш отначало, или предпочиташ да завършиш образованието си тук? Сега вече можеш да правиш каквото си поискаш! Напълно свободна си във всяко едно отношение! По дяволите! Можеш да постъпиш в Харвард или в Йейл, ако искаш. — За него парите означаваха свобода. Да, те премахваха ограниченията и пречките и той беше много щастлив заради Мари Анж.

— Мисля, че ми се иска да си отида у дома за малко, поне да видя отново Шато де Мармутон. Може би бих могла да го купя отново — произнесе на глас своята мечта Мари Анж, а Били отчаяно си помисли, че тя никога няма да се върне отново тук. Думите ѝ звучаха в главата му като ехо, което не искаше да заглъхне. Но не позволи гласът

му да издаде страховете му. Защото истински и до болка се страхуваше, че повече никога няма да я види. Мари Анж обаче отгатна тревогата му.

— Ще се върна. Просто искам да видя отново родния си дом. Може би ще прекъсна един семестър и ще се върна за Коледа.

— Би било хубаво — съгласи се Били и реши да ѝ каже всичко, което мисли и чувства. Обичаше я прекалено много, за да не го направи. — Знаеш ли, може би там ще бъдеш по-щастлива. — Тя си беше францужойка в края на краищата и в Америка нямаше никакви роднини, освен леля си Карол. И макар да бе преживяла половината от живота си тук, в сърцето си си оставаше францужойка и винаги щеше да бъде такава.

— Може би. Просто сега не знам какво да правя. Ако остана там, ще дойдеш ли да ме видиш? Ще можеш да упражняваш френския си език. Ще ти изпратя билет. — Познаваше го достатъчно добре, за да знае, че никога няма да приеме, а щеше да му бъде много трудно да се отдели от фермата, за да я посети, дори и да успееше сам да събере пари за пътуването.

— Трябва да ми обещаеш, че ще дойдеш, ако остана там.

— Мислиш ли да завършиш образованието си? — продължи да я разпитва Били, загрижен за нея, и тя кимна.

— Така възнамерявам. Предполагам, че най-вероятно ще се върна тук. Може би ще прекъсна само този семестър и после ще реша.

— Ще бъде срамота, ако не завършиш — укори я като по-голям брат той.

Мари Анж извади документите от плика и двамата ги разгледаха подробно, лист по лист. Но така и не разбраха всичко. Беше извлечение от инвестициите, които бе правил попечителският екип.

— Все още не мога да повярвам — възкликна Били. — Това е удивително! — Сетне се разсмя и я прегърна силно. — По дяволите! Откъде да знае човек, че ще се превърнеш в истинска богаташка!

— Чувствам се като Пепеляшка — прошепна нещастно Мари Анж.

— Само да не вземеш да избягаш с някой прекрасен принц през следващите десет минути! — За Били забогатяването ѝ означаваше, че повече не съществува никаква надежда някога да се ожени за нея, макар че според Мари Анж, такава никога не бе имало. Но сега вече

край. Тя беше богата, беше наследница на фантастично състояние. Все пак си оставаше неговата най-добра приятелка, която го накара да се закълне, че между тях нищо няма да се промени.

— Ще се върна за Коледа — искрено обеща Мари Анж. И от цялото си сърце вярваше в онова, което казваше. Но Били се съмняваше, че наистина някога ще се върне, дори не бе сигурен, че ще иска да го направи след нещастните мизерни години, които бе преживяла тук. Според него най-правилното сега бе да си отиде у дома.

Изпрати я до колата и я прегърна още веднъж. Нещастната бричка, която ѝ бе подарил, сега му изглеждаше смешна и глупава в светлината на всичко, което се бе случило, в сиянието на парите, които се бяха изсипали отгоре ѝ.

— Карай внимателно — посъветва я той, все още изпълнен с трепет и удивление от случилото се. Трябваше му време, за да го проумее и свикне с него.

— Обичам те, Били — прошепна Мари Анж.

— И аз те обичам. Знаеш това.

Тя махна с ръка и потегли. Докато караше към къщи, трябваше да премисли много неща.

На следващата сутрин Мари Анж отиде до Де Моанс. Имаше нещо неотложно, което трябваше да свърши. Беше мислила цялата нощ и не искаше да чака нито ден. Обади се на господин Макдърмот и му обясни желанието си. Той изглеждаше доста изненадан, но момичето беше само на двадесет и една години все пак. Предприемаше една доста изненадваща и интересна първа стъпка. При това бе категорично и твърдо решена да я направи.

За по-малко от час сделката бе сключена и продавачите се съгласиха да доставят покупката още същата сутрин. Бяха удивени от бързината и решителността, с която момичето се разпореди.

Когато покупката пристигна, леля Карол пребледня като смъртник, работниците се събраха, цъкаха с език и шумяха като кошер.

— Това е най-глупавото нещо, което би могла да извършиш. И какво смяташ да правиш с нея? — попита я подигравателно и саркастично леля ѝ, но вече нищо не можеше да ѝ стори.

— Ще я дам на Били — отговори спокойно Мари Анж, докато сядаше зад волана на яркочервеното, чисто ново, последен модел

„Порше“, което бе купила същата сутрин. Преди три години Били бе направил и невъзможното, за да може тя да ходи на лекции. Нещо, което не бе направил дори за себе си. Сега тя му се отплащаше и се надяваше, че колата ще му хареса.

Мари Анж спря поршетото пред къщата на Били в момента, в който той пристигна с трактора. С него бе един от братята му. Като видя колата, я загледа с отворена уста.

— Да не би да си трампила шевролета за това чудо? Надявам се, че са ти върнали поне малко пари. — Той се разсмя и скочи от трактора, за да разгледа по-отблизо блестящия автомобил. — Как смяташ да обясниш на хората с какво си я купила? — попита я загрижено. Знаеше, че Мари Анж не обича другите да говорят за нея и предпочиташе да запази в тайна наследството от баща си.

— Не мисля да им обяснявам — отвърна тя усмихвайки се. — Може да им кажа, че е крадена. Защото аз няма да я карам.

— Как така? — попита я объркано Били, а тя сложи нежно ключовете в ръката му и го целуна по двете бузи по френски маниер.

— Тя е твоя, Били! — рече нежно Мари Анж. — Защото ти си моят най-добър приятел на света, ти си моят брат.

Очите му се насълзиха. Не знаеше какво да каже и когато най-накрая бе в състояние да говори, настоя, че не може да приеме толкова скъп подарък, без значение колко пари ѝ е оставил баща ѝ. Но тя не искаше да чуе, нито да спори, нито да обсъждат този въпрос. Документът за собственост бе на негово име и Мари Анж побърза да се настани на мястото на пътника, очаквайки да бъде повозена.

— Не знам какво да ти кажа — промърмори Били, когато седна зад волана. Беше му трудно да ѝ се противопостави. На всичко отгоре всички работници от фермата се бяха събрали и ги гледаха. В техните очи в момента се случваше нещо невероятно.

— Значи ли това, че ще се омъжиш за него? — извика майката на Били през кухненския прозорец, чудейки се дали не е спечелила колата в някое състезание или викторина. Или пък от лотария или тото!

— Не! Значи, че Били има нова кола — извика в отговор Мари Анж.

Били завъртя ключа и малката спортна кола потегли с рев. Той натисна газта до дупка, нададе див вик на възторг и те полетяха по шосето. Дългата златиста коса на Мари Анж се развяваше от вятъра.

ГЛАВА 6

Леля Карол продаде фермата в сроковете, които бе упоменала, и две седмици по-късно се премести в старческия дом в Буун. Мари Анж ѝ помогна да си събере нещата. През цялото време в ума ѝ изникваше спомена за жестокостта на Карол, когато бе занесла куфарите ѝ в „Добра воля“ и бе оставила всички дрехи и скъпи на сърцето ѝ неща там. Но за разлика от нея сега Мари Анж опакова любимите вещи и спомени на леля си. А когато пристигнаха в дома, старата жена се обърна към нея, изгледа я продължително и строго и ѝ каза само:

— Да не правиш глупости!

— Ще се опитам — отвърна Мари Анж усмихната, докато се ровеше в чувствата си. Смяташе, че трябва да изпита нещо повече от онова, което чувстваше в момента. Но обич и привързаност нямаше. Леля Карол никога не бе позволявала подобни волности. Дори не можеше да ѝ каже, че ще ѝ липсва. И двете знаеха, че няма да бъде вярно.

— Ще ти пиша да ти съобщя къде съм — опита се да бъде любезна Мари Анж.

— Няма нужда. Аз не обичам да пиша. Ще се обадя в банката, ако искам да те намеря. — След десет години съвместно съжителство сбогуването бе сухо и лишено от емоции, Карол просто не бе способна на повече и вероятно никога не е била. След като се разделиха, Мари Анж се почувства тъжна заради всичко, което би могло, но не се бе случило помежду им. Като се изключи чудесното приятелство с Били, животът ѝ през тези десет години не ѝ бе донесъл нищо. Бяха загубени, пропилены години.

Момичето се върна във фермата, за да си вземе багажа. Том и жена му вече си бяха заминали и къщата изглеждаше чужда и празна. Мари Анж носеше в джоба си паспорта и билета, куфарите ѝ бяха готови. На другата сутрин щеше да поеме на път. Първо до Чикаго, след това до Париж. Смяташе да остане там няколко дни и да провери какво може да учи в Сорбоната, след което да наеме кола и да отиде до

Шато де Мармутон. Просто да го види. Освен това искаше да потърси Софи и да открие какво е станало с нея. Ако беше умряла, то поне някой щеше да ѝ каже кога и как. Мари Анж подозираше, че се е случило точно това. Може би беше умряла от разбито сърце, но каквото и да бе, тя искаше да го знае. Беше сигурна, че ако Софи е жива, щеше да ѝ пише, а това не беше се случило. В отговор на стотиците писма, които бе изпратила, не дойде нито едно.

Тя вечеря с Били и цялото му семейство. Всички в близката околност говореха само за новото порше, а той го караше непрекъснато. Баща му го закачаше, че прекарва повече време в него, отколкото на трактора. А приятелката му Деби бе направо влюбена в колата. Но за Били автомобилът означаваше много повече, защото бе подарък от Мари Анж. Той най-сетне се бе съгласил да го приеме. И вече не можеше да се раздели с поршетото. Това бе колата на неговите мечти. И освен това проява на нейната благодарност заради шевролета, който ѝ бе позволил да учи в университета.

— Ще ти се обадя от Париж, когато мога — обеща тя, когато той я изпрати до тях. Беше го помолила да запази старата бричка за нея, в случай че се върне да продължи образованието си в колежа. Това бе единственото, което искаше да запази от годините, прекарани с леля Карол. Нямаше много щастливи спомени, само тъжни. Освен спомените, свързани с Били.

Докато се разхождаше из празната къща, мислейки за изминалите десет години, Мари Анж изведнъж се почувства страшно самотна. Помисли какво ли изпитва старата ѝ леля в оня тъжен старчески дом, въпреки че Карол ѝ бе казала да не тревожи за нея.

Легна си и спа непробудно цялата нощ. На сутринта нямаше нищо за вършене. Никаква работа в обора или в кухнята, за пръв път от десет години насам. Беше ѝ странно да осъзнае, че скоро, съвсем скоро ще бъде в Париж и след това отново в Шато де Мармутон. Дори не можеше да си го представи.

Били я взе точно в девет и сложи малкото ѝ багаж в колата. Тя не носеше почти нищо със себе си. Нямаше сувенири, нито любими спомени, нито снимки, освен няколко негови, и то моментални, както и малкото дребни подаръци, които той ѝ бе правил през годините за рождените ѝ дни или за Коледа. Единствените други вещи, които

имаха значение за нея, бяха снимките на родителите ѝ и на Робер, както и медальонът, който все още носеше и пазеше.

До летището двамата пътуваха в пълно мълчание. Бяха си казали всичко през изминалите години, то витаеше между тях и в момента. И двамата знаеха, че когато ги разделят цели пет хиляди мили, ще им бъде още по-трудно.

— Обади ми се, ако имаш нужда от мен — рече Били, докато чакаха самолета за Чикаго. Тя не беше се качвала на самолет от деня, в който бе прелетяла океана, и сега си спомни колко ѝ беше страшно, колко беше самотна. Тогава сърцето ѝ бе разбито и я болеше. Сега също. Били бе единственият ѝ приятел на света, нейният единствен източник на сила и спокойствие. Леля Карол ѝ бе осигурила покрив и хляб, но между тях нямаше капчица любов, нито близост. Били всъщност беше нейното истинско семейство. Значеше за нея много повече от леля Карол. Преди да тръгне към самолета, Мари Анж го притисна силно към себе си, сълзите се стичаха по лицето ѝ.

— Ще ми липсваш ужасно много — изхлипа тя. Стори ѝ се, че отново се разделя с Робер, уплаши се, че никога вече няма да види Били, така както някога бе загубила брат си. Той разгада мислите ѝ без думи, затова се постара да я успокои и окуражи.

— Всичко ще бъде наред. Ти сигурно ще се разочароваш от Франция и много скоро ще се завърнеш отново тук. — Не вярваше и дума от онова, което произнасяше.

— Пази се — нежно му прошепна тя, като го целуна за последен път и дълго гледа лицето му, искайки завинаги да го запечата в съзнанието си, дори луничките му. — Обичам те, Били.

— И аз те обичам, Мари Анж — промълви той. Толкова му се искаше тя да остане в Айова. Но нямаше да бъде честно спрямо нея. Знаеше това. Сега пред нея се разкриваха възможности за много повече.

Били остана и дълго маха с ръка след самолета, докато той изчезна в синьото небе. След което подкара новата червена кола към къщи, оплаквайки загубата си мълчаливо и без сълзи. Защото бе вярвал, че момичето, което току-що отлетя, всъщност е определено от съдбата за него. Но вече знаеше, че с тази вяра е свършено.

ГЛАВА 7

Самолетът кацна на летище „Шарл де Гол“ в четири часа следобед. Мари Анж премина през митническия контрол за няколко минути, защото носеше само един-единствен куфар. Почувства се странно. Всички около нея говореха френски. Усмихна се, като си помисли за Били и за това, колко добре и той знаеше този език.

Взе такси до един малък хотел, препоръчан ѝ от една от стюардесите в самолета. Беше на левия бряг на Сена в чист и безопасен квартал. След като се изми, разопакова багажа си и се преоблече, Мари Анж реши да се поразходи из улиците и да си поръча кроасани и кафе в някое малко кафене. Когато ѝ донесоха поръчката, в изблик на неовладяна радост, тя потопа захарните бучки в кафето, така както някога Робер правеше за нея. Спомените оживяха и я натъжиха. Излезе от кафенето и вървя с часове, гледайки хората, наслаждавайки се на ароматите, вкусвайки удоволствието от живота, от това отново да бъде във Франция. Когато се завърна в хотела, беше останала съвсем без сили.

Вечеря в едно малко бистро и цяла нощ плака в леглото си. За родителите си, за Робер, за загубените години и накрая за приятеля, който бе останал в Айова. Но въпреки тъгата на нея ѝ харесваше да бъде в Париж. На следващия ден отиде в Сорбоната и взе брошури с упътвания за курсовете, които се предлагаха. А на другата сутрин нае кола и се отправи към Мармудон. Пътуването дотам отне целия ден. Сърцето ѝ заби забързано, когато прекосяваше селцето и водена от инстинкта си, спря пред хлебарницата, където често обичаше да ходи като дете. Загледа с удивление и невярваща на очите си познатата стара продавачка зад щанда.

Жената беше близка приятелка на Софи.

Мари Анж я заговори предпазливо, като ѝ обясни коя е. Възрастната жена я разпозна и се разплака.

— Мили Боже! Колко си пораснала и колко си хубава! Софи щеше да бъде много горда с теб! — възкликна тя, докато я

прегръщаше.

— Какво е станало с нея? — попита Мари Анж със свито от лоши предчувствия сърце.

— Почина миналата година — тъжно отвърна жената.

— Аз ѝ пишех много често, но не получих никакъв отговор. Болна ли беше? — Може би Софи бе получила удар след нейното заминаване за Америка.

— Не. След като ти замина, тя се премести при дъщеря си, но идваше тук и се виждахме всяка година. Винаги говорехме за теб. Каза ми, че ти е писала поне по сто писма годишно, но всички се връщали обратно неразпечатани. Накрая се предаде и престана да ти пише. Отначало се усъмни, че може би си ѝ дала погрешен адрес, но адвокатът на баща ти я увери, че адресът е верен. Сигурно някой не е искал да получиш писмата ѝ.

Мари Анж усети как тези думи прерязаха сърцето ѝ като нож и в същия миг осъзна истината. Най-вероятно леля Карол бе връщала писмата на Софи и бе унищожавала нейните собствени, за да прекъсне по този начин всичките ѝ връзки с миналото. Това бе типично в стила на Карол Колинс. Една от многото жестоки постъпки, които бе извършила спрямо племенницата си. Един излишен и безполезен акт на бездушие и безсърдечие. Но Софи вече я нямаше. Мари Анж се почувства изоставена и самотна, сякаш милата ѝ бавачка току-що бе умряла.

— Съжалявам — промълви жената, като видя колко се натъжи момичето и каква болка се появи очите му.

— Кой живее сега в замъка? — попита тихо Мари Анж. Не ѝ беше никак лесно да се върне там. Мястото бе изпълнено с толкова горчиво-сладки спомени и тя знаеше, че когато го види отново, сърцето ѝ ще се изпълни с горест. Но чувстваше, че трябва да го стори. Трябваше да отдаде почит на миналото, на родния си дом, да докосне семейството си, както би го направила ако бяха живи и тя се връщаше отдалеч.

— Принадлежи на един граф. Граф Дьо Бошан. Той живее в Париж и никой не го е виждал тук. Идва много рядко. Но можеш да отидеш там, ако искаш. Вратите винаги са отворени. Има пазач и иконом, може би ще се сетиш — внукът на мадам Фурние. — Мари Анж си го спомняше много добре. Като момче той работеше в

стопанството на Шато де Мармутон и бе само няколко години по-голям от нея. Бяха играли заедно като деца. Веднъж ѝ бе помогнал да се покатери на едно високо дърво и Софи здравата ги нахока и ги накара веднага да слязат. Мари Анж се запита дали той си я спомня така добре, както тя него.

Благодари на жената за сведенията и си тръгна, като обеща да се върне. Измина останалата част от пътя до замъка съвсем бавно и когато пристигна, откри, че портите наистина са отворени. Това я изненада, нали собственикът отсъстваше?!

Девојката паркира колата отпред и влезе с трепет, сякаш преминаваше през портите на Рая. Изведнъж сърцето ѝ се сви от страх, че някой може да я спре. Но не се появи жива душа, не се чуваше нито звук, нямаше никакъв признак за нечие присъствие. И от Ален Фурние също нямаше следа. Сградата изглеждаше изоставена. Капаците на прозорците бяха затворени, тревата бе доста висока, алеите — обрасли, и мястото изглеждаше запустяло и тъжно. Видя, че част от покрива се нуждае от ремонт. Зад къщата зърна познатите поляни и дървета, гората и овоцната градина. Беше точно както си го спомняше. Стори ѝ се, че отново е дете. Очакваше да види на прага Софи. Сякаш брат ѝ ей сега щеше да излезе да я потърси, а родителите ѝ всеки момент щяха да се завърнат за вечеря. Остана неподвижна и безмълвна. Чуваше се песента на птиците. Прииска ѝ се отново да се покатери на дървото. Въздухът беше хладен, а мястото, въпреки че не бе поддържано, беше повече от прекрасно. За миг Мари Анж пожела и Били да е с нея, за да може да му покаже родния си дом. Беше точно такъв, какъвто му го бе описвала хиляди пъти.

Тръгна по поляните с наведена глава. Мислеше за семейството, което бе загубила, за годините, които бяха безвъзвратно отлетели, за живота, който бе обичала толкова много и който бе прекъснат така жестоко и неочаквано. Но ето че сега се беше завърнала. А всичко тук принадлежеше на някой друг. От тази мисъл я заболя. Седна на един камък сред полето, припомняйки си хиляди сладки мигове, и едва когато нощта започна да здрачава хладния октомврийски въздух, тръгна бавно обратно към замъка. Тъкмо подмина вратата на кухнята, когато една спортна кола се появи с пълна скорост и закова пред нея. Мъжът зад волана я изгледа учудено. Очевидно не очакваше да срещне някого тук и бе искрено изненадан от присъствието ѝ. После се

усмихна и излезе от колата. Беше висок и строен, имаше тъмна коса и зелени очи, чертите му бяха фини и някак аристократични. Мари Анж моментално си помисли, че сигурно е граф Дьо Бошан.

— Загубихте ли се? Мога ли да ви помогна? — попита я любезно непознатият. Тя забеляза златен пръстен с кръст върху ръката му. Знак, че е благородник.

— Не, извинете ме. Просто влязох без позволение — отвърна Мари Анж и си спомни как леля Карол стреля с пушката, когато Били за пръв път дойде във фермата. Е, маниерите на този мъж бяха много по-изискани от тези на леля й.

— Красиво място, нали? — продължи той с усмивка. — Искане ми се да прекарвам повече време тук.

— Да, красиво е — съгласи се с тъжна усмивка тя. В този момент друга кола премина през портите и спря близо до тях. От нея излезе млад мъж и Мари Анж позна Ален — както й каза жената в хлебарницата, той се грижеше за замъка.

— Ален? — повика го, без да се замисли тя. Беше нисичък и набит, а лицето му си бе останало все така приятно, както си го спомняше. Той също я позна мигновено, въпреки че сега косата й беше дълга и не се виеше на къдрици. Наистина имаше същия златист цвят както някога. И макар да бе пораснала на ръст, тя не беше се променила много.

— Мари Анж? — възкликна изненадан Ален.

— Приятели ли сте? — запита графът не по-малко изненадан.

— Бяхме някога — обясни Ален, като протегна ръка и стисна нейната. — Играехме заедно като деца. Кога се завърна? — поинтересува се любопитно младежът.

— Току-що... днес. — Тя погледна с извинителна усмивка новия собственик на замъка. — Извинете ме, исках само отново да видя къщата.

— Тук ли сте живяла? — попита графът.

— Да. Като дете. Моите родители... те умряха отдавна и аз бях изпратена в Америка при пралеля ми. Днес пристигнах от Париж.

— Виж ти, какво съвпадение — аз също — усмихна й се очарователно графът. Изглеждаше учтив, добре образован и приятен господин. Ален й махна с ръка да се сбогува и се отдалечи.

Графът бе облечен с тъмносин блейзър и сиво поло под него. Дрехите му изглеждаха елегантни и скъпи.

— Искате ли да влезете и да разгледате вътре? — предложи той.

Девојката се поколеба известно време, защото не искаше да му досажда, но предложението бе така изкустително, че не можа да устои. Той видя в очите ѝ, че страшно много желае да го направи.

— Настоявам да влезете. Навън вече става много студено. Ще направя по чаша чай, а в това време вие ще можете да пообиколите — повтори поканата си младият мъж.

Тя го последва без думи в до болка познатата ѝ кухня. И почувства как спомените нахлуха и загубеният ѝ свят сякаш изплува от миналото. Очите ѝ се напълниха със сълзи, докато се оглеждаше.

— Много ли е променено? — попита съчувствено той, макар да не бе запознат с обстоятелствата, при които бяха загинали родителите ѝ. Но усещаше колко изпълнен с чувства и дълбоко трагичен е моментът за нея. — Защо не се разходите из къщата, а когато се върнете, чаят ще бъде готов.

Беше ѝ неловко и неудобно така да го притеснява, но той бе толкова мил.

— Всъщност нищо не е променено и в същото време е страшно различно — каза тя с поглед, пълен с нежност и учудване. Същата маса и същите столове стояха на местата, където всеки ден бе закувала и вечеряла с родителите си и с Робер. Тъкмо тук брат ѝ ѝ подаваше малките кубчета захар, напоени с кафе, и по покривката оставаха капчици кафе. — От кого купихте замъка? От изпълнителите на наследството на баща ми ли? — попита го Мари Анж, докато той вадеше чайника и старинната сребърна цедка.

— Не. Купих го от последния собственик, мисля, че го бе притежавал няколко години, но никога не бе живял тук. Доколкото си спомням, жена му беше болна или май не бе го харесала. Той ми го продаде и аз имах намерение да го възстановя, за да прекарвам повече време тук. Наистина не го притежавам отдавна, пък и бях твърде зает, за да предприема нещо. Но се надявам, че тази зима ще успея да го ремонтирам, в най-лошия случай следващата пролет... Сградата заслужава да ѝ се върне целият блясък и красота, и отново да стане такава, каквато е била някога.

— Струва ми се, че можете лесно да се справите, няма кой знае колко много работа — рече Мари на домакина, докато го наблюдаваше как налива чая през старинната цедка. Стените се нуждаеха от боядисване, подовете трябваше да бъдат излъскани, но на нея всичко ѝ изглеждаше така прекрасно и свършено, както си го спомняше. При това изявление обаче той ѝ се усмихна.

— Страхувам се, че водопроводната инсталация е в окаяно състояние, а и електрическата също не е в ред. Всъщност има доста неща за оправяне, повярвайте ми. Лозята и овощната градина също трябва да бъдат възстановени, да се обработват... И покривът плаче за ремонт. Страхувам се, госпожице, че съм изоставил дома на родителите ви в окаяно състояние — каза той с извинителна усмивка, пълна с чар, разбиране и симпатия. — Между другото, да ви се представя. Аз съм Бернар дьо Бошан. — Протегна ѝ ръка и те се здрависаха.

— Мари Анж Хоукинс — отвърна тя.

Нещо в паметта му прещрака и той си спомни една история отпреди десетина години за ужасна катастрофа, отнела три живота и оставила едно малко момиченце сираче. Мъжът, който му бе продал замъка, му бе разказал навремето за нея.

Чу стъпките ѝ из приемната и по стълбите към старата детска спалня. Когато тя се върна обратно в кухнята, видя следи от сълзи по лицето ѝ. Беше плакала и Бернар изпита необяснима жал.

— Сигурно ви е много трудно да се завърнете тук — рече съчувствено той, като ѝ подаде чаша чай. Беше черен, силен и ароматен и ѝ помогна да възстанови самообладанието и силите си. Графът я покани да седне край познатата ѝ кухненска маса.

— Дори не предполагах, че ще ми бъде толкова трудно — потвърди Мари Анж, като се отпусна на стола. Изглеждаше много млада и изумително красива. Мъжът бе поне два пъти по-възрастен от нея. Току-що бе навършил четиридесет години.

— А би трябвало да го очаквате — рече тихо Бернар. — Сега си спомням, че съм слушал за родителите ви и за вас. — Усмихна ѝ се със съчувствие и в усмивката му нямаше нищо неприятно, нито похотливо. Изглеждаше добър и почтен човек и определено беше настроен дружелюбно. — И аз съм преживял подобна трагедия. Загубих жена си и сина си преди десет години в един пожар, в къща като тази.

Продадох имението и ми трябваше доста време, за да се съвзема, ако човек изобщо може да го стори в подобни случаи. Ето защо пожелах да купя този замък, защото копнеех отново да живея в такава къща, но се оказа, че бремето е непосилно. Беше ми много тежко. Може би затова не идвам особено често. Но когато идвам, ми е толкова хубаво.

— Беше прекрасно, когато аз живеех тук. — Мари Анж му се усмихна, благодарна за деликатността му. — Майка ми винаги препълваше къщата с цветя.

— А какво правехте вие? — попита той с усмивка.

— Прекарвах времето си, като се катерех по дърветата, берях ябълки и праскови в градината. — Двамата се разсмяха при представата за картината, която тя му описа.

— Е, доста сте пораснала оттогава — рече графът изглеждаше очарован да пие чая си с нея. Тук явно се чувстваше самотен, поради причините, които току-що ѝ описа, и сега се радваше на нейната неочаквана компания. Появата ѝ бе наистина приятна изненада.

— Този път смятам да остана повече време. Искам да поработя върху плановете за реконструирането на къщата заедно с местните майстори. Може да ме посещавате, ако имате време. Ще останете ли за по-дълго във Франция? — попита сериозно, а тя се зачуди какво да отговори.

— Не знам, не съм сигурна. Преди два дни пристигнах от Щатите и единственото, което знаех, бе, че искам да дойда тук. Трябва да се върна в Париж и да проуча как стоят нещата със следването в Сорбоната.

— Смятате ли да се установите окончателно във Франция?

— Дори и това не съм решила — отвърна искрено Мари Анж. — Още не знам. Баща ми е оставил... — Тя се спря напред думата. Изведнъж ѝ се стори много нетактично да му обяснява за наследството на баща ѝ. — Имам възможност да направя каквото си искам и трябва да взема някои решения.

— Правилно — рече той, като допълни чашата ѝ с чай и смени темата. — Къде сте отседнала, госпожице Хоукинс?

— Все още никъде — разсмях се Мари Анж и осъзна, че отговорът и гласът ѝ сигурно звучат много младежки и глупаво за него. Той изглеждаше улегнал и мъдър мъж. — Моля ви, наричайте ме Мари Анж.

— С удоволствие. — Държанието и маниерите му бяха безупречни, чарът му безспорно не можеше да бъде пренебрегнат, а външният му вид бе фантастичен. — Току-що ми дойде една странна идея и ако ви я предложа, може би ще ме вземете за луд, но се надявам да ви хареса. Ако нямате все още никакви други ангажименти, мисля, че ще ви бъде приятно да останете тук, Мари Анж. Вие не ме познавате, но можете да залостите вратите на крилото, където ще се настаните, ако се страхувате. Аз спя в гостната стая, защото там ми харесва най-много. Намирам, че е най-слънчева и най-весела. Но цялото останало крило може да бъде на ваше разположение. Ще се чувствате съвсем сигурна и в безопасност. Може би имате желание да останете тук. Това място сигурно означава много за вас.

Тя седеше и го гледаше онемяла и без да мигне. Беше направо смаяна от предложението. Подобно нещо не бе посямала да си представи дори и в най-смелите си мечти. Не можеше да повярва, че ѝ се случва. Освен това ни най-малко не се страхуваше от него. Той бе толкова добре възпитан и учтив Мари Анж чувстваше, че няма за какво да се тревожи. Всичко, което искаше в този момент, бе да остане тук, в родния си дом и да се потопи в миналото и спомените, от които бе лишена толкова дълго време.

— Би било невероятно нетактично от моя страна да остана, нали? — попита тя, страхувайки се да възползва от любезността му, макар че силно желаше точно това.

— Не и щом ви каня. А аз току-що направих точно това. Не бих го предложил, ако не исках да останете. Не мога да си представя, че може да имате проблеми.

Той ѝ се усмихна бащински и без да се замисли повече, Мари Анж прие, като обясни, че на другия ден ще тръгне за Париж.

— Можете да стоите колкото искате — увери я Бернар. — Ще бъда тук около месец и ще ми бъде доста скучно и самотно, ако съм сам.

Тя искаше да плати за нощувката, но се страхуваше да му го предложи, за да не би да го обиди. Той очевидно беше щедър човек и освен това беше граф. Не искаше да го унижава, плащайки за стаята си сякаш замъкът беше хотел.

— Какво да си сготвим за вечеря, впрочем? Имате ли някакви планове, или ще трябва аз да измисля нещо? Не съм кой знае какъв

готвач, но мога да спретна нещо прилично за ядене. В колата имам продукти.

— Не съм очаквала и да ме нахраните. — Девойката изглеждаше объркана и не искаше да създава на домакина си допълнителни грижи. Изобщо не си представяше колко му е приятно, че е тук. — Аз бих могла да сготвя, ако ми позволите — предложи свенливо. Беше го правила за леля си Карол всяка вечер. Храната, която приготвяше, беше проста, но вкусна и леля ѝ никога не бе правила забележки въпреки заядливия си характер.

— Нима знаете да готвите? — погледна я изненадано той. — Къде сте се научили?

— В Америка. Готвех за моята пралея.

— Също като Пепеляшка? — подхвърли неочаквано той, а в зелените му очи заиграха весели пламъчета.

— Нещо такова — съгласи се Мари Анж, като сложи празната си чаша от чай в позната ѝ мивка. Да стои тук и да диша въздуха на тази къща ѝ беше достатъчно. Всичко наоколо, всеки предмет я връщаше към спомените за родителите ѝ, за Робер и Софи. Отново се сети за писмата на Софи и за онова, което бе научила днес по този въпрос.

Но не се наложи да готви. Двата седнаха да вечерят с пастет, пресен хляб, който Бернар бе купил по пътя, и сирене „Бри“. Той извади и бутилка отлично вино, но Мари Анж отказа да пие.

Докато се хранеха, разговаряха.

Разказа ѝ, че е роден в Париж, но бе живял известно време в Англия като дете и после се бе върнал във Франция. С мъка сподели, че неговото малко момченце е било само на четири години, когато е загинало в пожара. Призна, че не е вярвал някога да се възстанови от тази трагедия, и в известен смисъл било точно така. Никога повече не бе помислил да се жени и бе приел съдбата си да живее сам. Но не изглеждаше като отшелник или аскет. Напротив, беше очарователен и непрекъснато пускаше шеги, които караха Мари Анж да се смее.

Разделиха се около десет часа и той я остави сама, след като се увери, че има чисти чаршафи и завивки. Не направи никакви намеци, не каза нищо неподходящо, неприемливо или обидно, пожела ѝ „лека нощ“ и изчезна в гостната стая в най-отдалечената част на замъка.

Но за нея се оказа много по-мъчително да спи в леглото на родителите си и да мисли за тях, отколкото бе предполагала, когато

прие поканата на графа. Трябваше да премине през своята собствена стая и през тази на Робер. Спомените нахлуха и превзеха ума и сърцето ѝ.

Мислите ѝ бяха изпълнени с тях. Тази нощ Мари Анж плака дълго и почти не спа.

ГЛАВА 8

Когато се събуди на другата сутрин, Мари Анж оправи леглото си и слезе за закуска. Изглеждаше изморена.

— Как спяхте? — попита я загрижено Бернар. Той вече пиеше кафе и четеше вестника, който Ален му бе донесъл.

— О... Тук е пълно със спомени — промълви замислено младото момиче, смятайки, че не е нужно да споделя повече с него и че вероятно е по-редно да закуси в градчето.

— Точно от това се страхувах. Мислех за вас снощи — продължи той, като й наля чаша кафе. — За тези неща е необходимо време.

— Минаха десет години — рече тя, отпивайки от кафето.

— Но не сте се връщали оттогава тук. — Погледът му бе пълен с разбиране. — Искате ли да се разходите в гората, или да отидете до фермата?

— Не, не. Вие сте много любезен, но смятам да се върна в Париж. — Нямахме смисъл да стои повече тук. Бе прекарала миналата нощ със спомените си и това й стигаше. Сега това беше неговата къща. Тя трябваше да си върви.

— Имате неотложна работа или срещи в Париж? — попита Бернар. — Или просто чувствате, че трябва да си заминете?

Мари Анж се усмихна и кимна. Той я гледаше с възхищение. Но в погледа му нямаше нищо, което да я заплашва. Фактът, че бе прекарала нощта сама с този непознат мъж в замъка, вероятно би скандализирил доста хора, помисли си Мари Анж. Но той бе толкова добър, възпитан и учтив!

— Мисля, че вие трябва да се радвате на дома си без разни досадни непознати да ви пречат — каза с най-сериозния си тон младото момиче. — Бяхте много любезен, господин графе, но аз нямам право да бъда тук.

— Както решите, вие сте моя гостенка. Всъщност, ако не бързате много, бих се радвал да ми опишете каква е била къщата преди. Ще ми отделите ли малко време? — Мари Анж имаше изобилие от време,

никой не я чакаше и нямаше никаква работа. Все пак ѝ се стори невероятно, че той я кани да остане за по-дълго.

— Сигурен ли сте, че го искате? — попита тя.

— Напълно. И ще ви бъда много благодарен, ако ме наричате Бернар.

Преди обяд те се разходиха по поляните и тя му разказа как е изглеждало всичко преди. Отидоха и във фермата. А след това извикаха Ален да ги вземе с колата, за да не вървят обратно пеша.

Слязоха в градчето и напазаруваха в магазина. Мари Анж купи няколко бутилки хубаво вино за Бернар, за да му благодари за гостоприемството и любезността. Този път, когато предложи да сготви нещо за вечеря, той я покани да вечерят навън. Отидоха в едно малко уютно бистро, което преди десет години не съществуваше, и прекараха чудесно. Бернар беше очарователен събеседник, разказваше ѝ купища забавни истории. Двамата си говореха като приятели, които се познават отдавна. Той беше изключително чаровен, забавен, интелигентен и умен мъж.

Този път Мари Анж спа дълбоко. А когато стана на следващата сутрин, заяви доста по-категорично, че е време да си върви.

— Значи ще трябва да измисля нещо, за да ви попреча — каза Бернар, опитвайки се да изглежда уж сърдит, но се усмихваше. — Казах ви, ще бъда само благодарен, ако останете, Мари Анж.

Това беше лудост. Та те бяха напълно непознати един на друг. Не можеше да остане повече тук!

— Хайде останете поне за уикенда! — рече Бернар умолително. — Смятам да организирам вечеринка. Ще ми бъде приятно да ви представя някои приятели. Те ще бъдат направо очарован ако вие им разкажете за Шато де Мармутон. Единият е архитект, всъщност той ще се заеме с ремонта и обновлението на къщата. Ще ви бъда изключително благодарен, ако останете. Не разбирам защо искате да си вървите. Няма нужда да бързате толкова за Париж. Нали сама казахте, че имате време и нямате никаква спешна работа там.

— Не ви ли изморявам? Не ви ли е скучно с мен? — Мари Анж напълно искрено се притесняваше. Но този мъж очевидно желаше да остане тук, сякаш я беше очаквал да се появи и нямаше нищо против тя да се настани и да живее в къщата му. Отнасяше се с нея като с желан и скъп гост и добър приятел, а не като с натрапник.

— Защо да ми е скучно? Какви са тези глупости! Вие сте очарователна и приятна компания, освен това ми помагате неоценимо с разказите си за къщата. Тя дори му бе показала тайната врата и коридор, който двамата с Робер толкова обичаха, и Бернар остана очарован. Дори Ален не знаеше за този таен проход, а беше израснал във фермата. Е, ще останете ли? Ако трябва наистина да вървите, което не мога да повярвам, поне останете до края на седмицата.

— Сигурен ли сте, че го искате?

— Абсолютно. Искам да останете, Мари Анж.

И така, тя остана. Отново посетиха бистрото, а на следващата вечер тя приготви вечеря в замъка.

Неусетно дойде краят на седмицата. Двамата вече се чувстваха като стари приятели. Сутрин бърбеха безгрижно и въодушевено, докато пиеха кафето си, дискутираха политиката, като Бернар ѝ обясняваше какво всъщност става във Франция. Разказа ѝ за хората, които познаваше, за най-добрите си приятели, разпитваше я за семейството ѝ и понякога ѝ говореше за съпругата и сина си. Каза ѝ, че преди работел в банка, но сега се занимавал с консултантска работа, което му позволявало да разполага с повече свободно време. Трудил се бе упорито и неуморно доста години, но бил обхванат от отчаяние и самота, когато загубил жена си и сина си. Когато накрая все пак се посъвзел, решил да намали малко темпото.

Така се изтърколи цялата седмица. Реши да звънне на Били от пощата, но само за да му каже къде се намира. Обади се от една телефонна кабина, защото не искаше да натоварва телефонната сметка на Бернар с презокеански разговор.

— Познай къде съм! — извика въодушевено в мига, в който Били вдигна слушалката.

— Ами, чакай да видим! В Париж. В Сорбоната. — Той все още се надяваше, че тя ще се завърне, за да довърши образованието си в колежа в Айова. Затова го обзе безпокойство при мисълта, че се е записала да учи в Сорбоната.

— Не. На друго, много по-хубаво място. Опитай отново. — Обичаше да се закача с него. Толкова ѝ липсваха разговорите с приятеля ѝ.

— Не мога, предавам се.

— В Мармутон. В замъка!

— Да не би да са го превърнали в хотел? — Гласът му звучеше изненадано, но очевидно беше доволен да чуе, че Мари Анж е щастлива. Значи беше спокойна и тъжните спомени не я измъчваха. Радваше се също така да научи, че е стигнала до Шато де Мармутон. Нейната отколешна мечта се беше сбъднала.

— Не, не е хотел, а частен дом. Но принадлежи на един изключително мил и любезен човек, който ми позволи да остана.

— Има ли семейство? — попита загрижено Били, а тя се разсмя, като чу въпроса и тона, с който бе зададен.

— Имал е. Загубил е жена си и сина си по време на пожар.

— Кога?

— Преди десет години — отвърна Мари Анж. Знаеше с абсолютна увереност, че няма защо да се страхува от Бернар. Вече ѝ бе доказал, че може да разчита на него от деня, в който бе пристигнала тук, и тя му вярваше като на истински приятел. Но ѝ беше трудно да обясни на Били какво чувства към този мъж по телефона.

— Колко е възрастен?

— На четиридесет години — каза тя с такъв тон, сякаш Бернар беше на сто. Е, наистина, в сравнение с нея би могло да се приеме, че е много стар. Точно два пъти по-възрастен.

— Мари Анж, но това е опасно! Живееш съвсем сама в един замък на село с напълно непознат четиридесетгодишен мъж. Да не си си изгубила ума.

— Ние сме просто приятели. Аз му разказвам как е изглеждал замъкът, което ще му помогне да възстанови в първоначалния му вид.

— Защо не си отседнала в хотел?

— Защото исках да остана тук, Били, а и Бернар настоя. Обясни ми, че това ще му спести много време.

— Боя се, че постъпваш неразумно — укори я Били. — Какво ще правиш, ако ти се нахвърли. Може да ти направи нещо лошо! Та ти си съвсем сама с него!

— Няма да ми стори зло, кълна ти се. Пък през уикенда ще дойдат приятелите му, така че няма, съм сама. — От една страна, Били се радваше за нея, че се е завърнала в родния си дом, но от друга силно се притесняваше, че постъпва глупаво и неразумно, като се доверява на абсолютно непознат мъж. Но колкото повече ѝ говореше, толкова

повече тя се смееше и неочаквано той осъзна колко различна е Мари Анж. Тя беше истинска французайка.

— Само бъди внимателна, за Бога! Моля те! Ти не го познаваш, не знаеш кой е, освен че живее в твоята стара къща. Но това не е достатъчно.

— Той е почтен човек — каза малко хладно Мари Анж, чувстваше се длъжна да защити Бернар.

— Може би — отвърна със съмнение Били. Гласът ѝ звучеше щастливо и сигурно беше доволна, че си е у дома. От думите ѝ Били разбра, че тя продължава да възприема замъка като свой дом. Мари Анж му разказа за Софи и за писмата ѝ, а Били не бе никак изненадан. Това просто беше още едно от нещата, които само леля Карол можеше да извърши.

— Все пак те моля да внимаваш и да ми се обаждаш по-често.

— Дадено. Не се тревожи за мен. Чувствам се супер! — Били отгатваше по гласа ѝ, че това е истина. — Липсваш ми. — Това също беше истина. И тя му липсваше много. А сега още повече, защото в душата му се прокрадваше тревога.

Мари Анж се върна в замъка и двамата с Бернар отново вечеряха навън. А на следващата сутрин пристигнаха приятелите му. Бяха голяма и приятна група хора. Жените бяха начетени, елегантни и умни, всички бяха облечени изключително модерно и според Мари Анж особено красиво и с вкус. Бернар им обясни коя е тя. Разказа им, че е живяла тук с родителите си като дете. Единият от мъжете си спомни фамилията ѝ и поясни, че е познавал баща ѝ. По думите му Джон Хоукинс бил високо уважаван и преуспял човек. Тя бе разказала на Бернар как са се срещнали родителите ѝ и при какви обстоятелства, и той бе дълбоко трогнат от историята, но сега ѝ се стори още по-впечатлен от думите на приятеля си за успешния бизнес на баща ѝ с износа на вина. Мари Анж неочаквано си даде сметка, че мъжете се интересуват повече от бизнес, отколкото от романтика.

Прекараха един прекрасен уикенд. Когато започна да си събира багажа в неделя вечер, Бернар отново я помоли да не си тръгва. Но момичето сметна, че престоят ѝ тук прекалено се е проточил, а и вече му бе разказала всичко, което трябваше, за замъка. Беше време да си тръгва. Искаше да отиде в Сорбоната, но щеше да запази за цял живот спомена за десетте дни, които прекара в Шато де Мармутон с Бернар.

Благодари му и бе трогната, когато той я целуна по двете бузи на сбогуване и ѝ каза колко ще бъде тъжен без нея.

Мари Анж шофира до Париж цял ден и вечеря сама в хотела, мислейки за Бернар и за дните, които бе прекарала отново в замъка на родителите си. Къщата на нейното детство. Тези десет дни бяха без ценен подарък, който този непознат човек ѝ бе направил, и тя му бе дълбоко признателна. На следващия ден му написа дълго и прочувствено писмо, в което му благодари от все сърце. Пусна го същата вечер. На сутринта отиде в Сорбоната. Все още не беше взела решение дали да се запише да учи тук, или да се върне в Айова, за да довърши последната година от обучението си в тамошния колеж. Мислеше за това, докато се разхождаше по булевард „Сен Жермен“. Не знаеше какво да направи. И както си вървеше, изведнъж се сблъска с Бернар дьо Бошан по пътя към хотела.

— Какво правите тук? — попита го изненадано Мари Анж. — Мислех, че ще останете в Шато де Мармутон.

— Така възнамерявах — призна някак засрамено той. — Но дойдох в Париж, за да ви видя. След като заминахте, имах чувството, че съм в гробница. — Тя беше едновременно очарована и поласкана от думите му, но реши, че сигурно има още много други причини, поради които е дошъл в града. Все пак беше щастлива да го види.

Бернар я заведе в „Лукас Картон“ на вечеря и „При Лоран“ на другия ден на обяд, а тя му разказа за посещенията си в Сорбоната и за колебанието си какво да прави. Той я помоли да се върне в Шато де Мармутон с него, поне за няколко дни, и след като настоява достатъчно дълго и убедително, тя събра багажа си и тръгна. Беше върнала взетата под наем кола, затова пътуваха с неговата. Мари Анж се изненада колко ѝ е приятно с него, как се наслаждава на компанията му и колко много неща имат да си кажат двамата. Не се измориха да си приказват, обсъждаха всевъзможни теми и когато пристигнаха в Шато де Мармутон, тя имаше чувството, че се завръща у дома си след дълго отсъствие.

Този път младото момиче остана една седмица и с всеки изминал ден двамата с Бернар ставаха все по-близки и по-близки. Разхождаха се по поляните, в гората и прекарваха часове наред заедно.

Беше почти краят на месеца, когато се върнаха в Париж. Тя отседна в хотел, а Бернар си отиде у дома, но дойде да я посети. И

отново бяха постоянно заедно. Хранеха се по ресторанти и правеха дълги разходки в Болонския лес. Мари Анж бе изключително спокойна с него, така както се бе чувствала в компанията на Били. Да, освен Били от Айова Бернар също беше станал неин приятел. Единственото нещо, за което се безпокоеше, бе, че не знаеше какво решение да вземе за следването. Не беше сигурна какво иска да направи. Дали да се върне в Айова, или да остане в Париж.

Двамата седяха в градината на Тюйлери, когато Бернар подхвана тази тема.

— Имам страхотна идея. Нещо, което трябва да направиш, преди да вземеш окончателно решение — рече ѝ загадъчно той. Тя нямаше представа за какво говори и беше удивена, когато ѝ предложи да замине за Лондон заедно с него. Имал някаква работа там. — Ще ходим на театър, ще вечеряме в „Харис бар“, ще танцуваме в „Анабелс“. Ще ти хареса. Нали не си ходила в Англия? Ще видиш, че там е чудесно. След това можем да се върнем в Шато де Мармутон за уикенда и тогава ще вземеш решение какво да правиш.

Усети, че в живота ѝ настъпва пълен обрат. А те дори не бяха любовници, бяха само приятели.

В края на краищата, понеже се чувстваше толкова добре и приятно с него, Мари Анж отиде в Лондон. Взеха отделни стаи в хотел „Кларидж“ и излизаха всяка вечер. Харесаха ѝ хората, с които се срещаха, бе очарована от местата, на които ходеха, от пиесите и мюзиклите, които гледаха. Прекараха прекрасно. Ходиха да пазаруват антикварни предмети за Шато де Мармутон. Посетиха и търг в „Сотби“ с тази цел. Но сега Мари Анж не се обади на Били, за да му каже къде е. Беше сигурна, че няма да я разбере. И макар да знаеше, че животът, който води в момента, е временен и в известен смисъл неразумен, той ѝ харесваше. А Бернар се държеше безупречно. Нито веднъж не ѝ посегна, дори не направи неприличен намек и очевидно я уважаваше. Бяха само приятели до нощта, когато отидоха да танцуват в „Анабелс“. След танца той се наведе и нежно я целуна по устните. Тя не можеше да откъсне очи от него и се чудеше какво означава тази целувка. Нямаше приятелка или някой близък човек, с когото да сподели вълнението си. Не можеше да се обади на Били. Интуитивно чувстваше, че той ще я упрекне и няма да я разбере.

Но Бернар изясни всичко, когато се върнаха в Шато де Мармутон. Докато се разхождаха ръка за ръка из гората, Мари Анж почувства, че поведението му е променено.

— Мари Анж, влюбих се в теб — заговори Бернар с тих и сериозен глас. — Подобно нещо не ми се е случвало след смъртта на жена ми. Не искам да те нараня, нито да те обидя. — Тя вдигна очи, сърцето ѝ се сви болезнено и осъзна, че всъщност с него са станали повече от приятели. — Греховно ли ти звучи? Притеснявам ли те? — попита я тревожно той. — Знам, че съм прекалено възрастен за теб. Нямам право да се намесвам в живота ти, нито да ти преча, особено ако искаш да се завърнеш в Америка. Но открих и осъзнах, че единственото нещо, което искам, е да бъда с теб. Ти какво мислиш? Какво, чувстваш?

— Трогната съм — отвърна сериозно Мари Анж. — Не съм допускала, че може да имаш подобни чувства към мен, Бернар. — Той бе толкова умен, начетен и щедър и тя бе поласкана от любовта му към нея, радваше се, че е започнала да означава нещо повече за него. Никога не бе си позволила да си помисли подобно нещо, защото смяташе, че са само приятели. Но Бернар бе отворил не само дома си, но и сърцето си за нея. Тя бе влязла в живота му, бе останала в замъка, а сега сама не искаше да си тръгва. Чудеше се дали това е животът, отреден от съдбата, и дали Бернар е мъжът, с когото да го сподели.

— Е, какво ще правим, любов моя? — попита я с безкрайна нежност в очите Бернар и я целуна под дървото, където си бе играла като дете. Този път Мари Анж не бе изненадана от целувката и му отвърна със страст.

— Не знам. Никога преди не съм била влюбена отвърна просто тя. Беше девствена не само физически, беше девствена и емоционално. Не бе изпитвала силата на любовта, не бе имала никаква любовна връзка. Всичко бе неочаквано и ново за нея и доста замайващо, както самият Бернар.

— Може би ще е по-разумно да изчакаме известно време — предложи той.

Те останаха в Шато де Мармутон по-дълго, отколкото бяха планирали първоначално. Той ѝ носеше цветя и малки смешни подаръци. Целуваха се непрекъснато и Бернар беше толкова нежен и мил, че Мари Анж се носеше на вълните на щастието. През ноември те

се любиха за пръв път. Беше минал около месец от деня, в който се бяха срещнали. И докато лежах в прегръдките си, той й каза всички онези неща, които тя дори не смееше да мечтае, че ще чуе някога от устата на мъж.

— Искам да се оженя за теб — прошепна Бернар. — Искам да имам деца от теб. Искам да бъда с теб през целия си живот. — Каза й, че когато загубил жена си и сина си, осъзнал колко кратък е животът. Затова сега не искал да губи нито минута от скъпоценното време. Мари Анж не бе изпитвала подобно щастие. — Опасявам се, че не е особено прилично, любов моя — продължи той. — Аз съм на четиридесет и една години, а ти си съвсем младо момиче. Няма да ти хареса какво ще говорят хората, когато разберат, че помежду ни има любовна връзка. Не е честно, не е почтено спрямо теб. — Изглеждаше потиснат и тя се уплаши, защото си помисли, че по този начин той иска да сложи край на връзката им. Но Бернар веднага изясни нещата и Мари Анж въздъхна с облекчение. — Ти нямаш семейство, нямаш никого на този свят. Зависиш изцяло от моята милост и си съвсем сама.

— Мисля, че да зависиш от твоята милост ми е много приятно — шеговито отвърна Мари Анж.

— Аз обаче не мисля така. Ако имаше семейство зад гърба си, нашата история би била съвсем различна. Но ти нямаш.

— Е, и какво предлагаш? Искаш ли да ме осиновиш? — Закачаше го, защото вече бе сигурна, че той няма намерение да скъса с нея. Харесваше й начинът, по който се тревожеше за нея, харесваше й желанието му да я предпази и защити от всичко. Досега никой не бе я закрилял, освен Били, но той беше само момче. А Бернар бе истински мъж. Достатъчно възрастен, за да й бъде баща. И действително понякога постъпваше точно като такъв. Но понеже бе загубила своя собствен баща на съвсем крехка възраст, тя оценяваше защитата, която й предлагаше, както и очевидната му загриженост. Всъщност беше безнадеждно влюбена в него, макар, сама да не го осъзнаваше. Той бе покорил изцяло сърцето й.

— Не, не искам да те осиновя — изрече тържествено Бернар, почти с благоговение, като посегна й докосна ръката й. — Искам да се оженя за теб. Струва ми се, че не можем да чакаме много дълго. Наистина не се познаваме отдавна, но сме много по-близки от редица други, които се женят след пет години връзка. Нямаме тайни един от

друг и откакто сме се срещнали, почти всеки миг прекарваме заедно. Мари Анж — той я погледна нежно, — обичам те повече от всичко, което съм обичал в живота си.

— И аз те обичам, Бернар — призна тихо тя. Всичко беше станало бързо, но й изглеждаше точно и правилно. Повече нямаше да мисли за учене и университети. Щеше да има Бернар и да се върне да живее в замъка. Щеше отново да има семейство. Той й предлагаше живот, за какъвто дори не бе посмяла да мечтае. Нищо друго не й трябваше.

— Хайде да се оженим тази седмица. Тук, в Мармутон. Можем да се венчаем в църквата и да започнем живота си заедно. Това ще бъде едно ново начало за теб и за мен. — И двамата го искаха повече от всичко на света. — Е, какво ще кажеш?

— Аз... ами добре. Съгласна съм.

Той я прегърна и я притисна към себе си. Останаха така дълго време, след което се върнаха в замъка ръка за ръка. Този следобед се любиха часове наред.

После Бернар повика свещеника и направи всички приготовления. А Мари Анж се обади на Били, като този път използва телефона в замъка. Нямаше никаква представа как да му съобщи вестта.

Затова просто избълва новината наведнъж, без каквито и да е уводи и въведения. Страхуваше се, че ще го нарани, макар че винаги бе твърдяла, че между тях не може да има каквито и да е любовни истории. Но знаеше колко много я обича Били и колко се страхува за нея.

— Какво? Какво смяташ да направиш? — извика изумено той. — Нали каза, че сте само приятели! Гласът му звучеше ужасено. Очевидно беше потресен. Обвини я, че откакто е заминала за Франция си е изгубила напълно ума. Никога преди не е бил импулсивна. Винаги е била разумна.

Но Мари Анж бе толкова луда от любов по Бернар, че сега в живота й той бе единственият и най-силният двигател. Беше завъртял главата й за нула време и тя бе безнадеждно влюбена в него.

— Така е. Бяхме приятели, но нещата се промениха — отговори Мари Анж съчувствено. Не бе очаквала, че Били ще се разстрои до такава степен.

— Очевидно! Слушай, момиче! Не бързай! Просто изчакай малко и виж дали чувствата ти са истински. Та ти току-що пристигна там, емоционално си обърквана. Посещението ти в замъка... Спомени от детството... Сигурно ти е дошло в повече. — Той се опитваше да я накара да мисли разумно.

— Не, не е така — настоя тя.

Били не смееше да я попита дали вече е спала този мъж, но предполагаше, че е така. Беше направо съкрушен след разговора си с нея, но знаеше, че не може да направи нищо. Мари Анж щеше да се омъжи за един абсолютно непознат човек, мислеше си той, при това, защото този човек живееше в замъка на баща ѝ. Пък и беше граф. Почувства се ужасно безпомощен. Но не можеше да направи нищо.

— С кого говори? — попита я Бернар, когато тя затвори телефона.

— С моя най-добър приятел в Америка. — Тя се усмихна измъчено. — Мисли, че съм си загубила ума. — Много ѝ беше жал за Били и съжеляваше, че го бе разстроила така, но бе напълно сигурна в Бернар, в любовта му към нея и в своите чувства към него.

— Аз също — засмя се Бернар. — Сигурно е заразително.

— Какво каза свещеникът? — попита Мари Анж. Тя не се тревожеше за думите, които ѝ наговори Били. Той подозираше Бернар и това бе разбираемо, но времето щеше да покаже, че приятелят ѝ греши. Все пак трябваше да му каже, че ще се омъжи за Бернар. Той беше най-добрият ѝ приятел, беше ѝ като брат. В края на разговора им я бе помолил да го държи в течение, ако вземе друго решение, пък дори и да не вземе. Обеща, че винаги ще остане неин приятел каквото и да се случи и ще бъде насреща. Но въпреки че го обичаше много, Мари Анж смяташе, че няма да има нужда от него. Беше напълно погълната от Бернар, от новия живот, който я очакваше, и се чудеше какво ли ще си помислят неговите приятели, когато разберат за сватбата им. Бернар обаче явно не се тревожеше за това. И двамата бяха напълно сигурни, че предприемат най-правилната стъпка.

— Свещеникът каза, че ще трябва първо да сключим граждански брак в кметството. Утре, в петък. След това ще ни венчае в църквата. Ще обяви имената ни още днес и ще съкрати малко периода на изчакване. Как ти звучи, госпожо графиньо? Мари Анж съвсем бе забравила за титлата му. Щеше да бъде графиня. Преди няколко месеца

беше робиня на леля Карол, а ето че най-неочаквано бе станала наследница на приказно състояние и сега се женеше за граф, който я обожаваше, когото и тя обожаваше и който щеше да ѝ върне родния дом Мармутон. Главата ѝ бе напълно замаяна и продължаваше да се върти, когато на другия ден отидоха в кметството, за да сключат брак. А ден след това тя застана в малката църква на територията на замъка и стана жена на Бернар пред очите на Бог. Свидетели на церемонията бяха мадам Фурние и Ален. Старата жена плака през цялото време, благодарейки на Господ, че Мари Анж най-сетне се е завърнала.

— Обичам те, скъпа — произнесе тържествено Бернар и я целуна така пламенно, че и свещеникът се усмихна. Бяха хубава двойка, граф и графиня Дьо Бошан.

След церемонията пиха шампанско със свещеника, мадам Фурние и Ален. После всички си тръгнаха, а Бернар я грабна на ръце и я отнесе по стълбите на замъка до гостната стая, която той използваше за спалня. Положи я внимателно на леглото, както бе облечена в прекрасната бяла атлазена рокля. Погали с ръка златисторусата ѝ коса и я целуна отново.

— Обожавам те — прошепна той.

Мари Анж го целуна, неспособна да повярва на щастието, което я бе сполетяло. Бернар я съблече нежно и докато се любиха през нощта, тя безмълвно се молеше да бъде достойна майка на детето му.

ГЛАВА 9

Тяхната първа Коледа в замъка беше направо божествена. Бернар я обгръщаше с толкова любов, и внимание, че хората се усмихваха, когато ги видеха заедно. А да живее отново в къщата на своето детство, да посрещне Коледа в дома, където бе родена, беше най-прекрасната сбъдната мечта. Оживяваха спомените. Някои хубави, други тъжни, но не я измъчваха колкото преди, защото сега Бернар беше с нея. Мари Анж се обади на Били на Бъдни вечер. Той беше щастлив за нея, но все още се тревожеше, че не познава достатъчно съпруга си и се е омъжила прекалено набързо и импулсивно. Но тя го увери, че е взела най-правилното решение и че никога в живота си не е била толкова щастлива.

— Кой би си помислил преди година, че ще посрещна отново Коледа в Шато де Мармутон? — замечтано рече тя на Били, а той се усмихна тъжно, спомняйки си времето, когато прекарваха празника заедно. Все още не можеше да приеме факта, че Мари Анж е женена за друг мъж и никога няма да се върне в Америка.

Били продължаваше връзката с приятелката си Деби, но Мари Анж му липсваше ужасно. Тя обаче бе станала графиня Дьо Бошан и живееше далеч във Франция. Нищо вече не беше същото.

— Кой би си помислил преди година, че ти ще наследиш толкова много пари, а аз ще карам ново порше? — отговори ѝ Били в тон с нейния въпрос. Това, че бе станала графиня, го радваше. Надяваше се, че Бернар наистина е такъв, какъвто му го описваше. Въпреки това беше неспокоен. Всичко бе станало прекалено бързо и Били не можеше да се отърси от усещането си за нещо нечистоплътно и нечестно.

След празниците животът на новото семейство продължи със същото темпо. Те непрекъснато пътуваха до Париж и обратно. В града отсядаха в апартамента на Бернар. Той беше малък, но изцяло обзаведен, пълен с красиви антични вещи. През януари Мари Анж откри, че е бременна, и Бернар изпадна в луд възторг. Не спираше да

повтаря колко много иска дете и как се надява то да бъде момче, за да наследи титлата му.

Няколко дни след като Мари Анж съобщи на Бернар, че първото им дете е на път, започна и ремонтът на замъка, а няколко седмици по-късно всичко бе обърнато с краката нагоре. Оказа се, че едновременно ще се поправят покривът, стените, тесните френски прозорци, които трябваше да се разширят, вратите. Бернар искаше да модернизира напълно кухнята, да обзаведе нов апартамент за тях двамата, детската стая трябваше да бъде като от приказките, а в приземния етаж планираше да има дори киносалон. Цялата електрическа инсталация щеше да бъде подновена, както и канализацията. Ремонтът бе много по-мощен и голям, отколкото си бе представяла Мари Анж, и очевидно се очертаваше много скъп. Съпругът ѝ дори засади нови декари с лозя и овощни градини. Но я увери, че иска домът им да стане съвършен. Проектът бе дело на неговия приятел архитект в Париж. И сега къщата имаше поне дузина работници.

Бернар обеща, че работите по вътрешното обзавеждане ще бъдат приключени до септември, когато очакваха бебето. Тя се обади на Били, за да съобщи новината.

— Значи не си губите времето? — рече той, а гласът му прозвуча тъжно и загрижено. Всичко се случваше със скоростта на светлината. Мари Анж му обясни, че Бернар няма търпение да създаде истинско семейство, тъй като е доста по-възрастен от нея и вече е загубил единствения си син.

Тя написа и едно писмо на леля си Карол, за да я уведоми за промените, които бяха настъпили в живота ѝ, но не получи отговор. Сякаш пралеля ѝ бе затворила завинаги вратата си за нея. През март покривът бе завършен, къщата бе пълна с работници, така че двамата с Бернар прекарваха по-голяма част от времето си в Париж. И макар неговият апартамент да бе доста малък, той беше удобно временно жилище с голяма приемна, високи тавани и старинна дървена ламперия на стените. Беше пълен със скъпи антични мебели, картини, които Бернар бе наследил от аристократичното си семейство, и великолепни персийски килими.

През лятото Бернар ѝ каза, че ще бъде по-добре да заминат и да оставят работниците сами в замъка. Смяташе, че така работата ще се ускори. Беше наел вила в Сен Жан Кап Фера, както и двестаметрова

яхта, която вървеше заедно с вилата. И беше поканил огромен брой приятели да ги посетят и да им гостуват за по-дълго време.

— Господи, Бернар, как ме глезиш! — разсмя се щастливо Мари Анж, когато видя къщата и яхтата в пристанището. Бяха я наели за целия месец юли, а през август смятаха да се върнат в Шато де Мармутон. Тогава тя щеше да бъде в осмия месец. Мари Анж смяташе да роди бебето си в клиниката в Поатие.

Времето, което прекараха в Южна Франция, ѝ изглеждаше като приказка. Излизаха, срещаха се с приятели, вилата постоянно бе пълна с гости от Рим, Милано, Лондон и Париж. И всеки, който ги посещаваше, можеше да види колко са щастливи.

Тези девет месеца с Бернар бяха най-щастливите в живота на Мари Анж. И двамата тръпнеха от радост и нетърпение кога ще се роди бебето. Когато се върнаха в Шато де Мармутон, детската стая вече бе готова, а Бернар бе наел едно местно момиче за детегледачка. Тяхната разкошна спалня беше напълно завършена в края на август. Но останала част от замъка все още бе в ремонт. Въпреки огромното количество работа, с която се бяха нагърбили, нямаше никакви проблеми. Всичко вървеше по план.

Сутринта на първи септември, когато Мари Анж сгъваше съвсем мъничките бебешки ризки в детската стая, пристигна местният предприемач. Имаше няколко въпроса във връзка с канализацията. Бернар бе поръчал нови мраморни бани джакузи, огромни вани и дори няколко сауни.

Мари Анж видя, че предприемачът изглеждаше объркан и явно се чувстваше неудобно. Очевидно нещо се въртеше в главата му и когато тя го попита за какво мисли, той изплю камъчето.

Оказа се, че откакто е започната работата, сметките не са плащани, включително и надниците на работниците, макар че графът бил обещал аванс през март и още едно плащане през август. Всички останали доставчици, ангажирани с проекта, имали същия проблем. Мари Анж се зачуди дали Бернар просто не е имал време да уреди финансовите въпроси, или е забравил за това, докато бяха на Ривиерата. От разговора с човека научи, че всъщност никой не бе получил пукнат грош, откакто бе започнал ремонтът. А когато го попита има ли представа за каква сума става въпрос, той отговори смутено, че не знае точно, но вероятно надхвърля един милион долара.

Мари Анж го загледа стреснато. Никога досега не бе питала Бернар, колко ще струва ремонтът на замъка. Не ѝ бе идвало наум какви пари ще изхарчи, за да поправи и възстанови къщата за нея.

— Сигурен ли сте? — попита с недоверие тя. — Не може да е толкова много.

Как беше възможно! Как можеше да се дадат толкова много пари само за да поправят някои неща! Беше объркана от факта, че Бернар ще изхарчи такава сума, и се чувстваше дори виновна, че бе одобрила някои от промените, които той бе предложил. Обеща на предприемача да говори с мъжа си още същата вечер, когато се върне от краткото си делово пътуване до Париж. Всъщност през последната година Бернар не бе работил нищо, макар че по няколко пъти на месец ходеше на срещи в Париж и Лондон. Беше ѝ обяснил, че се среща с адвокатите и съветниците си по инвестициите. Не искаше да се върне на работа в банката, защото предпочиташе да бъде непрекъснато с нея и да се концентрира върху ремонта на замъка. А на есен ѝ бе обещал да прекарва още повече време с нея и бебето. Мари Анж бе очарована и поласкана, че съпругът ѝ е толкова мил и загрижен.

Тази вечер, когато Бернар се върна, тя му разказа за срещата с предприемача и че е много притеснена, защото на доставчиците не е платено нито стотинка. Попита дали неговият секретар в Париж просто е забравил да извърши плащанията. За нейно голямо облекчение Бернар не изглеждаше никак загрижен. Мари Анж му призна колко виновна се чувства, че ремонтът на замъка ще му струва толкова много пари.

— Но преустройството си заслужава всяка стотинка, любов моя — увери я нежно той и това трогна сърцето ѝ. Господи! Какъв човек! Не се скъпеше и беше готов на всичко за нея! Всъщност постоянно я глезеше, като ѝ правеше малки и не толкова малки подаръци. Бе ѝ купил съвсем нов, прекрасен „Ягуар“ през юни, а за себе си „Бентли“. Сега ѝ каза, че очаква изплащането на едни инвестиции, за да се разплати с предприемачите. Сподели, че е направил огромни инвестиции в Близкия изток и в други страни по света и не иска да загуби пари, докато международните пазари се вълнуват. Звучеше ѝ съвсем разумно. Всъщност, продължи малко сконфузено Бернар, мислел да я помоли да използва част от нейните пари, временно. Щял да ѝ върне, всичко, когато неговите вложения се изплатят, някъде в

началото на октомври. Въпрос на месец или около шест седмици, но приверждането веднага на сумите щяло да задоволи и успокои кредиторите Мари Анж го увери, че с удоволствие ще даде от своите пари. Помоли го да направи каквото е необходимо, за да уреди тези неща. Вярваше му напълно. Той каза, че ще направи каквото трябва, но се нуждаел от нейния подпис, за да се извършат преводите. Младата жена се чувстваше донякъде виновна за огромните разходи, които бе направил за нея, и затова предложи да се откажат от някои разточителства, за да им струва по-евтино.

— Не тревожи красивата си главичка с тези неща, любов моя. Искам всичко да бъде идеално. За теб и за бебето. Ти трябва да мислиш само за него.

И тя направи точно това. Изхвърли всички въпроси за ремонта от главата си, особено след като Бернар вече имаше нейния подпис, за да извършва преводи от нейната сметка. През следващата седмица предприемачът я увери, че всички въпроси вече са уредени. Мари Анж не се притесни, че от сметката бяха изтеглени един и половина милиона долара, защото знаеше, че Бернар ще ѝ ги върне в най-скоро време. Все още не можеше да свикне да мисли в подобни мащаби, нито да говори за такива суми пари, когато се обади шефът на попечителския фонд от нейната банка, за да я попита за трансфера, и тя го увери, че е временен превод.

Следващите две седмици Мари Анж прекара в дълги разходки с Бернар сред познатата ѝ гора, която толкова обичаше като дете. Вечер двамата излизаха да вечерят навън. Всичко в замъка бе готово за посрещането на новия член на семейството, макар че останалите работи все още не бяха довършени.

Бебето се роди в предвидените срокове. Една нощ започнаха контракциите, ставаха все по-силни и чести и Бернар я заведе в клиниката в Поатие. Младата жена пристигна там като кралица. Раждането мина бързо и нормално и на бял свят се появи едно малко, красиво и здраво момиченце. Беше копие на майка си. Кръстиха я Елоиз. Елоиз Франсоаз Хоукинс дьо Бошан. След два дни се прибраха вкъщи.

Мари Анж изпитваше неопишуема любов към дъщеричката си, а Бернар се суетеше и вдигаше огромна врява около жена си и дъщеря си. Когато се прибраха у дома, имаше шампанско и черен хайвер,

прекрасна диамантена огърлица увисна на врат на Мари Анж. За това, че е била толкова смела каза Бернар, и защото бил много горд с нея и също така добави, че се надява Елоиз скоро да си има братче. Все още отчаяно искаше наследник на титлата и макар да не го казваше направо, младата жена чувстваше, че е недоволен заради момиченцето. Почувства се виновна, сякаш бе извършила някакво предателство, престъпление, едва ли не нещо неппростимо спрямо него.

Когато Елоиз стана на един месец, предприемачът отново дойде и съобщи на Мари Анж, че сметките от последните шест седмици отново не са платени. Този път се бяха натрупали около двеста и петдесет хиляди долара.

Неговата молба подсети младата жена, че Бернар ѝ бе обещал през октомври да ѝ върне парите. Тя му го напомни колебливо, както и че ще трябва да плати за работите в замъка, които до Коледа щяха да приключат. Бернар я увери, че това не е проблем, макар че възвръщането на инвестициите му отново било отложено и се налагало тя да покрие сметките само още веднъж, след което ще ѝ се издължи до стотинка през ноември. Тя обясни новите проблеми в своята банка и на следващия ден трансферът бе направен. До този момент беше платила почти два милиона долара, но Шато де Мармутон никога не бе изглеждал по-красив.

А когато Елоиз бе само на шест седмици, Мари реши да изненада Бернар, като го посети в Париж. Отиде в апартамента му, но него го нямаше. Жената, която чистеше там, я уведоми, че той е на улица „Варен“, за да наблюдава работниците там.

— Какви работници? Каква е тази улица „Варен“?

Мари Анж бе силно изненадана, а чистачката се обърка и сконфузи. Побърза да я увери, че съпругът ѝ сигурно не ѝ е казал, защото е искал да я изненада. Строителството започнало преди седмица. Помоли я да не я издава пред господин графа. Мари Анж бе завладяна от любопитство и отиде с колата на адреса, за да види за какво точно става въпрос. И онова, което видя, когато пристигна с бебето на задната седалка, беше една старинна къща от осемнадесети век с конюшни, градина и огромен двор.

— И кога стана това?

— Точно преди да се роди бебето — отвърна с момчешката си усмивка той. — Искях да те изненадам.

Тя обаче се разтревожи, че работите в Шато де Мармутон още не бяха завършени, нито платени, а той влизаше в нови разходи. Бернар очевидно не се страхуваше да харчи пари. И тя осъзна, че той има да ѝ връща много. Досега нито стотинка от парите, които бе взел на заем от нея, не бе върната в сметката ѝ.

Прекараха нощта в парижкия си апартамент. Бернар беше чаровен и любвеобилен и към края на вечерта почти успя да я убеди, че новата им къща ще бъде изключително подходящо място, където да работи, когато идва в града. Тук можеха да приемат приятелите си, които са възпрепятствани да пътуват чак до Мармутон.

— Сега ще можем да прекарваме времето си на две места — рече гордо Бернар. Къщата на улица „Варен“ била толкова елегантна, подчерта той, че в нея можело да се организират дори балове. Но Мари Анж все още беше в стрес, когато на следващата сутрин си тръгнаха за Шато де Мармутон.

— Можем ли наистина да си го позволим? — за пореден път попита тревожно тя. За пръв път си даваше ясна сметка, че бяха похарчили страшно много пари.

— Мисля, че да. И както изглежда, нашата система работи перфектно. Благодарение на теб и твоето финансиране с малки суми, с които да покрия тези нещастни сметки, имам време да си позволя да управлявам нашите инвестиции най-добре. — Единственият проблем бе, че инвестициите бяха негови и Мари Анж не знаеше за колко става въпрос, а „малките суми“, които тя му бе дала на заем, бяха почти два милиона долара. Но все пак се надяваше, че мъжът ѝ знае какво прави. Вярваше му напълно и безрезервно.

До Коледа замъкът бе почти завършен, а най-хубавият подарък, който тя му направи, бе, че на Бъдни вечер му съобщи, че отново е бременна и че се надява този път да бъде момче, за да не бъде разочарован.

— Нищо, което направиш ти, не може да ме разочарова — великодушно отвърна Бернар. Но и двамата знаеха, че копнее за син. Елоиз бе на три месеца и половина, а новото бебе щеше да се роди през август, така че между децата щеше да има само единадесет месеца разлика. Както всичко до сега, нещата се развиваха с безумната скорост на светлината. Този път Мари Анж не се обади на Били, а му изпрати писмо заедно с коледната поздравителна картичка. Вече му се

обаждаше веднъж на месец-два. Беше така погълната от живота с Бернар, че просто нямаше време да мисли за нищо друго, освен за мъжа си и за децата.

Когато през януари отново направи един огромен трансфер от своята банка към сметката на Бернар, шефът на попечителския фонд я повика.

— Всичко наред ли е, Мари Анж? Струва ми се, че харчиш парите си с много лека ръка. Те изтичат от сметката ти като пясък през пръсти. — В действителност имаше достатъчно пари и нямаше причини да се тревожи човек, но с последния трансфер, с който заплати за работата по парижката къща, сумата надмина два милиона долара. Оставаха ѝ почти милион и половина в наличност, докато станеше на двадесет и пет години и наследеше следващата една трета от състоянието. Обаче шефът на попечителския фонд се тревожеше за развитието на нещата. Тогава му обясни за системата, по която работеха с Бернар, за това как тя го субсидира с пари, които той ще ѝ върне, когато нещата с инвестициите му се оправят.

— И кога ще стане това? — попита намръщено шефът на попечителския фонд.

— Много скоро — увери го Мари Анж. — Вече е платил за работата и по двете къщи. — В действителност не знаеше дали е така, но се надяваше да го е направил и смяташе, че трябва да успокои банкера.

Следващата седмица Бернар се оплака, че в Близкия изток има криза и че ако се опита да изтегли инвестициите си в брой, ще загуби нечувана сума пари. Било много по-разумно да задържи инвестициите и след време това щяло да им донесе баснословно богатство. За съжаление това означавало, че тя трябва незабавно да плати почти милион долар за къщата в Париж. Бернар ѝ обясни, че в сравнение с действителната ѝ стойност я купил направо за жълти стотинки, пък и сега трябвало да внесат само депозита, през следващите три години щели да изплатят останалите два милиона. Но нали до тогава тя ще наследи останалата част от богатството си.

— Няма да получа нищо, докато не стана на двадесет и пет години — отвърна Мари Анж обезпокоено. Започваше да се страхува да му бъде кредитор особено като се имат предвид размерите на

сумите, които се харчеха. Но той я целуна, усмихна се заяви, че едно от нещата, които най-много обича нея, е нейната невинност.

— Фондове като твоя, любов моя, лесно могат, бъдат отворени. Ти си вече омъжена жена с отговорности и деца. Едното е тук, другото е на път. Това, което правим двамата с теб, са разумни инвестиции. Не си проиграваме парите в Монте Карло, я! Чиновниците от твоя фонд може да бъдат съвсем спокойни. Просто ще трябва да отворят фонда или да ти дадат пари в аванс срещу следваща част от наследството, която ще получиш. В края на краищата парите са си твои, нали? Колко са между другото? — попита с най-безразличен тон и Мари Анж не се поколеба да му отговори.

— Малко повече от десет милиона.

— Е, прилична сумичка — подхвърли доста пренебрежително и незаинтересовано Бернар, от което човек трябваше да се досети, че неговите пари и инвестиции са много по-големи. Но той беше с двадесет години по-възрастен от нея и беше имал успешна кариера. Освен това произхождаше от аристократично и видно семейство. Така че бе напълно разбираемо да не е впечатлен от нейното богатство. Все пак беше доволен, че баща ѝ бе оставил наследство. — Ще говорим с bankerите за твоя достъп до парите, когато поискаш. — Очевидно знаеше всичко по този въпрос, все неща, които бяха тъмна „Индия“ за нея. Бе впечатлена от онова, което ѝ каза, и все по-малко се тревожеше и притесняваше.

Късно напролет Бернар все още не беше се издължил и Мари Анж бе принудена отново да му напомни. До този момент бе платила всичко по ремонта на Шато де Мармутон и оставаше да се мисли само за къщата в Париж. Бернар имаше планове това да бъде техният основен дом, бе я уверил, че къщата е исторически и културен паметник и ще стане емблематична за тяхното семейство, за децата им. При това положение ѝ беше много трудно да му откаже и тя не го направи.

Отново прекараха месец юли в Южна Франция, с огромна яхта и цяла армия от приятели и гости. Но този път Мари Анж не се чувстваше така добре, както преди раждането на Елоиз. Непрекъснато пътуваха между Париж и замъка, наглеждаха как вървят работите по херкулесовите подвизи, с които се бяха нагърбили. Бернар я заведе дори във Венеция на бал. Когато най-сетне се върнаха в Шато де

Мармутон, Мари Анж се чувстваше изтощена. Времето бе горещо и тя нямаше търпение да роди бебето, което бе доста по-едро от предишното ѝ дете и вече ѝ тежеше.

И то дойде, една седмица преди термина, когато двамата с Бернар прекарваха уикенда в замъка. Този път Мари Анж успя да удовлетвори желанието му. Мечтата му се сбъдна. Бебето беше момче и макар, да не му го каза, тя се надяваше, че появата му ще, запълни празнината от загубата на първия му син. Бернар беше изпаднал в екстаз. Кръстиха бебето на брат ѝ Робер.

Мари Анж се възстанови много по-трудно и по-бавно. Раждането беше тежко, защото Робер бе доста по-едър от Елоиз. Но в средата на септември тя отиде в Париж с Бернар, за да видят докъде са стигнали работите на улица „Варен“. Все още не бе получила нито стотинка от парите, които му бе дала, а тя всъщност му бе дала всичко, с което можеше да разполага. Сметките продължаваха безмилостно да ваят. Младата жена предполагаше, че Бернар ще ги плати със собствените си пари, когато има възможност.

И така, тя бе в Париж, в новата къща с двете с деца, когато я посети архитектът и ѝ каза неща, които я стреснаха и изненадаха. Бернар ѝ бе заявил категорично, че не е купувал нищо за обзавеждането на къщата и че няма да го прави, докато не погасят и последната съществуваща сметка. А архитектът спомена, че близо до новите хали има един огромен склад, където мъжът ѝ съхранява разни вещи и продължава да ги увеличава. Главно картини и скъпи антики.

Още същата вечер тя попита Бернар, но той отрече, като недоумяваше защо приятелят му е наприказвал подобни неща. Но когато на другия ден мъжът ѝ излезе, Мари Анж реши да провери сметките и установи, че в справката фигурират неплатени суми за хиляди франкове от галерии и антикварни магазини. Бяха почти милион долара.

Все още държеше разпечатката в ръце, когато иззвъня телефонът. Беше Били, който се обаждаше, за да я поздрави с раждането на Робер.

— Е, как са нещата при теб? — попита я той. Гласът му звучеше щастливо. — Бебето сигурно е като малък принц? — Мари Анж най-сериозно потвърди, че е точно така.

Беше силно разтревожена от сведенията, които държеше в ръката си. Най-много я притесняваше обаче, че Бернар я бе излъгал. Адресът,

написан в горния десен ъгъл, беше адресът на същия склад, за който ѝ бе говорил архитектът. А мъжът ѝ бе отрекъл. За пръв път, откакто се познаваха, тя го хващаше в лъжа. Но не каза нищо на Били. Не искаше да бъде нелоялна към Бернар.

Били ѝ съобщи, че леля ѝ Карол е болна, но голямата новина бе, че ще се жени. Сгодил се за същото момиче, с което ходеше, преди Мари Анж да напусне Америка. Били щастливи заедно и смятали да се оженят следващото лято.

— След като ти не се омъжи за мен — подразни я той, — нямах друг избор и се предадох.

Годеницата му щяла да завърши колеж тази година и след дипломирането ѝ планирали да се съберат. Били я покани на сватбата си и Мари Анж обеща, че ще направи всичко възможно да присъства, но беше толкова нервна заради неплатените сметки, които откри, че дори не се зарадва на обаждането на стария си приятел. Въпреки че много го обичаше, сега тя имаше друг живот, имаше съпруг и семейство. Ръцете ѝ бяха вързани, а умът ѝ зает с тревожни мисли за планината от пари, които дължаха. Не беше съвсем сигурна как да постави въпроса пред Бернар и ѝ трябваше малко време, за да помисли. Не можеше да няма някакво обяснен защо е скрил истината за покупките, които държеше в склада. Може би е искал да я изненада. Щеше ѝ се да вярва, че мотивите му са били добри и не искаше нито да се кара с него, нито да му се противопоставя.

Все още обмисляше този въпрос и не бе каза нищо на Бернар, когато при връщането си в Шато де Мармутон, тя най-неочаквано направи едно откритие, което направо я шокира. Един ден прие една сметка за изключително скъп рубинен пръстен, купен и изпратен на някакъв неизвестен адрес в Париж. А жената, която го бе купила, носеше фамилията на Бернар. За втори път през тази седмица Мари Анж се усъмни в честността на своя съпруг и бе обзета от страхове. Уплаши се, че я мамил и не ѝ е верен, и реши да замине за Париж с децата. Бернар беше в Лондон на гости на свои приятели, а също и във връзка с инвестициите си, така че тя отседна в неговия малък апартамент.

Чувстваше се ужасно неловко, но се обади в своята банка и помоли да я свържат с някой от частните детективи. Трябваше да разбере какво прави Бернар и дали ѝ изневерява. Беше гузна, защото ѝ

се струваше, че не постъпва правилно. Той имаше предостатъчно възможности да го прави, когато бе сам в Париж или където и да е другаде, но тя бе абсолютно уверена, че я обича. Сега се чудеше дали тази жена му е приятелка, любовница или метреса и колко безсрамна трябва да е, че да използва неговата фамилия, претендирайки, че му е съпруга. Или може би това бе просто случайно съвпадение на имената, което би било най-доброто обяснение. Или пък беше далечна роднина и това, че нейната покупка бе отнесена към сметката на Бернар, беше просто грешка. Мари Анж не знаеше какво да мисли, но не искаше да се излага, като потърси информация в магазина, от който бе закупен пръстенът. И без това се чувстваше ужасно само защото вече бе започнала да се съмнява в Бернар. Но след като, му бе дала огромно количество пари, които той вече бе изхарчил, и като капак този рубинен пръстен... Не се ли нуждаеше от някои отговори и обяснения?

Мари Анж все още искаше да вярва, че за всичко има приемливо обяснение. Но каквото и да бе, то, оставаше лъжата на Бернар за вещите, които се намираха в склада. И накрая, най-големият проблем бяха неплатените сметки, които главоломно се трупаха и растяха. Тя можеше да ги погаси, разбира се, но искаше да е сигурна, че може да му вярва. Бе решила да не обсъжда нито едно от тези неща с мъжа си, преди да е научила повече подробности. Ако историята с пръстена се оказеше невинна грешка, а вещите в склада бяха изненада за нея, подаръци, които той възнамеряваше да ѝ поднесе, тогава нямаше смисъл да го обвинява и да предизвиква разговор за неприятни неща. Но ако разследването ѝ установеше нещо друго, то тогава трябваше да седнат двамата с Бернар, за да му зададе въпросите си и да чуе неговите обяснения.

Междувременно тя искаше да му вярва, но в сърцето ѝ се прокрадваше страх. Беше му се отдала; безрезервно и с цялото си сърце, беше му поверила живота си. Имаха две деца за по-малко от две години. Но фактът, че тя бе изхарчила всичките си пари, за да плати ремонта на замъка и къщата на улица „Варен“, съществуваше. Накратко казано, бяха похарчили три милиона долара от нейните пари, дължаха още два милиона за къщата в Париж и имаше още около милион неплатени сметки. Това бе главозамайващо количество пари, които бяха изхарчени за по-малко от две години. А Бернар не бе платил нито грош.

Когато влезе в офиса на частния детектив, Мари Анж усети как сърцето ѝ се свива. Офисът беше малък, мръсен и тъмен, а самият детектив и се видя раздърпан, рошав и враждебно настроен. Той ѝ зададе много лични въпроси, като си водеше бележки. Когато му разказа как стоят нещата с къщите и парите, младата жена видя по лицето му, че има основания за тревога. Пропиляването на толкова много пари в нейните очи не правеше Бернар лъжец. Всъщност това дори не я тревожеше толкова много, колкото сметката за рубинения пръстен. Заради тази сметка тя искаше отговор. Защо тази, която го бе купила, бе използвала фамилията на Бернар? Той ѝ бе казал, че никой от роднините му не е жив. Мари Анж все още искаше да вярва, че съществува съвсем просто и невинно обяснение. Не беше невъзможно във Франция да има и друг човек, който да носи същото фамилно име!

— Искате ли да проверя и за други неплатени сметки? — попита я детективът и тя кимна.

Вече му бе разказала своите версии за жената и пръстена. Но не можеше да си представи, нито да повярва, че Бернар я лъже или че купува скъпи подаръци за любовницата си, след което представя сметките на нея. Никой не е толкова коравосърдечен, нетактичен и дързък. Със сигурност не и нейният Бернар. Та той бе толкова чувствителен, искрен и честен човек! Мари Анж вярваше в това.

— Наистина не мисля, че съществува проблем — извинително се усмихна на детектива. — Просто започнах малко да се притеснявам, когато намерих тази камара неплатени сметки. Открих склада, за който той не ми е казал... И сега този пръстен... Не знам коя може да е жената, нито защо сметката е дошла при моя съпруг. Вероятно е някаква нелепа грешка.

— Разбирам — кимна детективът безизразно. Сетне вдигна глава и ѝ се усмихна. — Аз обаче на ваше място бих се притеснявал много повече. Това са ужасно много пари, които са изтекли от вашата сметка за две години. — Поведението на тази жена, му се струваше безразсъдно, дори налудничаво. Нима беше толкова глупава или наивна? Как бе допуснала, как бе позволила на съпруга си да я манипулира така? Да, сигурно това беше обяснението. Беше много млада и много невинна, реши детективът, явно съпругът ѝ бе използвал точно тези ѝ качества и добре си бе оплел кошницата.

— Ами всичко това бяха всъщност един вид инвестиции — започна да обяснява Мари Анж. — Къщите ни са прекрасни, и двете са исторически паметници. — Повтаряше като малоумна същите неща, които Бернар ѝ бе казал, за да обясни разходите и цената по реставрацията. Но сега се страхуваше, че съществуват много тайни, които тя не знае. Та нали не ѝ бе казал нито дума за къщата в Париж, бе я купил и започнал да ремонтира, преди да го разкрие, и в момента Мари Анж се чудеше колко ли още неща е скрил съпругът ѝ от нея.

Но младата жена изобщо не бе подготвена за онова, което детективът ѝ разкри. След няколко дни той ѝ се обади и ѝ предложи да се срещнат в Париж, ако тя желае, или, ако предпочита, да я посети в замъка. Бернар беше в Париж, а Робер бе само на шест седмици и бе леко настинал, така че тя предложи на детектива той да дойде при нея.

Човекът пристигна на следващата сутрин и тя го заведе в кабинета, който Бернар използваше, когато работеше тук. По лицето на детектива Мари Анж не успя да прочете нищо. Предложи му кафе, но той отказа. Искаше възможно най-бързо да приключи тази неприятна история, затова извади една папка от куфарчето си и погледна внимателно младата жена в очите. Неочаквано тя изпита странно усещане. Нещо ѝ подсказа, че трябва да се подготви за лоши новини и че ще чуе неща, които не би искала да чува.

— Бяхте права да се тревожите за сметките — започна детективът направо. — Има още шестстотин хиляди долара неплатени сметки, повечето от които са за картини и дрехи.

— Дрехи ли? За кого? — попита тя, изненадана и обърквана, също както когато разбра за пръстена, но детективът бързо разсея страховете ѝ.

— За него самия. Съпругът ви има много скъп шивач в Лондон и сметка за около сто хиляди в „Хермес“. Останалото е за картини, художествени произведения, антики, предполагам за къщите ви. А рубиненият пръстен е купен от жена, която се казва Луиз дьо Бошан. Всъщност сметката е пристигнала при съпруга ви наистина по погрешка добави детективът.

Мари Анж му се усмихна щастливо. Ето на, точно както бе предполагала! Беше просто грешка! Значи Бернар не бе я мамил с друга жена. Сметките щяха да бъдат платени, а закупените вещи — продадени. Но ако имаше любовница, тогава сърцето ѝ щеше да бъде

разбито. Дори не я интересуваше какво още има да ѝ каже детективът. Тя вече бе оправдала напълно Бернар в сърцето си и дори се срамуваше от подозренията, които бе имала към него.

— А най-интересното за тази Луиз дьо Бошан е — продължи невъзмутимо мъжът въпреки ослепително щастливата усмивка, изписана върху лицето на Мари Анж и очевидната липса на внимание от нейна страна, — че вашият съпруг се е оженил за нея преди седем години. Предполагам, че не сте знаели това. Или нарочно не сте ми го съобщили?

— Но това е невъзможно — възкликна възмутена Мари Анж, като го изгледа враждебно. — Как можете да говорите така! Неговата съпруга и синът му са загинали преди дванадесет години. Синът му е бил на четири. Тази жена сигурно лъже. — Дали пък Бернар не е имал кратък брак след трагедията, бързо разтрогнат, за който не бе ѝ казал. Но младата жена не допускаше мъжът ѝ да я лъже, ето защо не повярва на нито една дума.

— Не е точно така — продължи детективът. От сърце съжеляваше това невинно, объркано и според него глупаво момиче. — Синът на Луиз дьо Бошан наистина е умрял при пожар, но това е станало преди пет години. Момченцето е било нейно дете от предишен брак, нямало е нищо общо със съпруга ви. Той не му е баща! А жената е оживяла. Невероятна случайност е, че си е купила този пръстен и сумата по погрешка е била препратена към сметката на съпруга ви. Дамата ми показва документи, с които удостовери брака си, както и изрезки от вестниците за пожара. Господин графът е получил цялата застраховка за изгорелия замък. Всичко е било закупено с нейни средства, но се е водело на негово име. Смятам, че е използвал парите от застраховката, за да купи Шато де Мармутон. Но не е имал достатъчно пари да го ремонтира, докато не е срещнал вас — завърши доста откровено и грубичко той. — И откакто се е оженил за Луиз дьо Бошан, не е работил нито ден.

— Той знае ли, че тя е жива? — попита наивно Мари Анж. Беше съвсем объркана и не знаеше какво да мисли. Изобщо не бе предполагала, че Бернар е способен да я лъже. И че е правил това цели две години сигурно имаше някаква огромна грешка. Бернар не би могъл да я лъже! Не и той!

— Мисля, че знае. Защото са се развели.

— Но това не може да бъде! Та ние се оженихме в католическа църква! Вие знаете правилата на католицизма!

— Вероятно е платил на свещеника. На този свят всичко може да бъде купено с пари — промърмори детективът. Той не си правеше никакви илюзии относно Бернар, за разлика от младата му съпруга — когато говорих с мадам Дьо Бошан. Тя ще се радва се срещне с вас, ако вие искате, разбира се. Помоли ме да ви предупредя да не казвате нито дума на съпруга си за онова, което сте предприели. Детективът подаде на Мари Анж визитка с телефонен номер в Париж и тя видя, че адресът е в прекрасен квартал. — Горката жена е изгоряла много лошо по време на пожара и има белези. Казаха ми, че живее доста усамотено — догони я странната мисъл, че никой от приятелите на Бернар не бе споменал нито дума за жената и сина, който бе загубил. — Останах с чувство, че така и не се е оправила след загубата на детето — допълни Мари Анж, очите ѝ се напълниха със сълзи. Сега, когато имаше деца, мисълта да ги загуби ѝ изглеждаше като кошмар, сърцето ѝ се сви от жал към непознатата жена, която и да бе тя и каквато и да бе връзката ѝ с Бернар. Все още не вярваше на тази история и искаше да стигне до самия край, до дъното. Някой лъжеше, но това със сигурност не беше Бернар.

— Мисля, че би трябвало да се срещнете, графиньо. Тя може да ви разкаже много за съпруга ви и вероятно това са неща, които трябва да знаете.

— Например? — попита Мари Анж, напълно объркана.

— Тя мисли, че той е причинил пожара, в който е загинало детето ѝ. — Детективът премълча, че Луиз дьо Бошан смяташе, че той се е опитал да убие и нея. Тя щеше да ѝ го каже сама, каквото и да ѝ струваше. Но той бе силно впечатлен от бившата госпожа дьо Бошан и от онова, което бе чул от нея.

— Но това е ужасно! — Мари Анж бе възмутена. — Как може да говори такива неща! Сигурно има нужда да обвини някого за нещастията. Вероятно не може да приеме факта, че е било нещастен случай и че момченцето ѝ е умряло. — Това обаче не обясняваше друг факт. Този, че жената бе останала жива. Защо Бернар я бе обявил за мъртва? Защо бе скрил, че момченцето не бе негов син, че впоследствие се бе развел с майка му. Мисълта ѝ неочаквано заработи на бързи обороти. Беше изпълнена с подозрения и съмнения, въпроси

без отговори и тя не знаеше дали бе благодарна, или съжаляваше, че детективът бе открил Луиз дьо Бошан. Странно, но почувства голямо облекчение, когато разбра, че неизвестната жена не му е любовница. Но тя го обвиняваше за смъртта на сина си, а това не бе нито утешително, нито приятно. И защо историята, която ѝ бе разказана от детектива, бе толкова различна от историята на Бернар? Мари Анж въобще не бе сигурна, че иска да се види с жената и да отвори кутията на Пандора. Но след като детективът си отиде, тя излезе на дълга разходка в овощната градина, мислейки за Луиз дьо Бошан и нейния син.

Беше ѝ много трудно да подреди информацията в ума си. Освен това се тревожеше, че все още има неплатени сметки. Въпреки настояването на Бернар да ги покрие тя не искаше да се опитва да получи останалата част от парите си. Струваше ѝ се прекалено рисковано, особено ако ги изхарчи всички. Това бяха нейните пари, а до този момент изразходваха само тях. Ако оставеше фонда непокътнат, поне щеше да запази някаква част.

Когато се върна от градината, за да нахрани бебето, мислите ѝ бяха още по-объркани. След като го сложи в креватчето му, сито и щастливо, остана дълго време пред телефона. Номерът, който детективът ѝ даде, беше в джоба ѝ, за да не попадне в ръцете на Бернар. Мари Анж извади нерешително визитката. Помисли си дали да не позвъни на Били и да говори с него, но тази мисъл ѝ се стори непоносима. Все още не знаеше истината и не искаше да обвинява напразно Бернар. Може би просто не, бе искал да ѝ признае, че е разведен. Може би беше обичал онова нещастно момченце като свой син. Но каквато и да бе истината, Мари Анж трябваше да я научи. Така че макар ръцете ѝ да трепереха, тя вдигна телефонната слушалка и набра номера на Луиз дьо Бошан.

От другата страна отговори дълбок, шлифован женски глас и Мари Анж попита за Луиз дьо Бошан.

— На телефона — отвърна спокойно жената и Мари Анж се поколеба за секунда дали да не затвори. Струваше ѝ се, че ѝ предстои да погледне в огледало, а не знаеше какво ще види там и се страхуваше.

— Обаждат ви се Мари Анж дьо Бошан — почти прошепна тя и дочу нещо като въздишка на облекчение от другата страна.

— Чудех се дали изобщо ще ми се обадите. Мислех, че няма — каза искрено жената. Не съм сигурна дали ако аз бях на ваше място, щях да го сторя. Но се радвам, че сте събрала смелост. Има някои неща, които смятам, че трябва да ви кажа. — Тя вече знаеше от детектива, че Бернар не бе съобщил на младата си жена за нейното съществуване и че това само по себе беше още едно обвинение, и то достатъчно сериозно. — Искате ли да се видим? Но ще трябва вие да дойдете, защото аз не излизам — добави тъжно Луиз.

Детективът бе обяснил на Мари Анж за белезите по лицето ѝ. Беше си направила няколко пластични операции, но изгарянията бяха дълбоки и белезите останаха. Беше ги получила, докато се бе опитвала да спаси сина си.

— Аз ще дойда в Париж — съгласи се Мари Анж, макар стомахът ѝ болезнено да се присви. Страхуваше се до смърт от онова, което тази жена щеше да ѝ разкаже. Инстинктът ѝ подсказваше, че вярата в съпруга ѝ е неоснователна, че поема голям риск, ако продължава да му вярва безрезервно, част от нея искаше да остави нещата така, да избяга някъде, да се скрие и да не прави нищо. Да не се среща с Луиз дьо Бошан, и да не говори с нея. Но нямаше избор, трябваше. Ако не го стореше, цял живот, щеше да се съмнява. Освен това смяташе, че го дължи и на Бернар. Трябваше да се освободи от съмненията си дори само заради бъдещето си с него.

— Кога мога да ви посетя?

— Утре, да речем. Твърде скоро ли е? — попита любезно Луиз. Не искаше да наранява бедното момиче. Единственото, което искаше, бе да спаси живота ѝ. От разказа на детектива ѝ бе станало ясно, че Мари Анж се намира в голяма опасност, а вероятно и децата ѝ. — Или вдругиден? — предложи тя, макар да не искаше да отлага срещата им.

Мари Анж въздъхна.

— Мога да тръгна утре и да дойда при вас към края на деня.

— В пет часа става ли?

— Да. Ще бъда при вас в пет. Може ли да дойда с бебето? Все още го кърмя и се налага да го взема със себе си. — Щеше да остави Елоиз с бавачката в замъка.

— Ще се радвам да го видя — каза Луиз, а на Мари Анж ѝ се стори, че долови сълзи в гласа ѝ.

— Значи до утре в пет — приключи разговора тя. Господи, как не ѝ се искаше да предприема това пътуване! Но нямаше начин. Трябваше да го направи. Можеше само да се надява, че ще се върне от него невредима, с възстановено доверие и любов към Бернар.

А на много километри от Шато де Мармутон, в Париж, след като затвори телефона, Луиз тъжно погледна снимката на своето малко момченце. То ѝ се усмихваше.

Колко много неща се бяха случили оттогава!

ГЛАВА 10

Пътуването от Шато де Мармутон до Париж ѝ се стори безкрайно. Мари Анж караше колата, а бебето лежеше в кошчето си на седалката до нея. Спря само веднъж, за да го накърми. Времето беше студено и ветровито. Пристигна в Париж в четири и половина, трафикът бе натоварен и тя закъсня пет минути, докато намери апартамента на Луиз дьо Бошан. Не знаеше нищо за първата жена на Бернар. Никога не бе виждала нейна снимка, нито пък на загиналото момченце. Едва сега осъзнаваше колко странно бе това при твърденията на Бернар колко много ги обича и страда за тях. Дали бе искал да остави всички спомени от предишния си живот зад гърба си, когато се бе оженил за нея? Но всичко изглеждаше още по-странно, защото в действителност жена му бе жива и той се бе развел с нея. Защо дори не бе споменал за това?

Мари Анж нямаше представа какво да очаква. Когато вратата се отвори, тя се сепна, виждайки жената пред себе си. Беше висока и елегантно облечена млада жена към края на тридесетте години. Русата ѝ коса бе дълга до раменете и когато се движеше, тя се люлееше като жива и обграждаше в красива рамка лицето ѝ. Но още в първия миг сърцето ѝ се сви, когато забеляза какво се бе случило с нея. Едната страна на лицето ѝ беше с гладка, чиста кожа и фини деликатни черти, но на другата те сякаш се бяха разтопили. Хирурзите и операциите не бяха допринесли много за заличаването им. По лицето ѝ имаше дълбоки и страшни белези. Опитите на лекарите да поправят следите от изгарянията се бяха провалили.

— Благодаря ви, че дойдохте, графиньо — рече учтиво Луиз дьо Бошан. Маниерите ѝ бяха аристократични, но в нея се чувстваше уязвимост. Беше като ранена птица, безпомощна. Обърна се, за да скрие обезобразената част от лицето си, и въведе Мари Анж в малък апартамент, обзаведен с безценни антични вещи. Двете седнаха на столове в стил „Луи XV“ и Мари Анж остави на земята кошчето, в което бебето сладко спеше.

Луиз дьо Бошан се усмихна, когато го погледна, но Мари Анж забеляза, че очите ѝ са пълни с мъка.

— Не виждам често бебета — обясни жената. — Всъщност от оня злощастен ден, в който умря синът ми, не съм зървала нито едно. — Предложи ѝ нещо за пиене, но Мари Анж учтиво отказа. Желанието ѝ бе само да чуе какво ще ѝ кажат. — Знам, че ще ви бъде тежко — започна с ясен, звънък глас Луиз, сякаш се опитваше да вдъхне сила както на себе си, така и на младата жена, която седеше срещу нея. — Вие не ме познавате. Нямайте причини да ми вярвате, но се надявам, заради вас и в името на вашите деца, да ме изслушате и отсега нататък много да внимавате. — Пое си дълбоко дъх, като отново извърна обезобразената страна на лицето си, а Мари Анж я гледаше с тревожни и уплашени очи. Тази жена не изглеждаше луда и макар да бе обгърната и пропита от скръб, нямаше вид на умопобъркана. И освен това беше ледено спокойна, когато започна да разказва своята история.

— Срегнахме се на едно празненство в Сан Тропе. Сега съм сигурна, че Бернар много добре е знаел коя съм. Баща ми беше известен човек имаше много недвижими имоти в цяла Европа и беше свързан с петролния бизнес в Бахрейн. Бернар явно бе проучил всичко за мен, както и че баща ми е безнадеждно болен и умира. Майка ми почина още когато бях дете. Нямах роднини, бях сама, бях млада, макар и не толкова, колкото сте вие сега. Той ме ухажваше пламенно и страстно и ме увери, че единственото, което иска, е да се ожени за мен и да има дете. Вече имах моето момченце от първия ми брак. То бе на две години, когато срещнах Бернар. Шарл, така се казваше малкото ми синче, просто се влюби в него. Направо го обожаваше. Бернар се държеше великолепно с него, беше щедър и добър и аз си помислих, че съм намерила идеалния баща и съпруг. Предишният ми брак приключи нещастно, а съпругът ми така и не пожела да види повече детето. Мислех си, че най-сетне Шарл е намерил любящ баща, а и аз бях много влюбена. Толкова много, че след като се оженихме, го включих в завещанието си наравно с Шарл. Струваше ми се, че това е най-малкото, което мога да направя за любимия си, пък и нямах намерение да умирам скоро. Но бях достатъчно глупава да му го покажа. Имахме къща в провинцията. Един замък в Дордон, който баща ми бе завещал на мен и където прекарвахме по-голямата част от времето си. Бернар ме засипваше с камари от сметки, но това е друга история. Сигурно

щеше да ме разори, ако му бях позволила. За щастие адвокатите на татко упражняваха контрол. Под тяхно влияние и настояване, аз му заявих, че повече няма да плащам сметките му. Това много го ядоса. По-късно открих, че дълговете му са повече от няколко милиона долара, и за да предпазя и двамата ни от скандал, бях принудена да ги изплатя. Онова лято бяхме в Дордон. — Луиз млъкна за миг. Очевидно се бореше с мъката си и се опитваше да събере сили за онова, което ѝ предстоеше да разкаже. — Шарл беше с нас... — Гласът ѝ сякаш се прекърши и затихна. После тя събра сили и продължи: — Беше на четири години, красиво, русо ангелче. Все още обожаваше Бернар, въпреки че аз вече не бях така очарована и омаяна от него, пък и бях доста притеснена от всички негови дългове. — Всичко дотук звучеше толкова познато, помисли си уплашено и объркано Мари Анж. Сякаш ставаше дума за нея самата. Думите на непознатата жена докоснаха чувствителна струна в душата ѝ и тя почувства жал и симпатия към нея и детенцето, което бе загубила. — Една нощ в замъка избухна пожар. Ужасен, бързо разразяващ се пожар. Преди да се опомня, половината къща бе обхваната от огъня и аз изтичах, за да взема детето. То спеше в стаята си над нашата, а детегледачката бе в отпуск. Когато стигнах, видях Бернар... — Гласът ѝ се стопи и премина в стенание. — Той заключваше вратата на Шарл отвън. Започнах да се боря с него, за да взема ключа. Блъснах го и успях да го изтръгна от ръката му. Влязох и грабнах Шарл от леглото, но се оказа, че не можем да излезем от стаята. Вратата беше затисната с нещо отвън, някаква мебел, стол може би или нещо друго. Не можех да изляза.

— О, Господи... — прошепна Мари Анж, а сълзите се търкаляха по лицето ѝ. Тя инстинктивно придърпа кошчето на Робер по-близо до себе си. И какво стана?

— Дойдоха пожарникарите и опънаха мрежа под прозореца. Трябваше да хвърля Шарл в нея. Страхувах се до смърт и го стисках в прегръдките си. Не смеех да хвърля детенцето си. Стоях така дълго време. Самата аз се боях да скоча. — Луиз се разрида, но в очите ѝ се четеше решимост да разкаже всичко, цялата истина на Мари Анж, без значение колко мъка ще ѝ струва това. — Чаках прекалено дълго — продължи през сълзи тя. — Синът ми се задуши от дима и умря в ръцете ми. Все още го притисках към гърдите си, когато скочих. Те се опитаха да го съживят, но вече беше много късно. А Бернар бе свален

от покрива. Крещеше истерично, че се бил опитвал да ни спаси, което бе чиста лъжа. Аз разказах на полицията какво бе направил и те, разбира се, провериха, но не намериха нищо, което да блокира вратата на стаята. Каквото и да е било, той го е преместил, след като аз скочих и преди да се качи на покрива. Каза на всички, че не съм в състояние да понеса скръбта от загубата на детето и затова търся да обвиня някого, в случая него, за да не виня самата себе си. Не спираше да плаче и всички му повярваха. Твърдеше, че съм била психически нестабилна, с лабилна нервна система и прекомерно, до безумие привързана към детето. Те повярваха и на това. Повярваха на всичко, което им каза. Нямахте свидетели, които да потвърдят моя разказ, но ако ни беше убил, той щеше да наследи цялото имущество, оставено от баща ми, и щеше да стане много богат. Страшно богат. По-късно пожарникарите откриха, че пожарът е започнал от тавана, вероятно вследствие на късо съединение. Една от жиците, които минавали оттам, била силно износена. Сигурна съм, че Бернар бе инсценирал всичко това, но не можех да го докажа. Все пак не можех да не вярвам на очите си. Видях го как заключва вратата на стаята на Шарл, знам, че след това я е затиснал с нещо, за да не можем да излезем. Всичко, което зная, графиньо, е, че синът ми загина по негова вина. — Очите й не се откъсваха от Мари Анж и сякаш пронизваха сърцето й. Би било по-лесно и по-безболезнено да повярва, че тази жена е луда, че иска да обвини някого, както Бернар бе изтъкнал при разследването. Но нещо в историята и в начина, по който я разказа, я караше да трепери от ужас. И въпреки че не искаше да й повярва, не можеше да отрече, че ако жената бе казала истината, то Бернар беше чудовище и убиец. Това бе толкова сигурно, колкото ако бе убил детето със собствените си ръце.

— Не знам какво е вашето положение — продължи Луиз, без да сваля поглед от младата жена, която бе грабнала бебето си в ръце и трепереше изплашена до смърт и объркана от зловещата история, което току-що бе чула. — Но разбрах, че имате много пари и нямате близък, който да ви защити или да ви помогне. Вие сте твърде млада, но вероятно имате добри адвокати, вслушайте се в съветите им. Дано да сте по-мъдра от мен. Не му оставяйте парите си в завещание, ако вече не сте го направили. Вземете мерки той да не наследи автоматично всичко, ако, не дай, Боже, внезапно умрете. В противен

случай трябва да знаете, че вие и вашите деца се намирате в голяма опасност. А ако той отново е затънал до гуша в дългове, опасността е по-голяма. Ако бяхте моя дъщеря или сестра... — очите ѝ отново се напълниха със сълзи, — щях да ви моля най-настойчиво веднага да вземете децата си и да избягате. Трябва да спасите живота си.

— Не мога да направя това — отвърна Мари Анж с пресекнат шепот. Бе изплашена до смърт. Гледаше Луиз и искаше да вярва, че е луда, но знаеше, че не е така. Беше напълно обърквана от историята, която чу. Звучеше ѝ налудничаво, но в същото време съвсем истински. — Аз го обичам, той е баща на децата ми. Вярно, че е задлъжнял, но аз имам достатъчно пари и мога да платя сметките му. Няма причини да ни убива, нито да ни наранява. Та той може да получи всичко, което иска. — Щеше ѝ се да вярва, че онова, което бе чула, е лъжа. Но бе невъзможно.

— Всяко богатство се изчерпва и свършва — отговори просто Луиз. — Когато вашето пресъхне, той ще ви изостави. Но преди да го направи, ще вземе всичко, което може. А ако има нещо, което може да получи след вашата смърт, той ще намери начин да го получи. Бернар е невероятно алчен и зъл човек. — Всъщност той беше нещо много пострашно. Беше убиец. — Дойде на погребението на Шарл и плака повече от всички останали, но вече не можеше да ме заблуди. Той го уби, все едно го направи със собствените си ръце. Така и не успях да докажа това. Вие обаче трябва да направите всичко възможно, за да защитите децата си. Бернар дьо Бошан е опасен престъпник.

В стаята настъпи дълга и мъчителна тишина, тежка като агония. Дълго време двете жени се гледаха, без да проговорят. За Мари Анж беше много трудно да повярва, че Бернар е толкова лош, колкото го описа Луиз. Все още не знаеше какво да мисли за историята, която чу. Горката жена! Може би в паниката си наистина си бе въобразила, че вратата е блокирана, но пък нямаше никакво обяснение защо Бернар се е опитвал да заключи стаята на детето отвън. Дали е искал да го предпази от дима и огъня? Не, дори и това не ѝ изглеждаше особено правдоподобно обяснение. Или може би бе демоничен и зъл и целта му е била да ги убие, както бе казала Луиз. Мари Анж не знаеше нито какво да мисли, нито какво да каже. Гърлото ѝ бе свито от ужас, изненада и страх.

— Съжалявам за това, което се е случило. Нямаше думи, с които да изрази колко ѝ е мъчно за загубата на детето. Погледна тъжно нещастната майка и реши, че е длъжна да ѝ предаде версията, която Бернар ѝ бе представил. — Той ми обясни, че сте умряла заедно със сина ви. Преди десет години. — Всъщност всичко бе станало преди пет години, а от развода им бяха минали само три. — Каза ми още, че Шарл е бил негов син. Беше много тъжен и изглеждаше искрен.

Луиз се усмихна.

— Разбира се, Бернар е невероятен артист, при това неустоим чаровник и сърцевед. Ще ти извади душата с памук, преди да си се усетил. Ще те накара да се влюбиш, преди да си мигнал. Ще ти донесе от десет кладенци вода и ще ти сваля звезди от небето, докато паднеш в ръцете му. Изпитала съм всичко това на гърба си. Вие не сте първата му жертва. А ви е разказал историята така, защото му е по-изгодно. Ще му се да съм умряла. Все пак има голям късмет. Аз въобще не излизам и се виждам само с неколцина близки приятели. След следствието не се срещах абсолютно с никого. Стоях затворена месеци наред. За всички от неговото обкръжение аз наистина съм мъртва. Освен това няма смисъл да се опитвам да убедя хората във верността на онова, което казвам. Знам какво се случи. Бернар също го знае, няма значение какво твърди. Бъдете внимателна — предупреди я отново тя и стана. Изглеждаше изтощена, а в очите ѝ все още блестяха сълзи. — Ако нещо се случи с вас, ще свидетелствам срещу него. Думите ми сега може да не означават нищо, но вероятно някой ден ще означават. Надявам се да нямате нужда от мен тогава.

— Аз също — рече Мари Анж, докато вървяха към вратата на апартамента. Бебето заплака.

— Пазете се от него — отново ѝ напомни Луиз, като си стиснаха ръцете.

— Благодаря ви, че ме приехте — кимна учтиво Мари Анж. В мига, в който заслиза по стълбите, осъзна, че краката ѝ треперят и че плаче за Луиз и за нейния син, а също и за самата себе си. Искаше да се обади на Били и да му разкаже всичко, но той какво ли би могъл да направи. Може би наистина трябваше да послуша Луиз и да избяга някъде, поне да размисли на спокойствие.

Беше почти седем часът, когато си тръгна от авеню „Фош“, и бе станало прекалено късно да пътува обратно за Мармутон. Затова реши

да остане да ноцува в апартамента в Париж, макар да знаеше, че Бернар е там. Направо се страхуваше да го види и се надяваше той да не усети промяната, която бе настъпила в нея. Когато влезе в апартамента, Бернар тъкмо се бе върнал от среща с архитекта на улица „Варен“.

Къщата била почти готова, щяла да бъде напълно завършена преди Нова година. Мъжът ѝ изглеждаше щастлив и приятно изненадан да я види. Целуна бебето, но докато го наблюдаваше, Мари Анж си мислеше единствено за детенцето, което бе умряло в пожара, и за жената с обезобразеното лице.

— Какво правиш в Париж, любов моя? Каква прекрасна изненада! — възкликна Бернар. Изглеждаше искрено поласкан и щастлив да я види и тя неочаквано се почувства виновна за срещата си с Луиз. Беше ли тази жена луда? Ами ако нищо от онова, което чу, не беше истина? Ако се е побъркала от скръб и е решила да обвини някой друг за смъртта на сина си? Ако сама беше виновна за всичко? Ако тя самата го бе убила със своята нерешителност и колебание! Мисълта за това я накара да се разтрепери и когато Бернар я прегърна, Мари Анж бе обзета от тъга и любов. Не искаше да повярва на обвиненията. Не искаше да мисли, че съпругът ѝ е зъл, коварен и жесток, какъвто го бе описала Луиз. Може би ѝ беше казал, че бившата му жена е мъртва, защото не бе искал да си спомня отново ужаса на разследването и нейните обвинения към него. Може би, не, сигурно имаше някаква причина да я излъже, било и само заради страха да не я загуби или рани. В края на краищата той беше човек!

— Хайде да излезем да вечеряме навън! Ще вземем и бебето с нас и ще хапнем в някое бистро. Все още не си ми казала защо си тук — рече Бернар, като я гледаше с влюбени очи. Мари Анж усети как се разкъсва на две. Едната половина го обожаваше, другата се страхуваше от него.

— Липсваше ми — отвърна тя, а той се усмихна и я целуна нежно. Беше толкова мил и внимателен, толкова добър и нежен с бебето, че тя все повече се усъмняваше в разказа на Луиз. Единственото нещо, което не можеше да отрече и за което не можеше да си затвори очите, бяха огромните сметки и дългове, които наистина съществуваха. Но това не бе чак толкова фатално и може би с времето щеше тактично да го помоли да не харчи толкова и да я държи в

течение на сделките си. И най-вероятно я бе лъгал от страх. Почувства се доста по-сигурна и спокойна, когато излязоха да вечерят. През цялото време ѝ разказваше разни весели истории и я разсмиваше. Много артистично пресъздаваше смешните слухове и клюки, които бе научил за някои от техните приятели.

Беше толкова мил и така я обичаше! Когато си легнаха, Мари Анж бе сигурна, че Луиз дьо Бошан бе лъгала, вероятно за да му отмъсти. Всъщност жената може би имаше основателна причина. Нали я бе изоставил. Сигурно го ревнуваше.

Все пак премълча за срещата. Изпитваше не гняв, а съжаление към жената, макар вече да не ѝ вярваше. Та нали беше живяла цели две години с Бернар и имаше две деца от него. Той не беше човек, който би могъл да убие жена или дете. Та той бе неспособен да нарани някого! Единственият му грях или порок, ако изобщо можеше да се нарече така, реши Мари Анж, заспивайки в прегръдките му, бе, че бе направил малко дългове. Това, че бе излъгал, че е вдовец, тя можеше да прости. Сигурно като католик и джентълмен за него бе изглеждало прекалено голям грях да ѝ признае, че е разведен. Каквито и да бяха причините, Мари Анж го обичаше и не вярваше нито за миг, че е убил сина на Луиз.

ГЛАВА 11

Когато се върнаха в Шато де Мармутон, Мари Анж се чувстваше виновна и затова беше два пъти по-мила с Бернар. Скоро обаче откри, че са дошли нови сметки. Той най-безгрижно ѝ обясни, че бил забравил да плати наема за вилата и яхтата миналото лято, така че се налагаше тя отново да покрие разходите със своите пари. Но това вече ѝ изглеждаше нещо съвсем дребно и простимо.

Къщата на улица „Варен“ беше почти завършена и понеже се бе натрупала цяла камара от неплатени сметки, младата жена реши да вземе заем, за да ги изплати. Инвестициите на Бернар, които уж щяха да се възвърнат, така и не се появиха. И тя престана да пита за тях. Нямаше смисъл. Дори вече не вярваше особено, че изобщо съществуват. Вероятно бе загубил парите или имаше по-малко, отколкото казваше. Но за нея това нямаше никакво значение. Тя не искаше да го затруднява излишно. Имаха две прекрасни къщи и две чудесни дечица. И макар да се сещаше от време на време за срещата си с Луиз дьо Бошан, Мари Анж се стараше да не мисли за нея и не спомена нито дума на съпруга си. Беше сигурна, че жената е озлобена и затова го клевети и обвинява безпричинно. Всъщност твърденията, че той е убил детето ѝ, бяха ужасни. Но Мари Анж ѝ прощаваше обвиненията към съпруга ѝ, защото бе сигурна, че ако тя загуби някое от децата си, сигурно също ще се побърка. Бернар и бебетата бяха всичко, което имаше на този свят и заради което живееше. Очевидно бе, че Луиз дьо Бошан се бе побъркала от мъка.

Когато Бернар ѝ заговори за купуването на един дворец във Венеция или на къща в Лондон, тя му се скара като на малко момче, което иска още и още бонбони, и му каза, че вече си имат достатъчно къщи. Той възнамеряваше да пътува до Италия, за да огледа и една яхта. Имаше ненаситен апетит за скъпи и луксозни вещи, къщи, коли, но младата жена вече бе твърдо решила да го наглежда и да не му позволява повече екстравагантности. Когато Робер навърши три месеца, Бернар започна да говори за още едно дете. Идеята допадна на

Мари Анж, но този път тя искаше да изчака още няколко месеца, макар че вече си бе възвърнала предишната форма и фигурата ѝ бе по-красива и съблазнителна от всякога. Но искаше да се наслаждава още известно време на компанията на мъжа си, а не отново да носи бебе. Тази зима планираха да пътуват до Африка и тя смяташе, че там ще бъде много забавно и интересно. А за Коледа щяха да направят голямо тържество в замъка и друго едно, още по-голямо, на Нова година, когато щяха да отидат в къщата на улица „Варен“ и да направят официалното ѝ откриване.

Мари Анж беше заета с децата, затова се обади на Били няколко седмици преди Коледа, за да го попита за плановете му за сватбата. Щеше ѝ се да отиде до Айова, за да го види, но Америка бе толкова далеч и все нямаше време. Той я попита закачливо дали не е отново бременна. В края на разговора им Били най-неочаквано ѝ зададе въпроса дали всичко е наред.

— Да. Добре съм. Защо ме питаш? Винаги бе имал силно развито шесто чувство по отношение на Мари Анж и предусещаше, когато нещо не е наред, но тя настоя, че е добре. Не му каза за срещата си с Луиз дьо Бошан от лоялност и преданост към Бернар. Пък и знаеше, че ще ѝ бъде много трудно да обясни ситуацията, на когото и да е, особено на Били, който винаги бе хранил подозрения към съпруга ѝ.

— Просто се тревожа за теб. Това е всичко. Не забравяй, че никога не съм виждал съпруга ти. Как мога да знам дали наистина е стабилен?

— Вярвай ми — усмихна се Мари Анж, пред очите ѝ изникнаха червената му коса и луничките по лицето му. — Той наистина е най-стабилният мъж на света. — Стана ѝ тъжно, че не бе виждала Били от толкова дълго време. Но той бе щастлив за нея, защото тя отново живееше в Шато де Мармутон и бе създала чудесно семейство. Всичко изглеждаше като справедлив обрат на съдбата. След лошото идва хубаво, това беше стара поговорка.

— Чула ли си нещо за леля си? — Карол вече бе над осемдесет години и Мари Анж знаеше, че не е добре. Беше ѝ изпратила картичка за Коледа заедно със снимка на Елоиз и Робер, но за леля ѝ това едва ли щеше да има някакво значение. Карол винаги ѝ пишеше около Коледа по една кратка лаконична бележка, веднъж в годината.

Единственото, което казваше в нея, бе, че се надява Мари Анж и съпругът ѝ да са добре. Нищо повече.

— Ще дойдеш ли за сватбата през юни? — попита я Били.

— Ще се опитам.

— Мама поръча да вземеш и децата. — Но това едва ли щеше да стане, защото пътуването бе прекалено дълго за тях и ако Бернар изпълнеше намеренията си, тя отново щеше да бъде бременна.

Те побъбриха още малко за незначителни неща и когато чу, че Бернар се прибира, Мари Анж затвори телефона и отиде да го посрещне с целувка.

— С кого говореше? — Той винаги беше много любопитен и искаше да знае какво е правила, кого е видяла и с кого е говорила. Сякаш през цялото време се стремеше да бъде част от нейния живот, да знае всичко за нея, макар че по отношение на своя бе потаен и Мари Анж не знаеше почти нищо.

— С Били, от Айова. Все още иска да отидем за сватбата му през юни.

— Много време има дотогава, пък е и много далеч — усмихна се Бернар. За него Щатите бяха само Лос Анджелис и Ню Йорк. Беше ходил няколко пъти до Палм Бийч, но някаква си ферма в Айова бе под нивото му и определено не отговаряше на стила му. Току-що си бе купил комплект кафяви куфари от кожа на алигатор и Мари Анж трудно можеше да си ги представи хвърлени в каросерията на очуканото старо камионче. Беше се опитала да убеди Били да дойде с младата си булка на меден месец в Шато де Мармутон, а после да отидат в Париж, но той само се бе изсмял на предложението ѝ. Двамата с Деби бяха пресметнали, че дори една седмица в Големия каньон ще им излезе прекалено скъпо, дори един уикенд в Чикаго не е по джоба им. А Франция! Боже мили, това бе съвсем друг свят, друг живот, просто една мечта! Двамата спестяваха всяко пени и го влагах в във фермата.

— Какво прави днес, любов моя? — попита я Бернар след вечеря. Бяха си наели готвачка от града и сега имаха повече свободно време за себе си и за децата, което беше чудесно. Но Мари Анж съжаляваше, че не готви сама за Бернар. Суетнята в кухнята ѝ липсваше.

— Нищо особено. Приготвих някои неща за тържеството за Коледа и пазарувах. Играх си с децата. Елоиз е настинала. А ти?

Той се усмихна тайнствено.

— Купих петролен кладенец — произнесе така тържествено, сякаш очакваше да забият барабани. Изглеждаше ужасно доволен, но Мари Анж се намръщи.

— Какво си направил? — Надяваше се, че се шегува, но мъжът ѝ изглеждаше искрено въодушевен, което направо я плашеше.

— Купих един петролен кладенец. В Тексас. Казаха ми, че едни хора продавали акции и аз направо извадих голям късмет. Преди това те са направили голям удар в Оклахома. — Той целият сияеше, беше безкрайно доволен и щастлив от сделката.

— И как го купи? — Мари Анж почувства как паниката расте в нея и я хваща за гърлото. Почти не можеше да говори.

— С полица. Познавам тези хора много добре.

— И колко струва? — Беше нервна, а той изглеждаше весел. — Колко струва твоят дял?

— Беше страхотна сделка! Те ми позволиха да платя половината сега, с полица за осемстотин хиляди долара. Няма да плащам другата половина чак до следващата година. — Но тя още отсега знаеше, че Бернар никога няма да я плати. Това щеше да стори тя, като вземе още пари на заем срещу нейния попечителски фонд. Преди две години десет милиона долара ѝ изглеждаха огромно богатство, сега постоянно се страхуваше, че те ей така, един ден ще се изпарят и ще свършат. В ръцете на Бернар десет милиона долара можеха да се разсеят като прах за един миг.

— Скъпи, не можем да си го позволим. Тъкмо приключихме с плащането на къщата.

— Мила моя — усмихна се той на нейната наивност и се наведе да я целуне. — Ти си една много, много богата дама. Имаш достатъчно пари до края на живота си и трябва да накараме късметът да работи за нас. Вярвай ми! Познавам тези хора. Те са го правили и преди.

— Кога трябва да покриеш полицата?

— До края на годината — отвърна безгрижно Бернар.

— Значи след две седмици. — Мари Анж направо бе смаяна от онова, което чу.

— Повярвай ми, ако можех, щях веднага да я покрия аз. Твоите съветници в банката би трябвало да ми благодарят, че ти правя услуга — рече Бернар, без да му мигне окото.

Мари Анж си легна и остана будна почти цялата нощ, мислейки за безразсъдното поведение на мъжа си.

На сутринта, когато се обади в банката и съобщи новината, съветниците ѝ нямаха никакво намерение да благодарят на Бернар и категорично отказаха да ѝ отпуснат пари. Младата жена нямаше избор, трябваше да го съобщи на Бернар, който буквално побесня.

— Господи! Как може да бъдат толкова глупави! И сега, ти какво очакваш от мен да направя! Моята честна дума е поставена под съмнение! Дори моята чест! Те ще си помислят, че съм някакъв гнусен лъжец, може дори да ме дадат под съд. Преди два дни подписах документите. Знаеш това, Мари Анж! Трябва да наредиш на банкерите си да платят.

— Направих го — отвърна сърдито тя, — но може би трябваше да ги попитаме, преди да подписваш каквото и да е.

— Та ти не си бедна! Що за глупости! Аз ще им се обадя утре — приключи разговора Бернар, намеквайки по този начин, че тя не се е справила както трябва.

Но когато се обади в банката, оттам бяха дори още по-категорични и му заявиха направо, че няма да отпуснат никакви пари.

— Мандалото падна — отрязаха го банкерите. Бернар беше ядосан както никога досега.

— Ти ли си им казала да се държат така с мен? — попита я подозрително той.

— Разбира се, че не. Но ние в действителност изхарчихме страшно много пари за двете къщи, цяло богатство.

Каза ние, но всъщност той не беше дал нито стотинка. И освен това беше пропилял още един милион долара, че и повече за картини и по други сделки. Нейните банкери я бяха уверили, че ще защитават интересите ѝ, и онова, което бе останало от богатството ѝ. За нейно добро. Тя би трябвало да мисли за бъдещето си и за децата си. И ако не можела да спре и да обуздае съпруга си, то те щели да го сторят.

Бернар вилнееше като животно в клетка. Непрекъснато викаше, гневеше се и се караше. Държеше се като сърдито дете, на което са отнели любимата играчка. Обаче нищо не можеше да направи. Сядаха

да се хранят в пълно мълчание, а когато в края на седмицата Бернар се върна от кратко пътуване до Париж, той извика Мари Анж в кабинета си и ѝ съобщи, че в банката ѝ го третирали като жиголо. Очевидно тя била виновна за това положение. Не можел повече да търпи подобно отношение и смятал да я напусне. Няма намерение да позволи да се отнасят така с него. Или щели да живеят и да си имат доверие, или... Няма да продължи да живее в брак, в който го смятат за дете и не му вярват.

— Откакто съм те срещнал работя само и единствено за твоите интереси — заключи той. Изглеждаше наранен. — Господи! Като си помисля само! Позволих ти да останеш тук, макар че въобще не те познавах, защото чувствах колко много означаваш за мен. Изхарчих цяло състояние, за да ремонтирам и реставрирам този замък, защото е спомен от твоето детство. Купих къщата в Париж, защото мислех, че заслужаваш да блестиш в обществото. Единственото, което съм правил, е било да работя само за теб и за нашите деца от деня, в който те срещнах. И сега откривам, че ти не ми вярваш. Не мога да живея повече така.

Мари Анж бе истински ужасена от думите му. А като си помисли, че ще го загуби, направо изгуби ума и думата. Имаше две малки невръстни деца и може би отново беше бременна. Идеята Бернар да я изостави и да си отиде, я изпълни с такъв ужас, че реши да му даде всичко. Всичко, което той поиска, ѝ през ум не ѝ мина, че реставрацията на замъка, за която говореше той, всъщност беше платена с нейните пари. Трябваше да плати и къщата в Париж, която бе купил, без дори да я попита, така както бе подписал полицата на стойност милион и шестстотин хиляди долара за петролния кладенец, отново, без да ѝ каже предварително.

— Съжалявам, Бернар... Съжалявам... — отвърна нещастно Мари Анж. — Не е моя грешка. Банката не ми дава парите.

— Не ти вярвам! Ти дори не си се опитала. И съм абсолютно сигурен, че грешката е твоя — отвърна сърдито Бернар. — Тези хора работят за теб, Мари Анж. Парите са си твои, те са длъжни да ти се подчиняват. Кажи им какво искаш, те трябва да го изпълнят. Освен, разбира се, ако не искаш да ме zlepоставиш публично, като откажеш да покриеш един дълг, който съм направил заради теб. Ти ще получиш печалбата от тази инвестиция! Ти, Робер и Елоиз.

Беше така искрен и благороден! Мари Анж имаше чувството, че го е ранила право в сърцето. И се почувства двойно по-наранена.

— Те не са ми подчинени, Бернар. Те са мои попечители, знаеш това. Те вземат решенията, аз не мога да се меся. — Очите ѝ го молеха за прошка и разбиране.

— Аз пък знам, че би могла да ги дадеш под съд, за да си вземеш онова, което си е твое, ако искаш.

— Ти това ли искаш да направя? — попита го смаяна Мари Анж.

— Ако ме обичаш, ще го направя. — Всичко беше ясно.

На следващия ден Мари Анж отново говори с попечителите и те отново категорично ѝ отказаха. Когато ги заплаши със съд, оттам недвусмислено ѝ отговориха въобще да не прави опити, защото ще загуби делото. Обясниха ѝ, че пред съдията ще бъде посочено съвсем точно и ясно колко безразсъдно са били изхарчени парите, и я увериха, че на този свят няма да се намери нито един съд, който да отвори фонда при тези обстоятелства за момиче на нейната възраст.

Тя все още бе само на двадесет и три години и bankerите ѝ знаеха колко алчен е Бернар и колко подозрителен е за съда, но не ѝ го казаха.

Когато разказа на съпруга си за разговора, той студено ѝ заяви, че допълнително ще я извести какво е решил да прави. Но тя вече знаеше. Нали я бе заплашил, че ще я напусне, ако не покрие дълга му. Оставаха по-малко от две седмици до деня, в който трябваше да плати.

Настъпи вечерта на коледното тържество. От няколко дни Бернар не ѝ говореше. Държеше се като предаден, несправедливо обвинен, нещастен човек и я караше да си плати за това.

Мари Анж беше нервна. Посрещаше и поздравяваше гостите вяло и с отнесен поглед. Бернар както винаги беше елегантен, величествен, но хладен. Носеше ново вечерно сако, ушито в Лондон, и уникални кожени обувки по специална поръчка. Както винаги дрехите му бяха изключително скъпи. Мари Анж бе облякла дълга рокля от червена коприна, която Бернар ѝ бе купил от „Кристиан Диор“. Но въобще не се чувстваше празнично и се тревожеше до смърт, че мъжът ѝ до края на годината ще я напусне, тъй като не ще успее да изплати полицата. Явно беше дълбоко засегнат, задето тя не бе направила нищо за него.

Не ѝ каза нито дума, когато въведоха гостите си в трапезарията за вечеря, а след това, когато засвири музиката, танцува с всяка друга жена в салона, но не и със своята собствена. За Мари Анж това бе една много мъчителна вечер.

Минаваше полунощ, когато някой в кухнята каза, че му мирише на дим. Ален Фурние миеше чинии и помагаше на сервитьорите да почистят. Той реши да отиде и да провери какво става. Първоначално сервитьорите смятаха, че мирише от фурната, която бяха почистили, някой предположи, че може да е от свещите, запалени из цялата къща, или от някоя незагасена цигара. Но за да бъде сигурен, Ален се изкачи по стълбите, за да огледа. На втория етаж откри една свещ, която се бе наклонила прекалено близо до тежките нови завеси. Пискюлите им бяха подхванали огъня и едната завеса вече гореше.

Ален я откъсна от корнизата, хвърли я на земята и започна да я тъпче. Едва тогава забеляза, че ресните в горния край също бяха обхванати от пламъци. Той започна да вика, но никой не го чу. Опита се безрезултатно да потуши пожара, преди да се е разпространил още повече, но музиката от долния етаж беше твърде силна и виковете за помощ не се чуваха. Като в някакъв кошмар пламъците танцуваха по завесите и се прехвърляха от една към друга и сякаш за секунди коридорът на целия втори етаж бе обхванат от пламъци, които вече пълзяха към стълбите.

Без да знае какво да направи, Ален се втурна обратно към кухнята и извика да донесат вода, кофи, ведра и да се качат горе, след което изпрати един от сервитьорите да повика пожарната. После изтича в салона, за да предупреди малкото останали гости. В мига, в който Мари Анж чу за пожара, тя хукна към втория етаж, където Ален вече хвърляше вода. Пламъците бяха успели да тръгнат по тапетите, с които бяха покрити стените към третия етаж, и образуваха нещо като огнен тунел. Но Мари Анж трябваше да премине през него, защото децата ѝ спяха на горния етаж. В мига, в който понечи да пристъпи през пламъците, няколко силни ръце я дръпнаха назад. Мъжете, които бяха дошли от кухнята, за да се борят с пожара, знаеха, че със своята дълга червена рокля тя за секунди ще се превърне в жива факла.

— Оставете ме! — извика тя и се опита да се освободи. Но преди да успее да се изтръгне от ръцете им, тя видя как Бернар премина и бързо се изкачи на площадката. Тя също успя да се отскубне и бързо се

втурна след него. Виждаше вратата на детската стая точно пред себе си. Коридорът беше пълен с дим. Зърна мъжа си, който грабна бебето, след което изтича в стаята, където Елоиз спеше в своето креватче. Момиченцето се събуди веднага щом чу гласовете на родителите си. Мари Анж се наведе и я взе на ръце. От етаж под тях се чуваше ревът на пламъците, примесен с виковете на хората. Когато погледна назад, младата жена видя, че стълбите горят, а знаеше, че прозорците тук са много тесни. Не можеха да слязат надолу, но не можеха да се измъкнат и през прозорците. Тя загледа отчаяно и безпомощно Бернар.

— Ще отида за помощ — извика в паника той. — Ти стой тук с децата. Пожарникарите ще дойдат всеки момент. Ако искаш, качи се на покрива и чакай там!

След което ѝ подаде Робер и затича, прескачайки стъпалата. Мари Анж го гледеше със страх и ужас. Бернар спря само за миг пред вратата, която водеше към покрива, и доколкото тя успя да види, пхна ключа от нея в джоба си. Младата жена извика след него да ѝ го хвърли, но той само ѝ махна от площадката на стълбището и изчезна. Отиде да доведе помощ. Мари Анж беше сигурна в това. Бе останала сама на третия етаж с двете деца сред море от пламъци.

Бернар ѝ бе казал да не се тревожи, а да се опита да се промъкне през пламъците до покрива. Ще бъде в безопасност, ако чака горе. Но като гледеше как пожарът се разпространява и пълзи към тях, Мари Анж осъзна, че положението е много сериозно.

Когато чу сирените на пожарната, въздъхна с облекчение. И тя, и децата плачеха, а бебето започна да се задушаваше от гъстия дим. Това много я изплаши. Очакваше всеки момент да види пожарникарите или Бернар, качен на стълбата, да идва и да ги спаси. Вече не долавяше никакви гласове от долния етаж. Звукът на бушуващите пламъци беше толкова силен, че нищо друго не се чуваше. В следващия миг я стресна страшен грохот и когато погледна, видя, че една греда е паднала и е запречила стълбището. А от Бернар все още нямаше никаква следа. Тя стоеше обградена от дим, прегръщаше отчаяно децата си и плачеше.

За секунда остави Елоиз до кошчето на Робер и изтича да провери вратата към покрива, но тя бе заключена, а много добре видя как Бернар взе ключа със себе си.

И тогава неочаквано си спомни един глас, едно обезобразено лице и една страшна история. Спомни си всичко, което Луиз дьо

Бошан ѝ бе казала. И осъзна, че то беше самата истина. Той наистина се бе опитал да ги заключи в стаята на сина ѝ. Както сега я бе оставил тук, с децата, без да има достъп до покрива и без никакъв начин да избяга и да спаси рожбите си.

— Всичко е наред, милички. Всичко е наред — промърмори, без да мисли Мари Анж и започна да обикаля тичешком малките кръгли прозорчета, успя да отвори едно от тях и видя мъжа си да стои долу, да плаче истерично и да маха с ръце във всички посоки. Обясняваше нещо на хората, които го бяха наобиколили, клатеше неистово глава и тя можеше да си представи какво точно им казва. Вероятно, че я е видял мъртва или че е нямало начин да стигне до тях и да ги вземе с децата, което сега вече беше самата истина. Но когато уж тръгна да доведе помощ, нещата въобще не стояха така, а той бе взел и скрил ключа към покрива в джоба си.

Мари Анж отвори всички прозорци, така че да могат да си поемат свеж въздух, след което започна да тича от стая в стая, а около нея падаха въглени и парчета от горящи греди и ламперия. Изведнъж се сети за малката баня, която никога не използваша. Беше единствената стая на третия етаж с малко по-голям прозорец, и когато отиде там, видя, че може да бъде отворен. Върна се моментално в стаята на Елоиз, грабна двете деца и ги отнесе в банята. Отвори прозореца и започна да вика.

— Тук съм! Погледнете нагоре! Ето тук! Горе! Децата са при мен! — Викаше колкото ѝ глас държи, беше извадила едната си ръка навън и махаше през дима с нея. Първоначално никой не я забеляза, но неочаквано един от пожарникарите я зърна и затича със стълбата. Тогавя тя погледна Бернар. На лицето му се изписа такъв израз, какъвто никога преди не бе виждала. Беше нещо смесено между ревност, злоба и омраза и Мари Анж разбра, че всичко, което се случваше, беше негово дело. Вероятно нарочно и със собствените си ръце бе предизвикал пожара на втория етаж, където никой от присъстващите гости нямаше да го забележи навреме, но бе предвидил огънят да пламне достатъчно близо до стълбите, които водеха към третия етаж, където спяха децата. Знаеше отлично, че тя няма да се поколебае нито за секунда и ще се качи да ги спасява. Така щеше да попадне в капана. Това, че вратата към покрива бе заключена, не беше случайност. Всъщност той я бе заключил предварително и след това

само бе взел ключа със себе си. Бернар искаше те да умрат. Искаше да ги убие. И както се развиваха нещата, беше много вероятно да стане точно така. Пожарникарите опънаха и подпряха стълбите си към външните стени на замъка, но откриха, че не могат да стигнат до третия етаж, за да ги спасят. А Бернар, който до този момент мълчаливо наблюдаваше действията им, започна отново да плаче и да крещи истерично, точно както Луиз ѝ бе описала, че е правил в нощта, когато бе умрял синът ѝ. Мари Анж почувства как я обземат непреодолим ужас и страх, а също и отчаяние. Не виждаше как може да спаси децата си. След тяхната смърт Бернар щеше да наследи всичко. Ако децата останеха живи, а само Мари Анж загинеше, той щеше да подели наследството с тях. Мотивите му да убие всички бяха толкова гнусни и отвратителни, че на младата жена ѝ се стори, че някой разрязва гърдите ѝ и изтръгва сърцето ѝ. Той се опитваше да убие не само нея, опитваше се да убие собствените си деца!

Тя отново погледна надолу и го видя как плаче и си скубе косите. Придърпа децата към себе си и по-близо до прозореца, за да могат да дишат. Зад тях вратата на малката баня бе затворена, но ужасяващият тътен на пожара приближаваше. Той заглушаваше всички други звуци и тя не можеше да чуе нищо. Видя, че бяха опънали мрежа под прозореца и викаха нещо, тя не можеше да разбере какво ѝ казват. Гледаше ги в устата, за да отгатне по устните им думите, но напразно. Накрая единият от мъжете се сети и вдигна един пръст. Значи един, това искаше да ѝ каже. Само един трябва да бъде хвърлен. Един от всичките трима.

Тя остави Елоиз на земята, а детето се вкопчи в роклята ѝ, като ревеше истерично. Мари Анж целуна малкото личице на Робер и протегна бебето навън, толкова колкото бе възможно. Видя пожарникарите под нея да държат здраво опънатата мрежата. Беше ужасен момент, най-страшният в живота ѝ. Никога не бе изпитвала подобна мъка, страх, отчаяние и безпомощност. Трябваше да го направи, а се страхуваше до смърт. Да хвърли сама детенцето си в бездната! Това бе равносилно на самоубийство.

Мари Анж стисна зъби, затвори очи и хвърли детето. И докато гледаше как малкото телце лети във въздуха като малка гумена кукла, сърцето ѝ сякаш се късаше от болка. Не можеше да повярва, че го стори. След един безкраен миг видя как един от пожарникарите взе

сина ѝ в ръце. Но детето не мърдаше. Едва след това размаха ръчички и крачета. Бернар го грабна и го притисна в прегръдките си. Мари Анж гледаше през малкото прозорче с отвращение и ужас.

След това трябваше да направи същото и с Елоиз, която риташе, пицеше и се бореше с нея. С момиченцето беше по-трудно, защото бе по-голямо и ужасно се страхуваше. Мари Анж ѝ извика да спре, след което я целуна и хвърли. И тя като брат си падна в мрежата като кукла, беше сграбчена от един пожарникар и сетне приютена в прегръдките на баща си. Сега всички гледаха към младата жена. Тя стоеше на прозорчето и не помръдваше. Едно беше да хвърли децата, а съвсем друго да скочи сама. Пътят на летене надолу ѝ изглеждаше ужасно дълъг, агонизиращо безкраен, а прозорчето бе толкова малко. Беше ѝ ясно, че ще бъде много трудно да се оттласне и скочи от него. Но докато стоеше в нерешителност, погледна надолу и видя Бернар. И изведнъж осъзна, че ако не го направи, децата ѝ ще останат сами с него и само един Господ знаеше какво щеше да им стори, за да присвои и окраде и тяхната част от наследството. Бе абсолютно уверена, че от този ден нататък те никога няма да бъдат в безопасност, ако останат да живеят с него. Затова се покатери на перваза и седна на него свита на две. Чувахе експлозиите от долния етаж, всички прозорци на замъка бълваха червени пламъци в нощта и беше само въпрос на време подът под нея да се срути, стените да рухнат и да я повлекат със себе си.

— Скачай! — извика ѝ пожарникаря. — Скачай!

Но тя стоеше като замръзнала, не бе способна да го направи. Нищо не бе в състояние да я изкара от вцепенението. Нямахше кой да ѝ помогне, нямахше кой да я бутне. Сама трябваше да си даде кураж, да си вдъхне смелост, да преодолее страха и да направи онова, което вече бе сторила с децата си. Докато седеше върху перваза на прозорчето, Мари Анж виждаше пред себе си лицето на Луиз дьо Бошан и разбираше какво бе чувствала нещастната жена в онази нощ, когато бе загубила сина си. Вече бе сигурна, че Бернар бе убил детенцето ѝ, толкова сигурна, както ако го бе видяла с пушка в ръката да го застрелва. Ако не за друго, трябваше да скочи, за да спаси собствените си деца от него. И да го спре. Но бе толкова уплашена, че не можеше да помръдне дори пръстите на ръката си. Беше направо парализирана от ужас.

Виждаше Бернар като в сън. Той крещеше нещо и ръкомахаше. Виждаше и децата си, първо в неговите ръце, сетне ги поеха други, всички гледаха към нея. Главите им бяха обърнати нагоре, очите им вперени в нея. И тогава, знаейки, че никой не го гледа, Бернар се отдалечи от тълпата, погледна я и се усмихна. Очевидно беше сигурен, че няма да скочи. Беше прекалено страхлива да го направи. Така че след нейната смърт той щеше да получи лъвския пай от наследството. Беше се провалил в опита си да убие първата си съпруга, но бе убил сина ѝ. Този път трябваше да спечели. Сигурно щеше да има повече успех. А следващия път, помисли си Мари Анж отвлечено... Кого ли щеше да убие? Елоиз? Или мъничкия Робер? Или и двамата? Колко души трябваше да умрат, преди да бъде спряно това чудовище?

И изведнъж Мари Анж чу гласа на Луиз. Сякаш седеше до нея на перваза. Чу я как разказва за Шарл в нощта, когато бе умрял в ръцете ѝ, в техния замък в провинцията и имаше чувството, че наистина седи до нея и ѝ говори ясно, високо и отчетливо.

— Скачай, Мари Анж! Сега! Веднага! — Когато осъзна думите с разума си, тя се оттласна от прозореца и скочи. Полетя като птица и започна да пада. Прекрасната червена пола на роклята ѝ се разтвори като парашут. Въздухът излезе рязко и болезнено от гърдите ѝ, когато се приземи в мрежата. Първото лице, което видя надвесено над себе си, бе това на Бернар. Той плачеше и я прегръщаше. Но младата жена го отблъсна с отвращение. Беше видяла всичко в очите му преди миг и бе разбрала. Той наистина беше чудовище, както ѝ го бе описала Луиз. Бе човек, способен да убие детето на Луиз, готов да убие нейните две деца и тях двете. Докато го гледаше, без да трепне, Мари Анж проговори съвсем ясно и отчетливо.

— Мъжът ми се опита да ни убие — произнесе спокойно тя, удивена от твърдостта на гласа си и думите, които изрече. — Взе ключа от вратата, която води към покрива, със себе си, след като я заключи, така че да не можем да излезем. Остави ни нарочно там, за да умрем. — Бернар отстъпи назад, сякаш го бе ударила. — Но това не му е за пръв път. Вече го е правил и преди — говореше високо Мари в настъпилата тишина. Всички я слушаха онемели. Беше обичала този мъж, но сега той се бе опитал да ѝ отнеме всичко най-скъпо на сърцето ѝ и не можеше да му прости. — Преди пет години е предизвикал пожар и е убил сина на първата си съпруга — продължи тя, докато

очите му се изпълниха със злост и ненавист. — Заклучил ги в стаята, така както направи с нас, и момченцето умряло, но жена му останала жива, макар да казва на всички, че е мъртва... Ти си убиец! Опита се да убиеш и нас! — обърна се към него, а той вдигна ръка, сякаш да я удари, след което се осъзна и се спря, борейки се със себе си.

— Лъже! Тя не е нормална! Не е на себе си! Не виждате ли? Винаги е била с нестабилна психика — опита се да обясни уж спокойно Бернар, но гласът му трепереше. Началникът на пожарната се приближи, без да откъсва поглед от него. След това изгледа Мари Анж. Тя изобщо не му изглеждаше нестабилна, нито луда. Беше уплашена, но напълно с ума си. — Очевидно се е побъркала от шока, като е видяла, че децата са в опасност.

— Ти запали пожара, Бернар — обвини го отново с леден глас Мари Анж. — Ти ни изостави сами! Ти взе ключа! Искаше да умрем, за да вземеш парите, не само моите, но и техните, на децата. Ти заслужаваше да умреш в този пожар и вероятно следващия път ще стане точно това — предрече зловецът, в нея се надигаше ярост.

Местният полицай дискретно се промъкна към Бернар. Началникът на пожарникарите му пошушна нещо и двамата помолиха Бернар да ги придружи, за да отговори на въпросите им. Но той отказа да тръгне с тях възмутен от поведението им.

— Как смееете! Изобщо какво си мислите вие! И защо я слушате! Не виждате ли, че е луда! Лунатичка! Такава си е откакто са умрели родителите ѝ! Изобщо няма представа какво говори!

— И Луиз ли няма представа какво говори? И тя ли е луда и лунатичка? А какво ще кажеш за Шарл? Бил е само на четири години, когато си го убил. — Не издържайки повече, Мари Анж заплака. Седеше без сили на студената земя и зъзнеше, докато един пожарникар я наметна с едно одеяло през раменете. Пожарът беше почти загасен, но цялата мебелировка и вътрешността на къщата бяха напълно унищожени.

— Господин графе — каза полицаят, — ако не дойдете по свое желание, което се надявам да направите, ще се наложи да ви арестувам и отведа с белезници.

— За което ще се погрижа да бъдете уволнен! Това е възмутително! — извика Бернар, но тръгна с него.

Приятелите и гостите отдавна си бяха отишли и Мари Анж остана сама с Ален, с мъжете, които бяха дошли от близките ферми, за да помагат, с пожарникарите и децата си.

Сложиха кислородна маска на Робер и той се поуспокои, макар че продължаваше да трепери, а Елоиз заспа мигновено в ръцете на един пожарникар, сякаш нищо не беше се случило. Ален им предложи да отидат у тях тази нощ и докато гледаше догарящия пожар, Мари Анж осъзна, че всичко бе свършило и че отново трябва да започне отначало. Но нали беше жива, а също и децата ѝ! Това бе най-важното, единственото, което имаше значение!

Тя остана пред замъка още дълго време, загледана как пожарникарите гасят последните пламъци. Те щяха да останат цяла нощ, за да наблюдават въглените. Младата жена взе децата си и се отправи към къщичката на Ален. На сутринта пристигнаха двама полицаи и поискаха да се срещнат с нея. Майката на Ален бе дошла рано-рано, за да ѝ помогне за децата.

— Може ли да говорим с вас, госпожо графиньо? — попитаха представителите на закона учтиво и тя излезе с тях навън. Не искаше Ален да чуе какво ще им разкаже за мъжа си.

Те я разпитаха доста подробно, а накрая ѝ съобщиха, че пожарникарите са открили следи от керосин в коридора на втория етаж и по стълбите, които водеха към стаите на децата. Щеше да бъде направено пълно разследване, разбира се, но както се очертаваха нещата засега, имаше основание да се повдигне обвинение срещу Бернар за опит за предумишлено убийство. Тогава младата жена им разказа за Луиз дьо Бошан, събщи им адреса и телефона ѝ. Полицайте ѝ благодариха за съдействието.

Мари Анж нае стая в хотела на градчето за следващата нощ. Освен легло за нея поставиха и две люлки за децата, а мадам Фурниер идваше всеки ден да ѝ помага.

Мари Анж остана една седмица там и почти непрестанно се срещаше с полицайте и пожарникарите и отговаряше на въпросите им, а след като пожарът бе окончателно потушен, се върна в замъка, за да види какво може да бъде спасено. Малко сребърни прибори, някои статуи, играчки и инструменти. Всичко друго бе унищожено или затрупано под руините, но сътрудниците на застрахователната компания вече бяха идвали и огледали щетите. Съществуваха немалко

въпросителни относно обезщетението — дали изобщо компанията би го изплатила, ако се докажеше, че Бернар сам е запалил пожара.

Макар и не веднага, Мари Анж се обади на Луиз дьо Бошан. Трябваше ѝ известно време, за да се успокои от преживяното. Последствията от шока ѝ се сториха дори още по-страшни от онова, което бе изпитала в нощта на пожара. Бе загубила дома си и за малко не бе загубила децата си. Беше загубила надеждите, мечтите си, съпруга си, вярата и любовта си към него. Той бе затворен в местния затвор и Мари Анж не бе го виждала. Но и не искаше да го види. Единственото, което би могла да го попита, бе защо го бе направил. Нима я мразеше толкова силно, че да пожелае да убие децата им! Едва ли можеше да разбере, да проумее причините. Макар че мотивите му ѝ бяха свършено ясни. Беше го направил заради парите.

Когато разговаряха с Луиз по телефона, Мари Анж ѝ благодари за предупреждението. Ако не знаеше предварително, сигурно щеше да разчита на Бернар да се върне за нея и никога нямаше да потърси начин как да се измъкне. И със сигурност щеше да повярва на комедийните му изпълнения. Но сега никога нямаше да забрави изражението му през онази нощ, погледа в очите му, изпълнен с омраза, докато я наблюдаваше как стои на прозореца с децата. Сигурно се бе молил да не посмеят да скочат, за да се спасят.

— Струва ми се, че чух вашия глас онази нощ. Вие ми извикахте да скоча — каза тъжно Мари Анж. — Бях толкова уплашена, почти нямах сили. Но си спомних какво бе направил вече веднъж Бернар и изведнъж ми стана ясно какво ще сполети децата ми, ако аз умра... Тогава чух вашия глас в сърцето си. Вие ми казахте: „Скачай“ и аз го направих.

— Радвам се, че сте ме послушала — въздъхна облекчено Луиз и напомни на Мари Анж, че ще бъде на разположение, ако се наложи да свидетелства.

Мари Анж ѝ съобщи, че полицията най-вероятно ще ѝ се обади в скоро време.

— При вас сега всичко ще бъде наред — увери я Луиз. — Много по-добре отколкото при мен. Бедният Шарл беше жертван заради алчността на този безсърдечен негодник. Колко ужасно, нали! Да умреш заради подобно нещо!

— Толкова съжалявам — почти проплака Мари.

Те поговориха още малко, изричайки думи на успокоение и утеха. Луиз, разбира се, отново ѝ напомни да се пази. Мари Анж знаеше, че тъкмо нейното предупреждение я бе спасило, така както пожарникарите и мрежата им, опъната отдолу под прозореца.

Младата жена прекара Коледа заедно с децата в един хотел, а ден след това заминаха за Париж. Вече бе решила да продаде къщата на улица „Варен“ и всичко, което се намираще в нея. Мисълта да остане в апартамента на Бернар ѝ беше непоносима, но всичките им вещи бяха там. Всичко, което им беше останало. Пък и Бернар повече не можеше да я засегне или нарани. Той се бе опитал да ѝ се обади веднъж в хотела, но тя не прие разговора. Не искаше никога повече да го вижда, освен може би в съда, и се надяваше, че ще остане в затвора завинаги. Това заслужаваше заради онова, което бе сторил на Шарл, и заради опита му да убие нея и децата. Но трагедията на Мари Анж се състоеше не само във факта, че му бе вярвала и се бе уповавала на него. Тя го обичаше.

Най-сетне в навечерието на Нова година тя се обади на Били. Беше си вкъщи с бебетата и мислеше за него. Имаше толкова много неща за преосмисляне, имаше толкова ценности и идеали, които трябваше да бъдат претеглени на везните и разгледани от друг ъгъл, мечти, които се бяха разбили като морска пяна в скалите, взаимност и обич, които всъщност никога не бяха съществували. Също като Луиз и Мари Анж осъзна, че за Бернар не е била нищо друго, освен една мишена, ясно поставена цел от първия ден на познанството им. Просто източник на пари, богатство, средства, милиони, които той щеше да смуче, докато пресъхнат. Беше безкрайно благодарна на попечителите, попречили ѝ да му даде всичко, което имаше, те бяха много повнимателни от нея. Надяваше се поне продажбата на къщата в Париж да възстанови малко финансовото равновесие.

— Какво правиш вкъщи точно тази вечер? — попита я Били, когато му позвъни. — Защо не празнуваш някъде? В Париж сигурно е минало полунощ!

— Почти. — Действително беше малко след полунощ, а при него бе все още пет следобед. Той смяташе да прекара една спокойна вечер у дома със семейството и годеницата си.

— Нямахте ли намерение да организираш огромно тържество в новия си дом, графиньо? — подхвърли закачливо Били, но тя дори не

се усмихна. Не беше се усмихвала от цели две седмици.

Разказа му за пожара, какво бе сторил Бернар, или поне какво се бе опитал да направи. Не спести историята на Луиз и Шарл, сподели за парите, които мъжът ѝ бе взел от нея. Но най-много му говори за това как се чувства, какво бе изпитала по време на пожара, затворена в малката баня с двете си деца, и за ужаса, който все още живееше в нея. Докато говореше, го чу да плаче.

— Господи, Мари Анж! Надявам се да изпратят този кучи син в затвора до края на живота му!

Били от самото начало го подозираше. Смяташе, че нещата се бяха развили прекалено бързо. Съмнително бързо. А Мари Анж винаги бе настоявала, че бракът им е идеален, и го бе успокоявала, че няма за какво да се притеснява или тревожи. Но сега, като се обръщаше и гледаше назад, разбираше, че всъщност не е била права. Дори се чудеше дали децата, които Бернар искаше, не са били само начин да я привърже завинаги и неумолимо към себе си. Беше благодарна на Бога, че не е отново бременна за трети път. След пожара беше установила със сигурност, че не е.

— И какво смяташ да правиш сега? — попита я Били. Бе много по-разтревожен, отколкото ѝ показа.

— Не знам. Първото дело ще бъде този месец. Аз и Луиз ще трябва да отидем. Явно съм по-голяма късметлийка от нея, защото успях да запазя децата си живи. Ще останем в Париж, докато реша какво да правя. От Шато де Мармутон не остана нищо. Предполагам, че ще трябва да го продам — натъжи се тя.

— Но ти можеш да го възстановиш, ако искаш! — възрази ѝ Били, все още опитвайки се да възприеме и осъзнае ужаса, който бе преживяла. От все сърце искаше да е до нея, за да може да я прегърне и утеши. Майка му го видя, че плаче на телефона и изгони всички от кухнята, в това число и годеницата му.

— Все още не съм съвсем сигурна какво ще предприема — призна честно Мари Анж. В любимия ѝ дом се бяха случили толкова много трагедии, че вече не бе сигурна дали иска да го задържи. — Толкова ужасни неща съм преживяла тук, Били.

— Но също и хубави. Може би ти трябва малко време, за да помислиш. Какво ще кажеш да дойдеш тук, за да си поемеш глътка въздух, а? За мъничко?

Идеята изплува неочаквано. И на Мари Анж ѝ се стори страшно привлекателна, макар че не можеше да си представи, как ще се натресе с двете си малки деца у майка му. Всеки в тяхната ферма имаше прекалено много работа. Ръцете на всички бяха непрекъснато заети, нямаше място за нея и децата.

— Може би. Но няма да мога да дойда за сватбата ти през юни. Трябва да остана тук. Адвокатите казаха, че Бернар почти сигурно ще отиде в затвора. Но ще научим това по-късно.

— Тогава аз ще дойда — предложи Били. Прозвуча ѝ момчешки, също както в онези далечни години. Всъщност не беше чак толкова отдавна — Мари Анж беше само на двадесет и три, а Били на двадесет и четири.

— Как ще го направиш, нали имаш ангажименти? — попита тя.

— Не се безпокой. С Деби се разбрахме да отложим сватбата с една година. Наистина се познаваме много добре, но има неща, за които все още не съм сигурен. Чудя се. Да се свържеш с някого завинаги е много отговорно нещо. Пък и трябва да е наистина завинаги, а това е много дълго време. Мама ме съветва да не бързам. Деби ми се вижда малко нервна. Продължава да повтаря, че иска да живее в Чикаго. Ти знаеш какво е тук, на село. Няма много забавления, нали?

— Трябва да я доведеш в Париж — подхвърли Мари Анж, надявайки се все още да го убеди.

Той беше добър човек и заслужаваше да бъде щастлив. Тя се бе втурнала презглава в любовта, но се оказа, че е загубила. Сега всичко, което искаше, бе мир, спокойствие и свободно време, за да бъде с децата си. Не можеше да си представи, че е възможно да повярва на някой друг мъж след Бернар. Но поне имаше Били, познаваше го и го обичаше като брат. Нуждаеше се от такъв приятел. И изведнъж ѝ хрумна идея, която веднага му предложи.

— Защо ти не дойдеш в Париж? Можеш да отседнеш при мен. Ще се радвам да те видя. — Говореше искрено. Той всъщност бе единственият човек на света, на когото вярваше в момента.

— Ще се радвам да видя децата ти — съгласи се Били.

— Как си с френския?

— Забравям го вече. Няма с кого да говоря.

— Трябваше да ти звъня по-често — Тя не смееше да го попита дали може да си позволи пътуването, нито да му предложи да плати пътните разноски, но много искаше да го види.

— Засега нещата са доста спокойни. Тук, имам предвид. Ще говоря с татко. Може би ще успее да се оправи без мен за седмица-две. Ще видим. Ще помисля за предложението ти и ще видя какво може да излезе от тази работа.

— Благодаря ти. Благодаря, че ще го направиш заради мен — възкликна Мари Анж с усмивка, която той веднага си представи. Спомняше си я отлично от дните на тяхното детство.

— Нали затова са приятелите, Мари Анж. Винаги ще бъда до теб, надявам се, че го знаеш. Вярвам също, че няма да ме лъжеш повече за съпруга си. Често имах чувството, че нещо не е наред, но ти все ме убеждаваше, че всичко е прекрасно и сте много щастливи.

— През повечето време бях щастлива, наистина. И децата ми са много сладки. Но той ужасно ме изплаши и обърка с постъпката си, пък и изхарчи парите ми.

— Сега всичко ще си дойде на мястото — увери я Били. — Важното е, че ти и децата сте добре.

— Знам. Какво ще кажеш да ти пратя малко пари за билет? — попита все пак накрая тя, притеснена, че може да го обиди. Но умираше от желание да го види. Неочаквано се почувства толкова самотна и наранена, така отчаяна и нещастна, сякаш от стотици години не бе виждала близко лице. Бяха минали само две, но ѝ се струваше сякаш са минали десетилетия. Пък и толкова много неща се бяха случили през това време. Беше се омъжила, бе родила две деца и едва не бе убита от мъжа, когото обичаше.

— Ако ти позволя да ми дадеш пари за билет, как ще можеш да се възмущаваш от съпруга си? Та нали той е правил същото? — Били говореше съвсем сериозно. Не искаше да постъпва като Бернар, но дори не можеше да си представи разликата в мащабите.

— Не се тревожи за това — засмя се Мари Анж в отговор. — Само не купувай нефтени кладенци с тези пари.

— Е, това вече е предложение — засмя се и той, защото си мислеше, че тя просто се шегува. — Ще видя какво ще направя и ще ти се обадя.

— Тук съм и те чакам — отвърна Мари Анж с топлота и изведнъж си спомни. — Ами... Честита Нова година!

— На теб също. Ще ми направиш ли една услуга, момиче?

— Казвай. Нямах проблеми!

— Опитай се да не се забъркваш в разни неприятности, докато дойда.

— Това означава ли, че ще дойдеш?

— Това означава, че ще се опитам. Просто се пази, себе си и децата. А ако оня тип го пуснат от затвора, искам веднага да излетиш от Франция, още същия ден.

— Не мисля, че има такава опасност. Поне не в скоро време. — Но предложението бе разумно и тя изпита благодарност за загрижеността му.

След като затвори телефона, Мари Анж си легна. Елоиз спеше в съседното легло, а Робер беше в люлката си в съседната стая. Тя се усмихна, мислейки за Били.

По същото време той говореше с баща си. Том Паркър бе доста изненадан, но каза, че ще се справи сам с работата във фермата, докато синът му се върне, а младият мъж обеща да не се бави много. Беше спестил достатъчно пари за медения си месец — повече от четиристотин долара.

Но когато се върна отново в трапезарията, сестрите му забелязаха, че е умислен. Една от тях го попита каква е причината, но той дори не ѝ отговори.

— Какво ти става! — настоя по-голямата му сестра, като подаде бебето си на съпруга си.

— Нищо. — След което, без да мисли повече, им разказа всичко случило се на Мари Анж и те бяха ужасени.

Годеницата му Деби изслуша цялата история с интерес, но не каза нищо.

— Е, това е. Заминавам в Париж — рече накрая Били. — Тя е съвсем самотна там и това е най-малкото, което мога да направя в името на добрите стари времена. — Никой от присъстващите не бе забравил, че му бе подарила онова „Порше“.

— А аз отивам в Чикаго — неочаквано произнесе Деби в настъпилата тишина и всички я загледаха недоумяващо.

— От къде на къде? — изуми се Били, а тя го изгледа предизвикателно.

— Ами... цяла седмица се чудех как да ти го кажа. Намерих си работа и ще се преместя да живея там.

— И какво ще стане с нас? — попита той, чувствайки странно свиване в стомаха. Не беше все още сигурен дали се радва, или е тъжен. Чувстваше се изненадан и объркан, но само за малко. Очевидно предстоящата им сватба щеше да се отложи.

— И аз все още не знам — отвърна честно Деби, а цялото семейство стоеше и я слушаше със затаен дъх. — Не мисля, че трябва да се женим. — После добави почти шепнешком: — Не искам да живея във ферма през целия си живот. Мразя фермите.

— Но аз само това мога — каза Били. — И съм си такъв. Прост фермер.

— Ти можеш да правиш много други неща, ако поискаш — отвърна му Деби, след което взе палтото си и излезе от стаята.

Цялото семейство остана за миг като вцепенено, след което всички започнаха да говорят едновременно и един през друг. Все още не можеха да повярват и да проумеят трагедията, сполетяла Мари Анж.

— Мамо, ти вярвала ли си, че те някога ще се оженят? — попита най-голямата сестра. Кого ли имаше предвид? Дали Били и Деби? Или може би Били и Мари Анж?

— Един Господ знае — отвърна майка ѝ, като сви рамене. — Никой не знае защо хората правят разни неща. Онези, които не трябва, нямат търпение да се съберат. Повечето хора забъркват такива каши, стига да им дадеш възможност. Е, някои все пак не вършат щуротии, като баща ти например — добави тя и се обърна към съпруга си, който все още не можеше да проумее какво става.

След като Деби си отиде, Били се качи в стаята си, без да каже нито дума на никого. Нито на родителите, нито на братята и сестрите си. Не каза нищо. Според него всичко беше както трябва.

ГЛАВА 12

Когато самолетът от Чикаго кацна на летище „Шарл дьо Гол“, Мари Анж чакаше с Робер на ръце и Елоиз в количката. Беше облечена с панталони, дебело палто и пуловер, а бебетата бяха увити с малки червени палтенца, които ѝ напомняха за нейното детство. В ръцете си държеше една роза за Били.

Видя го в мига, в който слезе от самолета. Изглеждаше все така мил, такъв, какъвто си го спомняше от времето, когато пътуваха към училище със селския автобус. Сега не носеше работни дрехи, а джинси, бяла риза, дебело сако и нови мокасини — подарък от майка му. Вървеше към нея с небрежната си походка, същата, с която крачеше по техните места. Тайните места, които използваша, за да се срещат през лятото без знанието на леля ѝ. В мига, в който я зърна, Били широко се усмихна.

Без да каже нито дума, тя му подаде розата, а той я взе, загледан дълго очите ѝ, след което я грабна в прегръдките си и я притисна силно към себе си. Почувства допира на копринената ѝ коса до лицето си и радост изпълни сърцето му, толкова бе копнял за нея. Беше като първа среща и за двамата. Бяха стари и добри приятели от много време, почти откакто се помнеха. Бяха се разделили само за две години и сега срещата им бе вълнуваща. Нищо не беше се променило, те все така знаеха, че се обичат. Понякога така стават нещата в живота.

След прегръдката той я пусна и погледна децата ѝ. Бяха красиви и според него приличаха на нея.

Докато чакаха багажа, тя му обясни как е минало първото дело. Бяха обвинили Бернар в три опита за убийство и бяха подновили отново следствието за смъртта на Шарл, сина на Луиз. Прокурорът бе заявил, че повдига ново обвинение, защото има нови доказателства, и че е много вероятно обвиняемият да бъде подведен под отговорност за предумишлено убийство.

— Надявам се, че ще го обесят — рече безмилостно Били. Тази черта в характера му Мари Анж не бе забелязала в детството. Не го

помнеше такъв. Но той не преставаше да мисли за ужаса, който тя бе изживяла. Бе се измъчвал за болката ѝ по време на дългия полет от Америка, а и преди, когато Деби замина за Чикаго.

Двамата взеха взаимно решение да развалят годежа си, но Били все още не бе съобщил тази новина на Мари Анж. Не искаше да я притеснява излишно. Тя може би щеше да се почувства виновна, ако си помислеше, че е развалил годежа си с Деби заради нея.

Той беше решил да остане в Париж две седмици и Мари Анж искаше да му покаже всички забележителности на този прекрасен град. Беше планирала да посетят Лувъра, Айфеловата кула, Болонския лес, Тюйлери и двореца Версай. Имаше хиляди и хиляди места, на които искаше да го заведе. А след това щяха да отидат до Шато де Мармутон, просто за да види родния ѝ дом, макар че в момента той беше в руини и не можеха да отседнат в него. Щяха да преспят в хотел в градчето и на следващия ден да се върнат в Париж.

Но Мари Анж искаше да се разходят за малко из поляните и нивите, да му покаже овощните градини, както и да го помоли за съвет какво да прави със замъка. Дали да го продаде, или да го ремонтира. Ако вземеше решение да го поправи и реконструира, нямаше никакво намерение да възстановява онези снобски екстри и скъпо обзавеждане, които бе направил Бернар. Желаше замъкът да стане такъв, какъвто бе в детските ѝ години, в онези прекрасни дни, когато близките ѝ все още бяха живи. И може би в края на краищата той би бил подходящото място да отгледа децата си. Поне така си мислеше.

Когато Били взе малката си чанта от въртящата се лента, тя го погледна отстрани и видя, че е различен. Беше сякаш пораснал, поуверен и по-сериозен. Беше станал мъж. Тя също се бе променила. Беше мислила много, беше преживяла много и вече имаше две деца. Беше преминала през ада на една безмилостна война с Бернар и бе успяла да излезе невредима и да спаси децата си. А сега Били беше тук и това бе най-хубавото нещо на света. Сякаш нищо не беше се променило. Той я погледна и ѝ се усмихна, след което взе Робер от ръцете ѝ, а тя забута количката на Елоиз.

— Сякаш се завръщаш у дома, нали? — погледна го с усмивка Мари Анж и той ѝ се усмихна в отговор. Видя как нещо проблесна в очите му и го попита за какво мисли. Двамата винаги бяха отгатвали мислите и настроенията си.

— Мисля си колко съм щастлив, че си успяла да скочиш от онзи прозорец в банята. А също така, че бих удушил негодника със собствените си ръце, ако можем.

— Дааа, аз също. И аз се радвам, че скочих. Докато вървяха, Мари Анж не преставаше да се усмихва.

Ако човек ги погледнеше отстрани, би ги взел за задружно, щастливо семейство. Просто изглеждаха така — сплотени, любещи — истинско семейство. Всичко, което Мари Анж искаше, бе да бъде с Били през следващите две седмици, да сподели с него онова, което я тревожеше, така както винаги го бе правила. Това бе единственото, което имаше значение за нея. Съществуваха чувства, мечти и тайни, които бяха общи за двамата. Чувства, за които трябваше да говорят и да обсъдят.

А пред тях се простираше Париж и чакаше да го открият.

Сякаш стояха пред врата, която дълго е била затворена, но неочаквано някой отново я е отворил. Врата, който водеше към един нов свят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.